

ВОЙНАТА НА МРАЧНИЯ

ПОЛЕТЪТ

НА НОЩНИТЕ ЯСТРЕБИ

◀ ПЪРВА КНИГА ▶

РЕЙМЪНД
ФИЙСТ

Нова глава от историята на Мигкемия!

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ПОЛЕТЪТ НА НОЩНИТЕ ЯСТРЕБИ

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Конклавът на сенките е изправен пред две предизвикателства: да открие и унищожи злия магьосник Лесо Варен и да дезактивира армията магически воители, скрити в една пещера на Мидкемия.

Талноите са маяци за могъща нашественическа армия, пред чиято мощ не биха устояли дори обединените сили на Мидкемия и Цуранската империя.

Междувременно трима други агенти на Конклава — Каспар, Талвин и Калев — се отправят към сърцето на империята Велики Кеш, за да неутрализират заговор, в който са замесени висши благородници, включително членове на императорската фамилия.

„Полетът на Нощните ястреби“ ни отвежда дълбоко в подземния свят и по коридорите на властта в Кеш, където героите трябва да се справят с агентите на мрака, за да спасят два свята.

*На Анди и Рич,
затова, че бяха до мен, когато трябваше.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Както и преди, ще продължа вечно да благодаря на майките и бащите на Мидкемия, че ми дадоха място, където да си играя. Все още чувам вашите гласове, когато седна да пиша за нашия свят.

На Джонатан Матсън, както винаги, за приятелството и мъдрите съвети.

На редакторите, които винаги се стараят, без значение колко са откачени обстоятелствата.

На майка ми, която ме вдъхновява с упорство и несравнима любов.

На децата ми, че дават причина за съществуване извън егоизма и личните амбиции.

На дамите, с които вечерям, за забавлението за това, че ми позволяват да надникна в свят, който почти не разбирам.

На новите приятели и проекти, които правят живота интересен.

Отново на читателите ми, които ме оставиха да продължа с това.

Без споменатите по-горе и някои пропуснати животът нямаше да си струва въобще.

Реймънд Фийст

Сан Диего, юли 2005

*Съдбата ще срещне предопределените
дори да са на хиляди мили; без нея ще се
разминат дори да са лице в лице.*

Китайска поговорка

ПРОЛОГ

ПРЕДВЕСТИК

Бурята беше отминала.

Пъг внимателно обикаляше около скалите и останалите от прилива локви. Присвиваше очи и се оглеждаше за изхвърлени в плитчините от отминалата буря морски животинки.

Момчешките му мускули се свиваха под леката риза, докато мъкнеше торбата с раци и скариди, събрани от водната му градина. Следобедното слънце блестеше в морските пръски около него, а западният вятър рошеше кафявата му коса. Пъг остави торбата на земята, увери се, че е добре завързана, и приклепна на едно място с по-сух пясък. Торбата все още не бе напълнена, но той възнамеряваше да си почине. Готвачът Мегар нямаше да се сърди, ако закъснееше още час, стига да донесеше пълна торба. Пъг се облегна на една скала и се отпусна. Внезапно отвори очи. Беше задрямал — или поне знаеше, че веднъж бе задрямал на това място... Стана.

Хладни пръски намокриха лицето му. Беше изминало време, въпреки че не бе затварял очи. В гърдите му се надигна страх и той разбра, че се е забавил твърде много. На запад, откъм морето, се събираха тъмни буреносни облаци и надвисваха над очертанията на Шестте сестри, малките острови на хоризонта. Облаците и придружаващият ги дъжд предвещаваха нова внезапна буря, характерна за тази част на крайбрежието през ранното лято. Вятърът ги тласкаше с яростна сила и в далечината вече се чуваха първите гръмотевици.

Пъг се огледа. Нещо не беше наред. Знаеше, че е бил на това място много пъти, но... Беше се случвало и преди! Преживяваше същия момент отново!

На юг вълните се разбиваха в скалите на нос Моряшка скръб — високият му връх стърчеше към небето. Прибойт беше разпенен, сигурен знак, че бурята приближава. Пъг знаеше, че е в опасност, защото свирепите летни бури можеха да удавят човек на плажа или в

ниското. Вдигна торбата и забърза на север, към замъка. Докато заобикаляше локвите, усети как хладният вятър става все по-студен. Първите облаци достигнаха слънцето и светът наоколо започна да придобива сивкав оттенък. Над морето вече проблясваха светкавици, тътенът на гръмотевиците надмогваше бученето на вълните. Пъг стигна първата поредица открити плажове и почти затича.

Бурята приближаваше по-бързо, отколкото си бе представял, и повишаваше нивото на прилива. Когато достигна втората камениста местност, между вълните и скалистия бряг бяха останали само десетина стъпки суха земя. Пъг забърза, доколкото беше възможно по камъните, като на два пъти за малко не се спъна. Стигна до следващия открит плаж, но не прецени скока си от последната скала и стъпи лошо... И си навехна глезена!

Беше се случвало и преди: скокът, навяхването и след миг първата вълна го бе заляла.

Пъг се обърна към морето, но вместо да го залее, водата се оттегляше! Вълните се отдръпваха и оформяха истинска стена от вода, катереща се сърдито към небето.

Над главата му изтрещя гръм и той притеснено приклепна. Рискува да погледне към небето; чудеше се как облаците са успели да се съберат толкова бързо. Къде бе изчезнало слънцето? С ужас забеляза фигури, които се движеха в надигащата се водна стена. Тя приличаше на морскозелено стъкло, замазано от пясък и мехурчета, но достатъчно прозрачно, за да различи движението зад нея.

Въоръжени същества стояха в редици и се готвеха да нападнат Крудий. В ума на Пъг изплува една дума: дасати.

Пусна торбата и започна да се катери. Трябваше да предупреди херцог Боррик! Той щеше да знае какво да прави! Само че херцогът бе умрял преди повече от век.

Уплашеното момче не можеше да намери солидна опора за ръцете си, а краката му се плъзгаха. Усети, че се просълзява от гняв, и погледна през рамо.

Черните фигури се движеха през водната стена. С всяка тяхна стъпка вълната се надигаше още по-високо, затъмняваше и без това сивото небе. Зад огромната водна маса се долавяше някакъв мрачен гняв, без форма или изражение, но все пак с осезаемо присъствие и

интелект. И от този интелект се изливаше толкова чисто зло, че момчето се изгърва и падна назад.

Загледа армията на дасатите, която маршируваше напред, тласкана от омразното нещо в небето. Бавно се изправи и стисна юмруци, но знаеше, че е безпомощен. Трябваше да направи нещо, но бе само момче. Още нямаше четиринадесет години, дори не бе избран за чирак. Обикновен слуга, без семейство и име.

Най-близкият воин вдигна меча си и нададе писък, който прозвуча като тръбен зов и накара момчето да падне на колене. Пъг беше готов за удара, но видя, че воинът се колебае. Вълната — вече висока от кулите на замъка — за момент спря, след което се спусна надолу, помете дасатите и връхлетя върху него...

— Ааа! — извика Пъг и се надигна в леглото, мокър от пот.

— Какво има? — попита жената до него.

Пъг се обърна към съпругата си — по-скоро долавяше, отколкото виждаше чертите ѝ в мрака на спалнята, — поуспокои се и отвърна:

— Сън. Просто сън.

Миранда се надигна и постави ръка на рамото му. С небрежен жест запали всички свещи в помещението. Отблясъците на пламъчетата искряха по-влажната му кожа.

— Интересен сън ще да е било — каза тя нежно. — Целият си потен.

Пъг я погледна топло. Беше женен за нея през половината си живот и въпреки това тя си оставаше загадка, а понякога и предизвикателство. Но в такива моменти беше щастлив, че е до него.

Връзката им беше странна, защото двамата бяха едни от най-могъщите магьосници на Мидкемия и това ги правеше уникални. Историите им се бяха преплели още преди двамата да се срещнат. Животът на Пъг бе манипулиран от бащата на Миранда, Макрос Черния. Дори сега, когато вече бяха женени, понякога се чудеха дали бракът им не е бил някой от поредните му планове. Но въпреки всичко всеки беше открил другия човек, който разбира грижите и проблемите му по-добре от всеки на света.

Пъг стана и тръгна към умивалника.

— Разкажи ми съня си.

Той започна да се мие.

— Отново бях момче. Разказвал съм ти как насмалко щях да се удавя в деня, в който Мийчъм, помощникът на Кълган, ме спаси от глигана. Този път не се магнах от плажа, а дасатите се появиха наред бурята.

Миранда се надигна и се облегна на резбованата дъска на леглото, което Пъг ѝ бе подарил преди години.

— Този сън е разбираем. Чувстваш се притиснат.

Той кимна и за момент на меката светлина на свещите жена му зърна момчето, което беше някога. Такива моменти бяха рядкост. Миранда беше с повече от петдесет години по-стара от съпруга си, но Пъг беше най-отговорният член на Конклава на сенките. Въпреки че той рядко говореше за това, тя знаеше, че нещо се бе случило с него, преди години, по време на войната с Изумрудената кралица. Когато се бе лутал между живота и смъртта, след като тялото му било пометено от могъщата демонска магия. След това се бе променил и бе станал по-смирнен и по-малко самоуверен. Беше нещо, което само най-близките му виждаха, и то в редки случаи, но го имаше.

— Да, чувствам се притиснат. Нещата са толкова грандиозни... че понякога се чувствам незначителен.

Тя се усмихна, стана и се приближи до него. Пъг бе на повече от сто години, но изглеждаше на четиридесет. Тялото му беше жилаво, а в косата му се забелязваха само леки наченки на сиво. Миранда беше по-възрастна, но Пъг бе изстрадал повече по време на дългия си живот. Беше прекарал четири години като роб на цураните, а после се бе превърнал в един от най-могъщите мъже на империята — след като бе облякъл черната роба на Велик магьосник от Конгрегацията.

Първата му жена, Катала, се бе прибрала при своя народ и бе починала от болест, която никой жрец не можеше да излекува. След това Пъг бе загубил децата си, нещо, което не трябва да се случва на никой родител. От най-старите му приятели бе останал жив само Томас, защото другите бяха обикновени смъртни. Някои от тях Миранда бе познавала за малко, за други бе слушала само истории. Принц Арута, който все още будеше възхищение у Пъг. Баща му, лорд Боррик, който му бе дал фамилно име. Принцеса Карлайн, първата му момчешка любов; първият му учител Кълган и помощникът му Мийчъм.

Списъкът продължаваше, но всички бяха мъртви. Лаури, неговият другар по време на робството, скуайър Роланд, много от учениците му, Катала... техните деца, Уилям и Гамина. Замисли се за двамата живи сина и каза:

— Притеснен съм за Магнус и Калев.

Тя се притисна към гърба му и го прегърна. Кожата му беше студена и влажна.

— Магнус работи усилено с магьосниците от Келеуан, а Калев утре ще стигне в Звезден пристан. Хайде, ела да те утеша.

— Ти винаги ме утешаваш — отвърна той нежно. Обърна се бавно, без да разваля прегръдката, и я погледна с възхита. Красива, но силна. С високо чело, деликатна брадичка и тъмни пронизващи очи.

— Понякога си мисля, че изобщо не те познавам, любима. Но има моменти, в които те познавам по-добре и от себе си. Сигурен съм, че никой не ме разбира като теб — той я притисна силно за момент. — Какво ще правим?

— Каквото можем, скъпи — прошепна тя в ухото му. — Хайде да си лягаме. Има доста време до зазоряване.

Направи лек жест, всички свещи изгаснаха и помещението отново потъна в мрак. Пъг я последва до леглото и двамата се сгушиха в прегръдките си.

Съзнанието му се връщаше към картините от съня, но той ги избута на заден план. Знаеше какво го тормози. Отново беше изправен пред могъщ противник и трябваше да се бори с неща, които бяха започнали далеч преди раждането му.

„Защо прекарвам живота си в разчистване на чуждите бъркотии?“ Знаеше отговора. Беше се примирил с дарбата си още преди години, а с могъществото идваха отговорностите. Колкото и да се мръщеше, това бе в природата му.

Докато заспиваше, си помисли, че все пак ще е хубаво, ако може да се върне, дори за ден, във времената, когато с Томас бяха две изпълнени с надежди и амбиции момчета, а светът бе много по-просто място.

1

БРАТЯ

Момчетата изхвърчаха през вратата.

Кокошките се разбягаха панически — в един момент кротко си чоплеха из двора в търсене на разпиляно зърно и насекоми, а в следващия се разкудкудякаха и се пръснаха във всички посоки, защото двете момчета се въргаляха с ръмжене по улицата.

За случайния минувач момчетата приличаха на кълбо от юмруци, лакти и колене. Ударите им не бяха особено ефективни, защото всеки се стремеше едновременно да изненада съперника си и да се защитава ефективно. В резултат двубоят им наподобяваше безсмислено боричкане, а не сериозен въргал.

Момчетата изглеждаха приблизително на една възраст — около шестнадесетгодишни. Тъмнокосото — носеше кафява туника и кожени панталони — беше малко по-ниско, но с по-широки рамене и вероятно малко по-силно. Тъмнорусото беше със синя туника, малко по-дълги ръце и вероятно беше по-бързо.

Двамата бяха отраснали като братя и като всички братя, бяха готови да влязат в конфликт мигновено. И двамата притежаваха онази груба красота, присъща за дългата работа на открито и не особено богатата трапеца. Не бяха глупави, но точно в този момент не се държаха много умно.

Причината за настоящия конфликт ги последва през вратата и се развика:

— Тад! Зейн! Спрете веднага или няма да отида на празника с нито един от вас.

Предупрежденията на момичето не оказаха влияние и двамата продължиха да се въргалят по земята.

— Той започна, Ели! — изкрещя тъмнокосото момче.

— Не е вярно! — отвърна другото.

Ели беше приблизително на техните години. Имаше кафява коса като Зейн и зелени очи като Тад, беше по-умна от двамата взети заедно

и общо взето бе най-красивото момиче в Звезден пристан.

От къщата излезе жена с ведро в ръце и безцеремонно го изля върху момчетата.

Двамата изпищяха изненадано и се пуснаха.

— Мамо! — извика русият. — Защо го направи? Целият се изкалях.

— Ами върви да се почистиш, Тад — жената беше висока и въпреки простите си дрехи имаше благородно излъчване. В кестенявата ѝ коса прозираха сиви нишки, а лицето ѝ беше загоряло и сбръчкано, но въпреки това изглеждаше младо. Тя се обърна към тъмнокосото момче и добави: — И ти, Зейн — въпреки строгото ѝ изражение кафявите ѝ очи бяха весели. — Калейб ще пристигне скоро и ще тръгнем, с или без вас, хулигани такива.

Двамата станаха и започнаха да изтупват дрехите си. Жената им подхвърли един парцал и каза:

— Почистете калта, а после идете да го изперете на кладенеца! Това е един от най-хубавите ми кухненски парцали.

Ели погледна разколебаните побойници.

— Идиоти. Казах, че ще дойда и с двама ви.

— Да, но каза първо на мен — обади се Тад. — Значи ще танцуваш първо с мен.

— Няма — намеси се Зейн, готов да поднови боя.

— Спрете веднага! — изкрещя жената. — Идете да се почистите!

Двете момчета се подчиниха с мърморене.

— Мари, защо винаги се бият? — попита Ели.

— Защото им е скучно. Кога ще им кажеш?

— Какво да им кажа? — направи се на неразбрала Ели.

Мари се засмя.

— По-добре им кажи скоро, момиче. Това не е кой знае каква тайна и може да научат още на празника.

Момичето се намръщи и сви вежди.

— Бяхме като семейство.

— Всичко се променя — жената се огледа. — Когато семейството ми дойде тук, Звезден пристан беше малко селище, а сега е два пъти по-голямо. Тогава Академията още не беше построена, а виж сега.

Ели кимна и двете погледнаха към далечния остров в езерото.

— Виждам я всеки ден, Мари. Разбирам те.

На острова, подобно на планина, стърчеше масивна сграда. Селото до нея вече заемаше цялата североизточна част. Там живееха само тези, които служеха на магическата академия. Звезден пристан беше възникнал като обикновено пристанище, но вече беше натоварен търговски център в региона.

— Ако Грейм Ходовър прилича поне малко на баща си, ще започне да се хвали още след първата бира.

— А Тад и Зейн ще налетят на бой — довърши Ели.

— Така че по-добре им кажи по-рано — каза Мари и ѝ махна да я последва в къщата.

В единственото помещение имаше място само за огнище, маса и постели за трима.

— Момчетата са най-добрите ти приятели, въпреки че не го осъзнават в момента — продължи Мари. — И двамата си мислят, че са влюбени в теб, но това е породено повече от конкуренцията помежду им, отколкото от някаква сериозна причина.

— И аз ги обичам, но като братя. Освен това дори да исках да се омъжа за някой от тях, татко...

— Знам. Баща ти е най-богатият търговец в Звезден пристан, а бащата на Грейм е единственият мелничар, така че сте най-подходящата партия.

— Обичам Грейм — каза Ели. — Поне достатъчно, че да живея с него.

— Любовта не е като красивите истории от приказките. Бащата на Тад беше порядъчен мъж и двамата си живеехме добре. Бащата на Зейн се отнасяше прилично с майка му, въпреки че като се напиеше, ставаше избухлив. Виж, бракът е преди всичко приемане на доброто и лошото. Майката на Зейн обичаше семейството си и понеже ми беше най-добрата приятелка, бе естествено да прибера Зейн, когато родителите му умряха — Мари погали Ели по рамото. — Както щях да прибера и теб, ако баща ти не бе оцелял.

Родителите на Зейн и майката на Ели бяха загинали при последното нападение на тролите. Кървавата атака бе отнела живота на десетки жители, преди магьосниците от острова да успеят да отблъснат чудовищата.

— Знам, Мари — отвърна момичето. — Ти ми беше като майка през по-голяма част от живота ми. Спомням си майка ми, или поне гласа ѝ и как си тананикаше мелодии, докато готвеше, а аз играех на пода. Помня как ме прегръщаше — за момент очите на Ели се взряха сякаш някъде много далече, след което тя пак се обърна към Мари. — Но в действителност ти си единствената майка, която имам. Баща ми никога не ми е казал как да се оправям с момчета, освен да стоя подалеч от тях.

Мари се усмихна и я прегърна.

— И ти си ми като дъщеря.

Двете момчета се върнаха и майката на Тад ги огледа.

— Ще изсъхнете, преди да почнат празненствата. Искам да обещаете, че днес няма да има повече бой.

— Добре, мамо — каза Тад.

— Аха — добави Зейн.

— Защо не отидете на площада? Сигурна съм, че другите младежи вече са там.

— Ами ти, мамо? — попита Зейн. Лицето му издаваше нетърпение да тръгне веднага.

— Ще изчакам Калеп. Трябва да пристигне скоро.

Зейн и Ели се сбогуваха с Мари, но Тад се поколеба. Изглежда, се затрудняваше в избора на думи, но накрая изплю камъчето.

— Мамо, ще се омъжиш ли за Калеп?

— Как пък ти хрумна? — засмя се Мари.

— Ами... за последните два месеца идва тук три пъти и двамата прекарват доста време заедно.

— Баща му е построил Звезден пристан, ако си спомняш какво съм ти разправяла — тя поклати глава. — Какво те тревожи повече — дали ще го направя, или не?

Момчето сви рамене и изведнъж ѝ се стори почти възмъжал.

— Не знам. Мисля, че Калеп е добър човек, но...

— Не е баща ти.

— Друго имах предвид. Просто... твърде често го няма.

Мари се усмихна кисело.

— Много жени ще ти кажат, че е по-добре, когато мъжете им отсъстват често — сложи ръце на раменете му и го завъртя. — Хайде, бягай. Аз ще дойда след малко.

Тад изтича навън, а Мари огледа къщата. Всичко беше чисто и подредено. Може и да беше бедна, но се грижеше за дома си. Кое не бе лесно с две немирни момчета, но пък те обикновено я слушаха.

Провери супата на огнището и прецени, че е готова. Всички жители трябваше да занесат нещо на празненствата по случай жътвата. Супата ѝ беше простичка, но вкусна и се ценеше дори от онези, които имаха по-голямо участие.

Погледна към вратата и за момент се зачуди дали предпочита да види покойния си съпруг, или Кaleb. След това изтласка тези мисли и си напомни, че няма смисъл да иска невъзможното. Беше фермерска съпруга и знаеше, че животът рядко дава право на избор. За да оцелее, човек трябва да гледа напред, а не назад.

Малко по-късно Мари чу стъпки и се обърна. Кaleb стоеше на прага.

— Очакваш ли някого? — попита с усмивка.

Тя скръсти ръце и го изгледа изпитателно. Беше само с няколко години по-малък от нея, но лицето му, гладко избръснато и без бръчки, му придаваше младежки вид, въпреки сивите нишки в дългата до раменете кафява коса. Очите му също бяха кафяви. Беше облечен в просто, но здраво облекло, подходящо за човек, който непрекъснато пътува. Широкопола шапка от черен филц, тъмнозелена вълнена туника и кожени панталони, затъкнати в ботушите от еленова кожа. Лицето му бе издължено, но за нея бе красиво. Кaleb винаги говореше спокойно и разумно и не се боеше от тишината. Основната причина, поради която я привличаше, бе, че по погледа му усещаше, че я цени и уважава.

— Закъснях ли? — попита Кaleb все така с усмивка.

— Както обикновено — тя не издържа и също се засмя. — Но не много — пристъпи към него, прегърна го и го целуна. — Момчетата тръгнаха преди няколко минути.

— Колко време имаме?

— Недостатъчно, ако долавям намека ти — тя кимна към огнището. — Помогни ми с котела — и взе дългият дъбов кол, който беше подпрян до комина.

Калев свали лъка, колчана и раницата си и ги остави в ъгъла. След това хвана другия край на кола, който Мари междувременно бе прекарала през дръжката на котела.

Двамата го вдигнаха и тръгнаха към вратата.

— Ти първа — обади се Калев.

Щом излязоха, се изравниха, за да ходят един до друг.

— Как мина пътуването?

— Без особени събития.

Беше се научила да не го разпитва за пътуванията му, защото знаеше, че работи за баща си. Някои твърдяха, че баща му навремето бил херцог на Звезден пристан, но сега никой не предявяваше претенции към острова или крайбрежния град. Патрули от кралския гарнизон в Шамата понякога прекарваха ден-два в странноприемницата. Както и такива от кешийския гарнизон в Нар Айаб. Но никоя страна не предявяваше претенции към Звездното езеро. Местността беше под контрола на Магьосническата академия.

Но Пъг вече не контролираше академията и Мари, като останалите жители на Звезден пристан, се чудеше как се е случило това. Все пак синовете му, Калев и по-големият му брат, Магнус, се отбиваха насам. Колкото и да бяха влошили отношенията си в миналото, Пъг и съветът поддържаха здрава връзка.

Мари беше срещнала Калев още като дете. Двамата си играеха заедно от време на време, но после той замина. Според някои отишъл да живее на някакъв остров в Горчиво море, а според други — при елфите. Срещнаха се отново, когато Калев бе на годините на Тад и Зейн, а тя с четири по-голяма. Родителите ѝ не одобряваха връзката им, но не посмяха да кажат нищо, заради баща му.

След лятото, през което станаха любовници, той отново изчезна. Обясни, че заминавал по работа на баща си, и ѝ обеща, че ще се върне. Мари изчака цяла година, преди да се предаде пред семейния натиск. Омъжи се за Брендан, мъж, когото постепенно обикна, но който не караше сърцето ѝ да се свива, както го правеше Калев. Годините минаваха, а Калев не се връщаше.

Каквито и да бяха причините за дългото му отсъствие, Мари се бе омъжила, бе родила две момчета — едното почина още като бебе — и бе загубила съпруга си, преди Калев да се появи отново — без предупреждение, на празника на Банапис, преди три години.

Сърцето ѝ подскочи и въпреки че се укоряваше заради глупавите момичешки спомени, тя отиде при него веднага щом разбра за пристигането му.

През онази нощ се отдаде на виното и танците и се забавлява за първи път след смъртта на съпруга си. И след като момчетата си легнаха, заспа в прегръдките на Калев.

А на следващата сутрин той замина отново.

Оттогава бе свикнала с това — поява без предизвестия и внезапни заминавания. Той не даваше никакви обещания и тя на свой ред не искаше. Но бяха изградили връзка и Мари бе сигурна, че никъде не го чака друга жена. Не знаеше как, но бе сигурна.

— Дълго ли ще останеш?

— Зависи.

— От какво?

— От много неща. Имам съобщение за съвета и може да им трябва време да обмислят отговора. Така че няколко дни, може би дори седмица.

— Можеш ли да кажеш за какво става дума?

Той се усмихна.

— Не. Да речем, поредната наистина важна мисия на баща ми.

— И ти ще се забавиш, за да дойдеш на празника с мен? — тя присви устни в усмивка.

— Един ден не е от значение. Освен това имам някои лични нужди.

— Брей, така ли?

— Да — засмя се той. — Както много добре знаеш.

Вече приближаваха площада. Неколцина души поздравиха Мари.

— Е — подхвърли тя, след като отвърна на поздравите, — ще обсъдим нуждите ти по-късно.

Калев огледа необичайно голямата тълпа.

— Още хора ли са пристигнали?

— Да. Едно търговско предприятие от Шамата вдигна сграда близо до каменния мост на южния път. Дойдоха три семейства и още неколцина да работят за тях. Това създаде доста грижи на бащата на Ели. Мисля, че затова ще я омъжи за Грейм, момчето на мелничаря Ходовър. Исква да си подсигури договорите за доставка на зърно за Крондор.

— Добра причина за брак, както и всяка друга, ако изключиш любовта.

Мари го погледна, за да разбере дали е сериозен. Понякога Калев беше прозрачен като дете. Друг път обаче нямаше представа какво си мисли — и за съжаление сега бе един от онези моменти.

Стигнаха редицата изнесени от кръчмата дървени маси и оставиха котела на мястото, което им посочи една от отговарящите за гощавката жени.

— Здравей, Мари, здравей, Калев — поздрави ги тя с прекалено любезна усмивка.

— Здравей, Теса.

Теса имаше червени бузи като закоравял пияница и усмивката ѝ приличаше на болезнена гримаса.

— Пак си донесла от твоята супа — отбеляза с пренебрежителен тон. Теса беше жената на мелничаря, бъдещата свекърва на Ели. Хваната ръката на Мари и я потупа нежно. — Разбираме, скъпа — тонът ѝ не можеше да е по-покровителствен.

Усмивката на Калев не се промени, но очите му леко се присвиха.

— Това е за начало — той посочи към огньовете от другата страна на площада. — Онзи вол, който се пече, също е от нас — намигна леко на Мари, така че Теса да не го види. — Както и онзи фургон. Кара две бъчви джуджешка бира от Дорджин и шест каси вино от Рейвънсбърг.

Теса примигна като заслепен от фенер бухал.

— Наистина ли?

Калев не отвърна нищо, само наклони глава с лека усмивка. Смаяната жена на мелничаря смотолеве нещо и се махна.

— Защо го направи? — попита Мари.

— Помня как те ядоса миналия Банапис. Освен това миналата година донесох само няколко яребици и зайци.

— Не, питах защо каза ние, когато ти си докарал вола и фургона?

— Защото ги докарах заради теб.

Мари замълча за момент, после се усмихна, но очите ѝ не бяха весели.

— Благодаря за жеста, Калев.

— Удоволствието е изцяло мое. Да изтичам ли за купи и лъжици.

— Не — отвърна Мари разсеяно. — Аз ще се върна до къщата. Ти намери момчетата и гледай да не се забъркат в някоя неприятност. Притеснявам се за тях.

Той кимна и тръгна. Докато си пробиваше път през тълпата, откри, че му е забавно колко се е променил градът от детството му. Въпреки че семейството му не бе живяло в Звезден пристан, често идваха тук.

Отношенията на баща му със съвета на Академията можеха да се нарекат обтегнати. Беше слушал оплакванията му толкова често, че почти разбираше причините. Но те бяха на Пъг, а не негови. Брат му Магнус беше магьосник като родителите им. Калев бе черната овца в семейството, единственият без никакви магически дарби.

Останалите гледаха на Звезден пристан през мъглата на политическите борби, но за Калев това бе мястото, където се бе забавлявал като дете. Тук бе открил себеподобни — нормални момчета и момичета, чиито основни грижи бяха порастването, научаването да обичаш, да мразиш и да прощаваш, да кръшкаш от работа и да си намираш другари в игрите. Все неща, с които не се бе сблъсквал дотогава.

Все пак беше извлякъл и много ползи от необичайното си детство. Беше посещавал множество уроци за деца с магически дарби. Чак сега започваше да вижда ползата от това, защото за разлика от останалите обикновени хора, се бе научил да усеща магията. Най-могъщите противници на Конклава на сенките бяха магьосници, така че тези способности бяха много полезни.

Деца на Острова на чародея, както и тези в Академията на острова в Голямото звездно езеро, бяха обсебени от магията, дори игрите им се въртяха около нея въпреки неодобрението на учителите. През по-голямата част от детството си Калев беше изолиран. Въпреки че бе бърз и боравеше добре с топка, той често стоеше отстрани и гледаше как другите се забавляват с игрите си на илюзии, в които не можеше да участва, освен като обект на шеги: вещите му често побягваха, когато посегнеше към тях, или се спъваше в предмети, изникващи буквално от нищото.

Понякога раните от детството са най-дълбоки. Колкото повече растеше, толкова по-изолиран се чувстваше. Дори когато той беше в основата на белите, усещаше, че е различен.

Като дете бе намерил вътрешен покой само на две места. Когато стана на десет, го отведоха в Елвандар, където прекара пет години.

Бе успял да изучи, доколкото е възможно, изкуствата на елфите. Лично Томас, консьортът на кралицата, го бе учил да борави с меча, а стрелбата с лък бе усвоил от принцовете Калин и Калис. Въпреки че отстъпваше на Талвин Хокинс във фехтовката, беше отличен стрелец. Томас и принц Калин често споменаваха, че бил толкова добър, колкото навремето Мартин, смятан за най-добрия стрелец с лък сред хората.

Калевб знаеше, че елфите не са склонни към ласкателство, затова приемаше похвалите като награда за упоритите и продължителни тренировки. Беше се научил, че дори непостижимата цел е възможна, стига да вложиш достатъчно усилия и саможертви. Освен това знаеше, че елфите не са виждали как стреля Талвин Хокинс. Той несъмнено беше равен на Калевб, ако не и по-добър. Въпреки всичко не беше зле и да си вторият най-добър стрелец сред хората.

Калевб бе много привързан към елфите и магическия им дом в Елвандар и говореше езика им добре. Въпреки това първите си уроци как да бъде обикновен бе научил в Звезден пристан.

Продължи през площада. Доколкото си спомняше предишните години, момчетата сигурно бяха около фонтана заедно с другите младежи.

Мнозина от мъжете го поздравяваха, защото с повечето си бе играл преди тридесетина години. Някои бяха наедрели и с прошарена коса — поне тези, които все още имаха коса. Жените, които познаваше като момичета, бяха остарели, някои бяха напълнели, а други имаха измъчен вид от тежката работа и недостатъчното почивка. Само малко като Мари бяха успели да запазят красотата си въпреки негодите на живота.

Но днес всички изглеждаха щастливи, защото беше празникът на жътвата и ако се съдеше по отрупаните маси, годината беше наистина сполучлива. Фургоните със зърно щяха да затракат по пътищата към Горчиво море, а шлеповете щяха да поемат към пристанищата на Шамата и Ландрет. Добитъкът беше охранен, а на овцете вече им растеше нова вълна. Навсякъде се виждаха следите на благополучието: бъчви с прясно набрани ябълки, щайги с ягоди, череши и круши, всякакви зеленчуци, а фермите по пътя бяха пълни с пилета и прасета.

Припомни си години с не толкова богата реколта и тролски нападения и призна, че хората са си заслужили празника. Тук зимите бяха меки, а сняг падаше веднъж на петдесет години. Фермерите вече бяха почнали да засаждат зимната реколта. Щом есенните търговци се завърнеха от Кралството и Велики Кеш, тя щеше да е готова, за да посрещне нуждите за храна на замръзалия север. В сравнение с останалите земеделски райони Звезден пристан беше богат, но и тук фермерският живот не бе лек. Калев обаче изостави тези мисли, щом забеляза момчетата. Трябваше му само един миг, за да осъзнае, че неприятностите са на път да избухнат.

— Ако не престанете и двамата, си тръгвам — каза Ели и се изправи.

Двамата, на които говореше, разбира се, бяха Тад и Зейн, готови да подновят двубоя си. Момчето застана помежду им и започна да ги бута с учудваща решителност. Двамата се поколебаха, което даде достатъчно време на Калев да се приближи.

— Какъв е проблемът?

Момчетата го изгледаха за момент, след което отново се вторачиха един в друг. Ели ги разбута за последно.

— Тези идиоти смятат, че е важно кой ще танцува пръв с мен.

— Ти ми обеща! — извика Тад с половин секунда преди Зейн.

Калев спря да се усмихва. Музикантите се бяха събрали до бъчвите с бира и настройваха инструментите си. След малко щяха да започнат да свирят и момчетата щяха да се сбият.

— Майка ви ме помоли да ви наглеждам — двамата го изгледаха. Изражението на Зейн беше малко по-войнствено от това на Тад.

— Явно е имало причина — добави Калев, извади голяма медна монета от пояса си и я показа на момчетата. — Това е ези, това тура. Тад е ези, а Зейн тура — хвърли монетата и момчетата внимателно проследиха полета ѝ и как пада на земята.

Монетата показа тура и Зейн извика тържествуващо. Музикантите започваха първите акорди.

— Аз ще танцувам първи!

Тад понечи да възрази, но замълча, щом зърна намръщеното лице на Зейн — Калев вече бе повел Ели към музикантите. Подхвърли през

рамо:

— Победителят печели втория танц!

Ели се засмя. Двамата с Калев започнаха един от традиционните фермерски танци.

— Това беше много съобразително, Калев.

— Двамата са буйни като млади елени. Какво ще правиш?

— Ще се омъжа за Грейм — отвърна Ели по-тихо.

— Това ще предизвика буря — засмя се Калев. — Но пък не можеш да се омъжиш за двамата.

— Аз и не искам. Те са ми като братя.

Калев мина зад нея и я хвана за кръста, следваше стъпките ѝ.

— Очевидно обаче те не мислят за теб като за сестра.

— Ако имаше повече момичета, нямаше да е проблем — Ели се обърна с лице към него и спря, а той се поклонил: танцът бе свършил. — Просто не е честно, че повечето момичета вече са сгодени или са твърде малки.

Калев знаеше какво има предвид. Много деца на тяхната възраст бяха убити при последния тролски набег. Родителите им все още хранеха ненавист към магьосниците, че не се бяха намесили по-рано. Калев беше в Източните кралства по това време, по работа на Конклава. Беше се случило преди девет години, когато Ели, Тад и Зейн бяха съвсем малки.

Калев заведе Ели до момчетата точно преди да почне вторият танц. Сложи ръка на гърдите на Тад да спре протестите му.

— Не разваляй празника. Ще дойде и твоят ред.

Тад беше готов за спор, но при вида на сериозното изражение на Калев въздъхна и кимна.

— Добре, Калев.

Калев беше доволен, че бе спечелил Зейн, защото той беше повироглавият от двамата и можеше да се наложи да направи нещо, което не желае, дори да го спре с физическа сила.

Сега наблюдаваше внимателно как Тад сумти, докато Ели и Зейн танцуваха.

Дойде редът на Тад да танцува. Калев отново наблюдаваше внимателно стоящото до него момче — Зейн едва прикриваше ревността си.

— Мисля, че е време да пийнем нещо. Защо не дойдете и тримата? — каза Калев, щом танцът свърши.

Ели се съгласи с готовност и го хвана под ръка, като остави момчетата да вървят зад тях. Отправиха се към една маса, на която четирима мъже пълнеха халби с ейл и ги раздаваха колкото се може по-бързо. Ели отказа ейл, но се съгласи Зейн да ѝ донесе плодова вода. Тод предложи да ѝ вземе нещо за ядене и отначало тя отказа, но като го видя как посърна, размисли.

— Може би нещо леко, преди да седнем на масата.

Момчето изтича, а Калев въздъхна.

— Какво ще ги правим тези двамата?

— Не знам, но трябва да се направи нещо. По цял ден седят и не правят почти нищо. Още не са посегнали към халбата, но...

Калев разбираше. Звезден пристан беше достатъчно голям, за да има развита търговия и леки наченки на занаятчийство — миналата година бяха отворили ковачница, за да обработват рудата от хълмовете. Но повечето работа се вършеше от членовете на семейството. Винаги имаше повече мъже, отколкото работа, а понеже нямаха бащи, които да ги научат на занаят, Тод и Зейн растяха без умения. И ставаха все по-дивни и отчаяни.

И двамата бяха умни и способни, но без насока в живота можеха да кривнат по лош път. Не малко младежи без занаят ставаха разбойници или се хващаха с мизерна работа в градовете.

Докато размишляваше над това, Калев забеляза Мари, кимна ѝ и се отдалечи от Зейн, който копнееше за вниманието на Ели.

— Не разбрах думите ти преди малко — каза ѝ тихо. — Но сега разбирам.

Тя го изгледа.

— Така ли?

Калев кимна.

— Нека засега ги наглеждаме и да опитаме да се забавляваме. Довечера ще поговорим по-подробно.

Мари кимна и се усмихна насила.

— Един танц?

— За мен ще е удоволствие — отвърна Калев и я хвана под ръка.

Изтанцуваха не един, а няколко танца, след което се отправиха към отрупаните маси. Напълниха чиниите си с храна и се оттеглиха на

стъпалата на един затворен магазин. Калев остави Мари с чиниите и отиде да вземе две халби ейл.

— Къде са момчетата? — попита тя, щом той се върна.

— Ей там — отвърна той и посочи другия край на площада. — Не ги изпускам от поглед.

— Как успяваш?

Той се усмихна.

— Аз съм ловец. Освен това е трудно да ги пропуснеш.

Тя кимна и продължи с пълна уста:

— Просто трябва да погледнеш къде кипят неприятностите.

— Не, просто туниките им са ярки.

Продължиха да се хранят мълчаливо.

През следващия час празникът продължи без особени вълнения. След това някакъв едър мъж се качи на един от докаралите ейла фургони и извика високо:

— Приятели!

— Сега ще стане бея — обади се Мари.

— Аха — отвърна Калев, остави чинията си и тръгна към фургона.

Мъжът беше мелничарят Ходовър, а до него стоеше младеж на двадесетина години. Приликата между двамата бе очевидна, въпреки че мъжът беше понадебелял, а младежът все още бе по-широк в раменете, отколкото в кръста.

Грейм Ходовър беше як, а освен това изглеждаше разумен и приятен младеж. Всички често се чудеха как подобни родители са успели да създадат такова дете.

Калев тръгна право към Тад и Зейн, които стояха от двете страни на Ели. Тя го изгледа с благодарност, защото знаеше какво ще последва.

— Приятели! — повтори мелничарят Ходовър. — Имам една новина. Днес съм много щастлив — и наистина сияеше, докато оглеждаше тълпата.

— Защо, да не би пак да вдигаш цените? — извика някой.

Последва вълна от смях. Ходовър за момент се намръщи, но после усмивката му се върна.

— Не, Брам Конър. Не... засега.

Коментарът му беше последван от нов смях и всички разбраха, че мелничарят наистина е в добро настроение. Жаждата му за злато беше добре известна и често ставаше обект на подигравки.

— Не, приятели — продължи мелничарят. — Трябва да ви съобщя нещо. В този ден, след една от най-богатите реколти в историята ни, искам да добавя към удоволствието на момента, като споделя с всички една радостна новина.

— Ами кажи я най-накрая — извика друг глас от тълпата. — Че взехме да ожадняваме!

Мелничарят го изгледа криво, но после пак се усмихна.

— Искам да знаете, че тази година синът ми Грейм ще се ожени за Ели Ранкин.

И махна към Ели.

Момчетата от двете ѝ страни изглеждаха като ударени от гръм. Зейн стоеше намръщено, сякаш не можеше да разбере какво са казали току-що, а Тад беше зяпнал и очевидно не можеше да повярва.

Ели вече беше преполовила пътя до фургона, преди момчетата да тръгнат след нея. Калев се пресегна, хвана ги за яките и каза с нисък заплашителен глас:

— Няма да правите скандали.

Тад го изгледа ядосано, а Зейн сви юмруци, но Калев ги дръпна така, че ги изправи на пръсти.

— Не си го и помисляйте.

Зейн се осъзна и отпусна юмруци.

— Ако поне малко ви беше грижа за Ели, щяхте да сте щастливи заради нея — намеси се Мари. — Първият, който започне бой, ще отговаря пред мен. Ясно ли е?

— Да, мамо — отвърнаха двете момчета и Калев ги пусна.

Всички се редяха на опашка да поздравят сгодената двойка. Тад и Зейн продължаваха да се чумерят. Калев видя, че Мари също иска да честити на младите, и се обърна към младежите.

— Елате с мен. Имам нещо специално за такива случаи.

Момчетата се поколебаха, но един поглед от страна на майка им ги накара да последват Калев.

Той ги поведе към фургона зад този с ейла. Нощта се спускаше и празненството ставаше все по-шумно. Един колар се беше облегал на фургона и гледеше навалицата около бъдещите младоженци. Не беше

тукашен, така че не се бе включил в поздравленията, а наблягаше на храната и пиенето.

— Как е, Томас? — попита Калев.

— Идеално.

— Пазиш ли ми сандъчето?

— Под седалката е.

Калев се наведе над капрата и измъкна едно доста голямо сандъче. Извади ловния си нож и отвори капака. Видяха се десетина бутилки с кехлибарена течност. Той взе една и я вдигна към светлината на близкия фенер.

— Какво е това? — полюбопитства Тад.

— Нещо, което открих, докато пътешествах из Кинок.

— Прилича на бренди — обади се Зейн. — Поне по цвета.

— Не е бренди, но имаш добро око — Калев седна на капрата и разлюля крака. — Брендито е преварено вино, а това е нещо друго. В Кинок са открили метод да дестилират алкохол от зърно и после го оставят да отлежи в бъчви. Ако е некачествен, може да свали боята от корпуса на боен кораб, но ако е хубав... — ухапа корковата тапа и я извади.

Бръкна в сандъчето и извади малка стъклена чаша.

— Не бива да се пие от метален или керамичен съд. Разваля вкуса.

— Как се казва? — попита Тад.

— Уиски — отвърна Калев и напълни чашката догоре.

— Това не е много — Зейн беше присвил очи и гледаше малката чашка.

— Не ти трябва много — Калев изля чашата в гърлото си и преглътна. — Оха! Пробвайте.

Извади още една чаша и наля на двамата.

— Момчета, после ще се научите да цените вкуса му. Сега направо удрайте на екс.

Младежите се подчиниха и след секунди кашляха отчаяно с насълзени очи.

— Проклятие, Калев — извика Зейн. — Искаш да ни отровиш ли?

— Трябва малко време да му свикнеш, Зейн, но после ще го обикнеш.

— Пари като огън — обади се Тад, бършеше очите си с ръкав.

— Дайте му секунда и ще ви стопли корема.

Зейн примлясна.

— Не че ми харесва, ама дай да пробваме по още едно.

Калев им наля отново. Този път нямаше кашляне, но очите им продължиха да сълзят.

— Май си предпочитам бирата — каза Тад.

— Не знам — отвърна Зейн. — Като че ли почва да ми допада.

— Ти си обещаващ млад мъж, Зейн Кафри — увери го Калев.

— Уха — засмя се Тад. — Май ми завъртя главата.

— В Кинок казват, че „рита“, и добре знаят за какво става въпрос.

— Какво ще правиш с останалото? — попита Зейн и махна към другите бутилки.

— Подарък са за баща ми. Малко са нещата, които не е виждал, и мисля, че ще се зарадва.

— Защо ни черпиш? — попита Тад. — Благодаря де, но защо?

— За да предотвратя евентуалните проблеми. Ако ви оставя да пиете сами, ще се случат две неща — той вдигна пръст, докато им наливаше отново. — Първо, хората ще ви дразнят цяла вечер, защото знаят как се дърлите за Ели от цяла година вече. Второ, ще се сбиете с Грейм.

Момчетата пресушиха чашите си бързо — явно започваха да свикват. Калев им наля отново.

— Пийте още по едно.

Те изпиха четвъртата си чаша и очите на Тад започнаха да се затварят.

— Май взех да се напивам.

— Още едно трябва да е достатъчно — отвърна Калев и им наля за пореден път.

— За какво? — попита Зейн, преплиташе език.

Калев слезе от фургона.

— Да ви напие така, че да не можете да се сбиете — и бутна Тад, който вече се клатеше.

— Хайде.

— Къде? — попита Зейн.

— У вас. Да си легнете. След пет минути ще ми заспите и не искам да ви нося.

Момчетата никога не бяха пили толкова силен алкохол и го последваха кротко. Когато стигнаха къщата, и двамата едва се държаха на крака.

Калев се увери, че си лягат, и се върна на празненството. Трябваше му само няколко минути да открие Мари.

— Какво направи с тях?

— Напих ги.

— Все едно им трябва помощ — тя се огледа притеснено. — Къде са?

— Вкъщи. Спят.

Мари присви очи.

— Нямаха време, че да се напият толкова.

Той ѝ посочи почти празното шише уиски.

— Удариха по пет чашки за петнадесет минути.

— Е, поне няма да тормозят Ели и Грейм.

— Нито пък нас — усмихна се Калев.

— Не ми пука колко са пияни. Ако те са в къщата, ти няма да спиш там.

— Вече съм си взел стая в странноприемницата. Ако тръгнем сега, никой няма да види, че се качваш с мен.

Тя го хвана под ръка.

— Все едно ме е грижа какво мислят хората. Не съм девица, която си търси ухажори. Намирам щастието където мога и ако някой е против, не ми пука.

Калев я притисна към себе си.

— А тези, на които им пука, не са против.

Двамата се изнизаха от тълпата и тръгнаха към странноприемницата.

Тази вечер в ласките на Мари имаше някаква припряност, каквато Калев не бе усещал досега, и когато свършиха, той попита:

— Какво те тормози?

Мари знаеше, че една от причината да са привлечени един от друг е способността им да разпознават настроението на другия.

— Тад ме попита дали ще се омъжа за теб.

Калев помълча, после въздъхна.

— Мари, знаеш, че ако можех да се ожена, щеше да е за теб.

— Знам. Но ако няма да останеш и да бъдеш баща на момчетата, трябва да ги вземеш с теб.

Калев се надигна на лакът и я погледна.

— Какво?

— Сам виждаш как стоят нещата. Тук те нямат бъдеще. Трябваше да продам фермата и парите няма да стигнат завинаги, въпреки че си гледам повечето храна в градината. Мога да се справя сама, но да отглеждам растящи момчета... А и няма никой, който да ги научи на земеделие или занаят. Всички останали момчета станаха чираци преди две години, но синовете ми останаха. Всички ги харесват и биха ги взели, но тук просто няма достатъчно работа. Така че ако не ги вземеш, ще станат безделници, че и по-лошо. По-добре да ги загубя сега, отколкото да гледам как ги бесят за грабеж след няколко години.

Калев замълча за момент.

— И какво според теб да правя с тях?

— Въпреки простите ловджийски дрехи, които носиш, ти си човек с положение. Или поне баща ти е. Пътувал си по света. Вземи ги като твои слуги, или чираци, или им намери някаква работа в Крондор. Те нямат баща, Калев. Като малки имаха нужда само от майка. Да им бърше носовете и да ги държи за ръчичка, когато са уплашени. Особено след като родителите на Зейн загинаха. Но на тази възраст имат нужда от мъж. Да им покаже какво бива и какво не, дори ако трябва да им набие акъл в главите. Така че, като няма да се ожениш за мен, поне ги вземи със себе си.

Калев се надигна и се облегна на стената.

— Разбирам те.

— Ще го направиш ли?

— Не съм сигурен в какво се замесвам, но да. Ще ги взема с мен. Ако баща ми не знае какво да прави с тях, ще ги уредя в някоя гилдия в Крондор.

— Те са като братя. Няма да е хубаво да ги разделите.

— Обещавам, че ще се погрижа да са заедно.

Тя се сгуши в него.

— Нали ще идваш от време на време, да казваш как се справят?

— Да, Мари. И ще ги накарам да ти пишат често.
— Това ще е чудесно — прошепна тя и въздъхна. — Никой не ми е писал досега. Всъщност никой не пише на никого от познатите ми.
— Ще се погрижа за това.
— Чудесно, но ще трябва да ги научиш да пишат.
— Не могат ли? — Кaleb не можа да прикрие изненадата си.
— Че кой да ги научи?
— Ами ти.
— Не мога. Познавам някои букви, от стоките в магазините, но никога не ми е било нужно да се уча да чета и да пиша.
— Тогава как ще четеш писмата им?
— Ще си намеря някой да ми ги чете. За мен е по-важно да знам, че се справят добре някъде.
— Ти си изключителна жена, Мари.
— Не. Аз съм нормална майка, която се тревожи за момчетата си.
Кaleb се отпусна в леглото и я остави да се сгуши на рамото му.
Замълча и се замисли в какво се е въвлякъл.

2

СЪВЕТ

Пъг вдигна ръка.

Както обикновено беше облечен в проста черна роба. Очите му бяха единственото, което издаваше невероятната му сила. Иначе на външен вид си бе съвсем обикновен — четиридесетгодишен, нисичък.

Пещерата в северния край на Острова на чародея беше традиционно място за среща на лидерите на Конклава. Имаше тесен вход и нисък таван. Беше суха и нямаше мъхове и лишей. Единственото подобие на мебели бяха две полици и няколко камъка за сядане. Светлината се осигуряваше от заклинание на Миранда, което караше стените леко да светят. Единственото друго нещо в пещерата беше бюст на Сариг, бога на магията, разположен на малък пиедестал до стената.

През годините Пъг бе започнал да разбира как боговете са „умрели“. Сариг беше загубен и се смяташе, че е загинал във Войните на хаоса, но Пъг бе достигнал до заключението, че все още съществува и се меси в някои неща. Бюстът блещукаше и понякога си променяше чертите — наподобяваше Пъг или някой от неговите сподвижници. Това илюстрираше теорията, че всички магьосници по един или друг начин са аватари на бога.

Пъг зарязва хроничното си любопитство към артефакта и огледа лицата на най-доверените си съветници. Само двама от тях не бяха негови бивши ученици — Миранда и Накор. Синът му Магнус съвсем наскоро се бе завърнал от Келеуан и стоеше зад майка си. Пъг мярна приликата им на бледата светлина и се подсмихна. Магнус и Калев бяха братя, но се различаваха по цвета на кожата и косата си. Магнус беше блед, с бяла коса, а Калев по-мургав и с тъмнокестенява. И двамата не приличаха особено на родителите си. Имаше някои дребни прилики в чертите, но Пъг се чудеше дали синовете му не са наследили нещо от неговите родители, които така и не познаваше.

Миранда не се бе променила за петдесетте години, откакто я познаваше. В косата ѝ имаше съвсем малко бели коси, а очите ѝ променяха цвета си според настроението — тъмносиви, зелени, лешникови до тъмнокафяви. Лицето ѝ бе красиво, с високи скули. Само извивката на устните ѝ, когато станеше сериозна, я загрозяваше малко.

Естествено, за Пъг тя винаги бе красива, дори когато му идеше да я удуши. Точно нейната сила и страст го бяха накарали да я обикне. Катала, първата му съпруга, бе притежавала същите качества едно време. Очите им се засякоха за момент и двамата обмениха безмълвната комуникация, с която бяха свикнали през годините.

Накор беше седнал на един камък и Пъг за кой ли път се зачуди дали някога ще разбере напълно дребничкия мъж. Накор отказваше да приеме традиционните теории за магията и твърдеше, че всичко е трикове и манипулации. На моменти кривокракият дребосък ядосваше Пъг с абстрактните си разбирания за нещата, но друг път проявяваше уникални познания и сила. Исаланецът вероятно беше най-опасният магьосник на света.

Новодошлите в съвета стояха търпеливо и чакаха Пъг да заговори. Това бяха Росенвар, магьосник на средна възраст от Салматер, и Юскаван, майстор на умствените трикове от света Салаван.

Юскаван изглеждаше почти като човек, но кожата му носеше забележим червен оттенък. Пъг се бе свързал със света му преди десетилетие чрез Залата на световите и се бе съгласил да го вземе за ученик в замяна на неговите познания в умствената магия.

Юскаван можеше да създаде толкова реалистични илюзии, че предизвикваха физическа реакция — например фантомни остриета, които режеха, и въображаеми пламъци, които изгаряха. Освен това Пъг смяташе, че извънземната му гледна точка ще е полезна.

Юскаван бе заел мястото на Робърт Д'Лийс, един от най-добрите ученици на Пъг и ценен член на Конклава. Робърт бе починал спокойно в съня си предната година, въпреки че бе само на седемдесет.

— Говорил съм с всеки от вас поотделно, но днес помолих да се съберем, за да споделя информация по два много важни проблема — започна Пъг. — Първо да поговорим за талноя — и се обърна към Магнус, който мина пред майка си и каза угрижено:

— Цуранските магьосници са също толкова озадачени от естеството на магията, с която е създадено това нещо.

Талноите бяха артефакти от друго измерение на реалността и бяха създадени от расата на дасатите. Представляваха брониран костюм, в който бе пленена душа на дасат, и бяха почти неуязвими, неподатливи на болка и се подчиняваха абсолютно безпрекословно. Според Каспар от Оласко, който бе донесъл на Конклава първия талной, думата на езика на дасатите означавала „много труден за убиване“.

— Те са съгласни, че едно по-сериозно присъствие в нашата реалност ще е най-малкото катастрофално — продължи Магнус. — Затова ще се помъчат да научат какви защити сме задействали, когато открихме складираните в пещерата талнои.

— За жалост не мога да кажа нищо ново — допълни Накор, самопровъзгласилият се комарджия, който отказваше да признае, че е магьосник, и направи пауза, за да подбере думите си. — Нашите момчета и момичета — така наричаше останалите магьосници на острова — се опитват усилено да проучат нещата. Единствената добра новина е, че май открихме начин да си осигурим командването на талноите, ако се стигне до сблъсък с дасатите.

— Е, поне това е нещо — намеси се Пъг. — Десет хиляди талнои под наше командване е сериозна сила — преглътна мисълта, че срещу стотиците хиляди под командването на дасатите няма да са кой знае колко. — Мисля, че е в наш интерес да разберем как са останали скрити толкова дълго. Тоест ако и ние успеем да останем скрити от дасатите, ще сме постигнали целта си. Сега за другата ни задача: да открием Лесо Варен.

— Имаме ли представа къде може да е избягал? — попита Миранда.

— Агентите ми дебнат за всичко по-странно, свързано с магия.

Миранда присви очи.

— И преди се е спотайвал с години.

— Мисля, че този път няма да чака толкова — продължи Пъг. — Знае, че сега има нещо важно, макар да няма представа какво е талноят и как би могъл да го използва. Ако не друго, поне ще иска да ни лиши от нещо толкова могъщо. Миналогодишните атаки срещу острова и Елвандар доказват, че е станал по-дързък и е изоставил предпазливия

подход. Появи се отново съвсем малко след като поредното му тяло бе убито от Талвин Хокинс. Предполагам, че съвсем скоро ще чуем за него отново.

— Пъг, какво не ни казваш? — попита Росенвар.

Пъг се усмихна. Беше избрал Росенвар точно заради острия му инстинкт и добрата интуиция, с която често налучкваше верните отговори.

— Нищо съществено. Просто няколко кошмара и лоши предчувствия.

— Никога не подценявай сънищата си, Пъг — обади се Юскаван. — Моят народ вярва, че части от съзнанието непрекъснато работят. Сънищата са начинът, по който тези части комуникират, преди да се породи ясна мисъл, особено ако са намесени силни емоции. Расите ни не са толкова различни, а умовете ни работят по сходен начин.

Магнус погледна към чуждоземния магьосник и Пъг почти прочете мислите му. Малцина, сред които той, Миранда и Магнус, можеха да издържат изпитанията, на които се подлагаше послушник в ордена на Юскаван. Умовете на салаванците бяха много по-сложни от човешкия, въпреки че Юскаван твърдеше, че това било само защото те били по-древна раса.

— Прав си — съгласи се Пъг. — Боя се, че сънищата ми може да са предизвестие за предстоящо бедствие. А може и просто да са породени от притесненията ми от дасатите.

— Татко, трябва да се приготвим, все едно ще ни нападнат — каза Магнус.

— Знам — Пъг изгледа един по един членовете на Конклава. — Изпратете вест до агентите ни във всички дворове. Искам да знам за всяка амбиция, заговор и интрига, която може да ни е от полза. Ако се наложи, ще подкупваме и заплашваме, за да си осигурим помощ при евентуален конфликт.

Пъг замълча за момент. Спомняше си Войната на разлома. Дванадесет години цураните бяха нападали Кралството, а Квег, Свободните градове, Велики Кеш и останалите държавици бяха наблюдавали с очакване да нанесат собствени удари.

— Ако дасатите се появят, трябва да разполагаме с приятели по високите места, за да сме сигурни, че всяка държава ще се намеси без значение къде ще е нашествието.

— Татко, това ще се получи, ако врагът удари в Триагия — намеси се Магнус. — Всички монарси на континента имат някакво чувство за уязвимост и в случай на извънземна атака ще се обединят. Но какво ще стане, ако нашествието е на някой безлюден бряг сред Островите на залеза или в степите на Новиндус, или на платото Винет?

— Тогава задачата ни ще е по-трудна — Пъг огледа членовете на съвета, отделяше по няколко мига на всеки. Миранда изглеждаше загадъчно. Тя често поддържаше собствен съвет и вземаше нещата в свои ръце. През годините се бяха карали неведнъж, защото тя бе изпращала агенти в разрез с неговите заповеди. Той се усмихна леко. Докато жена му бе намесена, не можеха да го обвинят, че управлява съвета на Конклава на сенките. Тя кимна и също се усмихна и Пъг разбра, че този път са в пълно съгласие.

Лицето на Росенвар бе червендалесто, което се подчертаваше още повече от вече побеляващия му рус перчем.

— Според мен — каза той — ще ни е от полза да пуснем няколко слуха.

— С каква цел?

Магьосникът от Салматер се усмихна и Пъг си спомни как го бе срещнал — в една кръчма, където Росенвар раздаваше съвети и правеше дребни заклинания на всеки, който го почерпи. Най-откровено шарлатанство. Откакто бе дошъл на острова, поне се държеше относително трезвен.

— Слуховете са чудесно нещо, когато са добре насочени — продължи Росенвар. Гласът му беше ръмжащ, сякаш излизаше дълбоко от гърдите и бавно си проправяше път нагоре. — Пъг, виждал съм цели градове да вярват в най-идиотски слухове. Владетелите не вярват на официалните доклади и свидетелите, но един сочен слух... направо се разтичват като пилци в буря.

Пъг се засмя. Обичаше начина на изразяване на Росенвар.

— Добре, какви слухове?

Росенвар спря да се усмихва.

— Казват, че херцог Ерик е болен и скоро ще почине.

— И аз така чух — потвърди Пъг.

— Той е последният — добави Миранда.

Пъг знаеше какво има предвид. Ерик беше последният оцелял от отряда освободени затворници на Калис, който бе тръгнал към

Новиндус в началото на Войната на студенокръвните, и единствен все още служеше. И много добре знаеше какво означава далечна заплаха.

— Значи да започнем от Крондор?

— Изглежда разумно — отвърна Росенвар. — Знам двама разпространители на слухове с високопоставени клиенти сред благородниците. Ако подхвърлим нещо леко, за да не предизвика паника, но достатъчно, че да накара лорд Ерик да предупреди принца... ще е добро начало.

— А ако Островното кралство приеме заплахата сериозно, ще го направи и Велики Кеш — обади се Магнус.

— А пък щом Кралството и Кеш започнат да организират защитата си, ще ги последват и по-малките държави — добави Миранда.

— Но няма да успеем да ги задържим нащрек за дълго — каза Росенвар.

— Да, ще ни е нужно Ерик да издържи още малко, за да може схемата да проработи.

— Ще отида в Крондор — намеси се Накор — и ще го пооправя за известно време.

Пъг кимна. Накор беше пътувал с Ерик и Калис из Новиндус, когато се сражаваха с Изумрудената кралица, и старият херцог му вярваше безрезервно.

— Росенвар, искам да координираш къде и кога ще започнат слуховете. Имаме агенти във всяка по-важна столица на Мидкемия. Искам да съм сигурен, че работите ще тръгнат плавно, без да предизвикваме масова истерия.

— Разбрано — отвърна магьосникът и се изправи. — Ще нахвърляме списък с идеи, който да изправи владетелите на нокти.

Пъг се обърна към Юскаван.

— Искам имената на най-добрите ти ученици. Може да се наложи да ги пратим по задачи.

Чуждоземният магьосник кимна и тръгна с Росенвар. Пъг, Миранда, Накор и Магнус останаха сами. Пъг погледна големия си син и попита:

— Къде е брат ти?

— В Звезден пристан. Несъмнено се е задържал за празника.

— Искаш да кажеш, че е с онази вдовица — поправи го майка му.

Пъг сви рамене.

— Любима, остави го да се позабавлява. Точно сега не ни трябва, а съм сигурен, че си изкарва приятно.

Магнус погледна към майка си.

— Да го намеря ли, или да се връщам на Келеуан?

Миранда се обърна въпросително към съпруга си.

— Нито едното, нито другото — каза Пъг. — Иди на Новиндус и продължи работата на Накор с талноите. Великите магьосници на цураните ще изкарат и без теб. Щом Накор се върне от Крондор, ще го пратя да те смени и тогава ще отидеш на Келеуан.

— Не чупи нищо, докато ме няма — ухили се Накор.

Магнус се усмихна сухо и кимна. После извади от робата си малка златна сфера, натисна нещо по нея и изчезна. Миранда застана зад съпруга си и го прегърна.

— Притеснен си.

— Винаги съм притеснен.

— Не, този път е различно. Усещаш ли нещо?

— Мисля, че знам какво ще й отговориш — намеси се Накор. — Ще отида в Крондор, за да се уверя, че херцогът ще живее достатъчно, за да ни помогне. Вие двамата трябва да си говорите по-често. Наистина — вдигна раницата и тоягата си и изчезна.

Пъг затвори за момент очи, после отговори на жена си:

— Да, усещам нещо. И то расте. Не съм сигурен как да го нарека, но е по-силно от нормално предчувствие.

— Предусещане?

— Сънят ме тормози, любима. Усещам, че нещо се приближава и че когато се появи, борбата ще е по-ужасяваща от всичко, пред което сме се изправяли.

— Като се има предвид какво сме виждали, това не звучи никак добре.

— Веднъж с Томас се изправихме пред Господар на ужаса. Победихме го, въпреки че ни костваше много. А в Сетанон едва удържах Велик дракон, с цялата й мощ и магия.

— Но Ужасът е идвал от долните нива, докато дасатите са само от второ. Едва ли са много по-опасни от хората.

Пъг хвана ръката й.

— Миранда, по някои въпроси знаеш повече от мен, но Науката никога не е била сред силните ти страни.

Тя се намръщи, но не отвърна нищо, признаваше истината в думите му. Пъг въздъхна и продължи по-тихо:

— В природата на съществата от долните нива е да поглъщат енергията на тези от горните. Нещо като течаща река. Дори докосване от дасат ще причини щета след няколко мига. Ужасите пък са най-страшните същества, които могат да оцелеят в нашето ниво. Онези от долните поглъщат толкова много енергия, че мигновено ще се унищожат, освен ако не използват могъщи магии. Точно фактът, че дасатите са само едно ниво под нас, ги прави толкова опасни, любима. Накор разбира, защото е изучавал талноя повече от всеки друг. Останалите също ще го осъзнаят постепенно. Няма нужда да ги паникьосваме.

— Дасатите са смъртни, но ако стигнат в нашето ниво, бавно ще започнат да поглъщат енергията от всичко, дори от тревата, по която вървят — продължи Пъг. — Дори да установим някаква фронтална линия, както с цураните, накрая ще ни изтощят. Притокът от животелна сила ще ги прави по-трудни за убиване. Колкото повече се бавим, толкова по-трудно ще е да победим. Освен това, ако Каспар е видял вярна картинка на техния свят, те ще изпратят десетки хиляди воители. Ако ни открият, ще трябва да реагираме бързо. И не бива да оставяме монарсите в Мидкемия да научат истинските размери на заплахата. В противен случай може да се паникьосат и да не реагират адекватно.

Миранда го изгледа продължително.

— Ще направим всичко по силите си.

— Знам. И двамата имаме работа.

— Как ще се върнеш?

Той се усмихна.

— Пеша. Ще подишам малко чист въздух и ще помисля.

Тя го целуна по бузата.

— Ще се видим вкъщи.

— Чакай малко! — извика Пъг, преди тя да изчезне. — Видя ли дали Накор използва сфера?

— Не забелязах.

— Явно това е поредният от „триковете“ му.

Тя се усмихна и изчезна. Никой не можеше да се транспортира така добре като нея. Миранда се опитваше да научи Пъг и неколцина други да пътуват без помощта на цуранските сфери, но малцина успяваха, и то само до добре познати места.

Пъг реши, че Накор е учил с нея. Дребосъкът беше прав — трябваше да говори по-често с жена си.

Излезе и спря пред входа на пещерата. На Острова на чародея беше късен следобед и докато стигнеше до вилата, щеше да стане време за вечеря.

Кралският хирург поклати глава и се обърна към прислужващия скуайър.

— Боя се, че няма да изкара вечерта.

Двамата изглеждаха дребни в огромната стая, в която умираше херцогът на Крондор. На масичката до леглото гореше една-едничка свещ.

— Да съобщя ли на старшия скуайър, сър? — попита русолявият младеж, който не беше на повече от петнадесет години. Старшият скуайър служеше на принц Робърт, владетел на Крондор и наследник на престола на Островното кралство.

— Късно е. Скоро пак ще прегледам херцога. Ако състоянието му се влоши, ще имаме време да събудим принца.

— Да, сър. Да остана ли?

— Няма нужда — отвърна старият лечител. — Няма да се събуди, а аз имам и други пациенти. В дворцовата ясла има епидемия от разстройство. Не е фатално, но принцът няма да е доволен, ако децата не могат да спят тази вечер.

Лекарят духна свещта и излезе от спалнята заедно с момчето.

След секунда иззад една от завесите се показа фигура. Прекоси стаята, докосна все още топлия фитил и свещта се запали сама.

— О, Ерик, не изглеждаш добре.

Накор познаваше Ерик още когато херцогът беше младо момче, ковашки чирак с широки рамене и сила за трима. Освен това имаше буен характер, който за малко не му докара обесване за убийство, но в крайна сметка бе служил на Кралството добре и се бе издигнал до рицар-маршал на Запада.

Сега пред Накор лежеше осемдесетгодишен старец. Кожата му бе опъната като пергамент по черепа. Раменете му вече не бяха така широки, а остатъците от мускулите му бяха скрити от нощницата.

Накор извади от раницата си малка колба и измъкна запушалката. Капна една капка на устните на умиращия и зачака. Устата на Ерик помръдна и Накор капна нова капка. Продължи това упражнение почти петнадесет минути, след което седна до леглото и зачака.

След няколко минути очите на херцога потрепнаха и се отвориха. Той примигна и успя да прошепне:

— Накор?

Дребосъкът се усмихна.

— Помниш ме значи.

Ерик фон Даркмоор — някогашен сержант от Пурпурните орли на Калис, ветеран и герой от Войната на студенокръвните, а сега херцог на Крондор и рицар-маршал на Запада, се надигна.

— Наистина е трудно да те забравя, стари приятелю.

— Изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре — каза Ерик и раздвижи ръка. — Какво направи?

Накор посочи колбата.

— Купих ти малко време. Трябва да поговорим.

— Ами побързай — отвърна херцогът, облегна се назад и се засмя сухо. — Като гледам, не ми остава много. А ти как въобще се появи тук?

Накор махна с ръка.

— Изчаках никой да не гледа и влязох през прозореца.

— Също като стария херцог Джеймс, като беше млад.

— Нещо такова.

— И защо тормозиш един умиращ?

— Имам нужда да поживееш още малко, Ерик.

— С удоволствие бих ти помогнал: но май съдбата има други планове.

— Как се чувстваш?

Херцогът протегна ръце напред.

— Изненадващо добре. Пак ще попитам, какво ми направи?

— Това е отвара, която научих от един жрец, живеещ далеч оттук. Ще те възстанови.

— Ще ме възстанови ли?

— Ще те държи жив още малко, а ако изпиеш още — и за повече време.

— Не съм сигурен, че това ми харесва, Накор. Тялото ми ме предаде и е много неприятно да разчитам на други. Вече дори не мога да стана да се изпикая. Нищо не е по-унизително от това да се събудиш подмокрен като бебе. Предпочитам да умра, отколкото да изкарам още време в леглото.

— Това няма да е проблем — ухили се Накор. — Отварата ще те направи по-силен.

Ерик го погледна.

— Току-що осъзнах, че виждам по-добре.

— Да, отварата е наистина много добра.

— Така ли успяваш да изглеждаш непроменен през последните петдесет-шестдесет години?

— Не. Знам и някои други трикове.

— Добре, щом можеш да ме изкараш от това легло, за да защитавам кралството още малко, няма проблем. Но каква е твоята причина да ми помогнеш?

— Ами... преди всичко те харесвам.

— Благодаря, Накор, и аз те харесвам.

— Ти си последният от мъжете, които тръгнаха на юг с Калис и Боби.

— Бях там, спомням си. Оценявам носталгията, Накор, но каква все пак е истинската причина?

— Имаме нужда от някой приближен до Короната, да помогне, когато се наложи.

— Ние? Искаш да кажеш Черният магьосник?

— Да. Пъг.

Ерик въздъхна и поклати глава. След Войната на студенокръвните Кеш беше настъпил срещу почти разрушения Крондор в опит да спечели предимство във вечната битка със северния си съсед. Пъг, по това време херцог на Звезден пристан и васал на Островното кралство, бе отказал да използва магия, за да унищожи

нашествениците. Все пак бе убедил кешийците да се оттеглят, но бе унизил Патрик, тогавашен принц на Крондор, а сега крал.

— Пъг е персона нон грата, откакто не се подчини на принц Патрик. Роби не е толкова рязък, но общата кралска памет е дълга. Пъг отцепи Звезден пристан и го направи независим. От гледна точка на трона, това е измяна.

— Точно затова имаме нужда от теб, да ги убедиш в противоположното. Ерик, задава се нещо лошо.

— Колко лошо?

— Много.

— Като Изумрудената кралица?

— По-лошо — отвърна niskият комарджия.

Ерик замълча за момент, после каза:

— Накор, иди до онази маса — и посочи една продълговата маса до стената. — Отвори кутията.

Накор се подчини и отвори малката дървена кутия с месингова дръжка, която бе поставена на масата. Вътре имаше черен амулет. Той вдигна верижката и го разгледа.

— Нощни ястреби?

— Получихме го от един от нашите агенти във Велики Кеш. Подозирам, че ти и сподвижниците ти имате толкова агенти, колкото и ние.

Накор се обърна към стария херцог. Очите на Ерик бяха изпълнени с енергия, а гласът му ставаше все по-силен.

— О, няма проблеми с вашия... как го наричате? Конклав?

Накор не каза нищо, но се усмихна леко.

— Вие не сте единствените, които плащат за информация, стари приятелю. Служих с теб и Калис достатъчно, за да знам, че имате само добри намерения, без значение каква е официалната позиция на Короната. Честно казано, Патрик имаше нужда от урока, който му даде Пъг, когато кешийците бяха пред стените ни. По същия начин, по който армията им имаше нужда да бъде отпратена с подвита опашка. Но ако се наложи да избирам между вашата представа за по-добро и дълга си към Короната, знаеш какво ще направя.

— Знам, Ерик — Накор разбираше, че Ерик ще сложи клетвата си към Кралството пред желанията на Пъг. Прибра амулета и попита: — Откога го имаш?

— От седмица. В град Кеш започват да умират дребни благородници и търговци. Градът е голям, а убитите не са толкова важни, така че кешийците все още не са се усетили.

Накор изглеждаше разколебан.

— Или някой високопоставен се грижи да не научат.

— И аз така мисля — отвърна херцогът и погледна през прозореца. — Колко остава до зазоряване?

— Около четири часа.

— Мисля, че ще се позадържа, Накор. Ако приближаващата опасност е по-страшна от армията на Изумрудената кралица, искам да съм достатъчно здрав, за да я посрещна с меч в ръце.

— Ще можеш — ухили се Накор.

Ерик се усмихна. Комарджията виждаше как цветът се връща по бузите му. Преди малко бе осемдесетгодишен старец на прага на смъртта, а сега приличаше на жилив мъж на не повече от шестдесет.

— Трябва да тръгвам. Изпий останалото — Ерик се подчини и му върна празната колба. Кльощавият комарджия извади друга. — Скрый я някъде. Изпий половината след седмица, ако не се чувстваш достатъчно добре. А ако искаш да се почувстваш прекрасно, изпий и другата половина след още една седмица. Бих ти оставил и още, но ще е трудно да обясниш на принца защо изглеждаш по-млад от него. Добре, че беше рус, защото иначе хората щяха да забележат, че косата ти не е толкова сива като преди.

Вратата започна да се отваря.

— Трябва да тръгвам, Ерик — Накор се шмугна зад завесата.

Ерик знаеше, че прозорецът е затворен, но дребосъкът бе изчезнал.

Кралският хирург и скуайърът влязоха и зяпнаха от изумление, като видяха, че херцогът седи в леглото.

— Ваша светлост! — възкликна лечителят.

— Да, Рослър?

— Сър? — попита опуленият скуайър.

— Какво зяпаш?

— Ами... вас, ваша светлост.

— Можеш да престанеш.

— Ама...

— Знам — прекъсна го Ерик. — Не мислехте, че ще изкарам нощта. Само че вече съм по-добре.

— Очевидно, ваша светлост. Ще позволите ли да ви прегледам?

Ерик изчака търпеливо да проверят пулса и дишането му, но когато докторът се опита да огледа цвета на очите му, го избута и се надигна.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Ваша светлост, веднага ще ви донеса гърнето — обади се скуайърът.

— Не тази вечер, Самюъл. Мога да отида и сам.

Двамата невярващо загледаха как Ерик става и отива към вратата на тоалетната. Когато я затвори зад себе си, зашеметеният лекар и ухиленият скуайър се спогледаха с удивление.

3

ПЪТУВАНЕ

Момчетата изстенаха.

Калев погледна през рамо. Беше ги метнал на каруцата и бе напуснал Звезден пристан на зазоряване, след като се сбогува с Мари.

Зейн първи дойде в съзнание, примигна като зашеметен бухал и се опита да стане. Това се оказа голяма грешка, защото му докара световъртеж, а стомахът му се надигна. Едва успя да се наведе през канатата, за да повърне.

Калев дръпна юздите, но докато успее да спре каруцата, и Тад се беше присъединил към доведения си брат в болезнените прояви на махмурлука.

Калев скочи от капрата и грубо издърпа момчетата на тревата. И двамата имаха жалък вид. Пребледнели и запотени. Очите им бяха зачервени, а дрехите — омачкани и мръсни.

— Станете и елате с мен.

И без да проверява дали го следват, се обърна и бавно тръгна по нанадолнището. От ръмженето зад себе си разбра, че все пак го следват.

Стигнаха до малко дърво с трева до кръста и той им махна да минат пред него. Двамата продължиха с препъване напред. Зейн газеше, без да гледа, а Тад разделяше тревата пред себе си с ръце.

В следващия миг Зейн с изненадан вик изчезна от поглед. Тад едва се удържа да не падне от високия почти два метра бряг на потока. Докато гледаше как Зейн подава глава от водата, усети ботуша на Калев в задника си и след секунда вече летеше да се присъедини към брат си.

— Измийте се. Миришете като под на кръчма — Калев им подхвърли калъп сапун. — Няма да ви смъкне кожата като сапуна на майка ви, но ще свърши работа. Изкъпете се и изперете дрехите, всичко. После елате при каруцата.

Двете момчета започнаха да се събличат, мръщеа се.

— Пийнете и вода. Ще ви помогне да се освестите — Калев се обърна и тръгна, но не можа да се сдържи да не подвигне през рамо: — Само гледайте да не пиете от сапунената.

Върна се до каруцата и зачака. След половин час двамата се появиха с мокрите си дрехи в ръце.

— Прострете ги на каруцата да изсъхнат.

Двамата голи младежи трепереха от хладния сутрешен въздух. След няколко минути Калев посочи един малък сандък до седалката на коларя.

— Вътре има сухи дрехи.

— Никога не съм се чувствал толкова зле след пиене — каза Тад, докато се обличаха.

— Несъмнено — съгласи се Калев. — Уискито носи тежък махмурлук.

— Защо ни напи? — попита Зейн, докато навличаше чиста туника.

— За да не се налага да ви пребивам, за да напуснете Звезден пристан.

Двамата сякаш чак сега се събудиха и се огледаха.

— Къде сме? — попита намръщено Зейн.

— На път към Яр-Рин, а след това към Джонрил.

— Защо пък Джонрил? — намръщи се и Тад.

— Защото майка ви не харесва как се развивате в Звезден пристан и ме помоли да ви взема с мен — той им махна да продължат с обличането. — Двамата сте безделници, откакто мина Избирането преди две години.

— Не е вярно, Калев! — извика Зейн, завърза панталоните си и погледна брат си. — Работим, когато има какво.

— Хамалството няколко дни в месеца не е занаят.

— Правим и други неща — добави Тад. — Помагаме за жътвата, а и при някои строежи.

Калев се усмихна.

— Знам, че опитвате. Но в момента няма много работа, а ще стане по-зле, когато отворят новия търговски маршрут, защото ще си водят собствени работници от Ландрет. Майка ви е права. Ако искате да сполучите в живота, трябва да напуснете Звезден пристан.

Момчетата се облякоха, Калев им махна да се качат в каруцата, седна на капрата и плесна конете с юздите. Щом потеглиха, продължи:

— В момента положението в Кралството не е много добро. Познавам хора, които ще ви намерят работа, но никой, който да ви вземе за чираци. Но в Кеш е по-добре, а в Джонрил има хора, които ми дължат услуги. Ще видим дали ще се намери някой, който да вземе двама обещаващи младежи. Изучете занаят, станете майстори и след това, ако искате, се връщайте в Звезден пристан.

Каруцата друсаше. Зейн беше свил колене до гърдите си, а Тад бе изпънал крака. И двамата знаеха, че ги очаква дълго пътуване.

Каруцата подскочаше по пътя, конете вдигаха облачета прах. Следобед напече и момчетата започнаха да се оплакват. Бяха недоспали, беше им скучно и тръпката от пътуването скоро премина. Калев си мълчеше, защото разбираше стреса, който им се бе стоварил с последните събития.

По някое време двамата свършиха със съжаленията и гнева към решението на майка им да ги отпрати. Напълно разбираха причините ѝ. Звезден пристан не просперираше и бе трудно да се намери работа. Младежкият им оптимизъм ги бе карал да вярват, че нещата някак си ще се оправят, но към края на деня вече признаваха, че решението ѝ е правилно. В крайна сметка щяха да приемат промяната, но в момента се чувстваха прекарани. Поне за успокоение на Калев и двамата не споменаваха Ели като евентуална причина за решението на Мари.

Калев познаваше момчетата отдавна и се бе привързал към тях. Бяха му почти като синове и макар че не го приемаха като баща, те го уважаваха като човек, когото майка им цени и обича.

Беше виждал Мари рядко, докато бе омъжена, но дори тогава знаеше, че е привлечена от него. Виждаше го в очите ѝ, въпреки че тя се стараше да е благопристойна съпруга. По-късно сама му бе признала. Той също я бе заглеждал, но както с всяка омъжена жена, се бе постарал да не мисли за глупости. Две години след тролското нападение и смъртта на съпруга ѝ бяха станали любовници.

Калев много искаше да се установи с Мари, но знаеше, че това е невъзможно. Работата за Конклава на сенките изискваше непрекъснато

да пътува и да се изправя пред опасности. Нямаше да го има твърде много време, а Мари заслужаваше нещо по-добро.

Но тя никога не се бе оплакала, нито показваше интерес към други мъже. Калев все пак се надяваше, че един ден ще я убеди да се премести с него на Острова на чародея — мястото, което смяташе за дом, — а може би той щеше да се установи в Звезден пристан. Реши да изостави тези мисли, защото щяха да му докарат лошо настроение, и каза:

— Като стигнем Наб-Яр, ще продадем каруцата и ще си купим коне.

— Ние не можем да яздим — обади се Зейн.

— Ще се научите.

Момчетата се спогледаха. Язденето беше за благородниците, войската и богатите търговци и пътници. Простите жители пътуваха с каруци. Но пък звучеше интересно, а всичко, което щеше да разсее скуката от пътуването, бе добре дошло.

Тад сви рамене, а Зейн се ухили.

— Може да станем куриери.

Калев се засмя.

— За целта ще трябва да станете много добри ездаци, а и зависи как се справяте с меч.

— С меч ли? — учуди се Тад.

— Куриерите получават много пари за доставяне на бързи съобщения и трябва да могат да се справят с разбойниците по пътищата.

Момчетата се спогледаха отново. Никой от тях не беше хващал меч, а и не си бяха представяли, че ще се случи.

— Младият Том Сандерлинг стана войник в Наб-Яр и се научи да борави с меч — каза Зейн.

— Кешийските воени-псета се обучават в бой с меч — обясни Калев. — Доколкото си спомням, баща му не бе никак доволен от това, че стана войник.

— Вярно, но искам да кажа, че щом той можа да се научи, ще успеем и ние.

— Може да ни покажеш — добави Тад. — Ти носиш меч, значи знаеш как се използва.

— Може би — отвърна Калев и осъзна, че няма да е лошо да им покаже основните неща, когато спрат да нощуват.

Тад замахна диво към Калев, който се мръдна и го прасна по ръката с пръчката, която бе отсякъл преди минути. Момчето изпищя и изтърва меча му на земята.

— Първото правило — каза Калев и се наведе да вдигне оръжието от земята — е да не изтърваваш меча.

— Заболя ме — оплака се Тад и заразтрива ръката си.

— Не толкова, колкото ако използвах истинско оръжие. Макар че и тогава нямаше да те боли дълго, защото вече щях да съм те изкормил — той подхвърли меча на Зейн, който го улови сръчно. — Браво. Бърз си и имаш стабилна ръка. Да видим дали ще повториш грешките на Тад.

Мечът в ръката на Зейн сякаш бе жив и смъртоносен. Беше по-тежък, отколкото очакваше момчето, и имаше странен баланс. Зейн раздвижи леко китката си в различни посоки.

— Правилно — каза Калев и заобиколи огъня, за да застане срещу него. — Свикни му. Нека да стане естествено продължение на ръката ти.

И внезапно замахна с пръчката, за да удари Зейн по ръката, както бе ударил Тад, но момчето извъртя китка и успя да парира.

— Много добре — каза Калев и отстъпи. — Май имаш талант. Къде си го научил това?

— Не съм — Зейн се ухили и отпусна меча. — Просто се пазех да не ме удариш.

Калев се обърна към Тад.

— Видя ли как го направи, Зейн?

Момчето кимна.

Калев се приближи до Зейн и хвана китката му.

— Като я завъртиш така, най-ефективно ползваш силата на ръката и енергията ѝ. Някои мъже използват цялата си ръка, чак до рамото, и понякога това се налага за парирание, но принципно колкото по-малко сила влагаш отначало, толкова повече ще спестиш за после.

— Калев, колко продължава една битка?

— Повечето са кратки, Тад. Но ако двамата противници са равностойни, може да се проточи и тогава ще зависи от издръжливостта. А ако си в голяма битка, щом убиеш някой, насреща ти ще изскочи друг.

— Нещо не ми допадат битките — измърмори Зейн. — Май е по-добре да си намеря наистина бърз кон.

Тад се засмя.

— Това не е лош поглед върху нещата — отвърна Калев.

След още няколко минути прекратиха тренировката и се приготвиха да легнат под каруцата.

— Аз ще поема първата стража. После ще събудя Тад, а след това е Зейн.

— Стража ли? — опули се Тад. — Досега не сме стояли на стража.

— Бяхме близо до Звезден пристан — Калев се огледа, сякаш искаше да прецени дали нещо не дебне в мрака. — Оттук до Яр-Рин е по-малко цивилизовано. Навлизаме в Долината.

Долината на сънищата беше безкраен низ от ферми, градини и села, разположени покрай многобройните потоци, които извираха от Звездните стълбове. Регионът беше причина за конфликт между Кралството и Велики Кеш от повече от век. И двете страни изпращаха свои патрули, но според официалната спогодба кралските не слизаха много на юг, а кешийските не ходеха много на север. В резултат регионът се бе напълнил с разбойници, бандити и наемнически отряди. Често се случваше да нападнат някой град или да изгорят цяло село. Ако нещата станеха твърде неконтролируеми, едната страна си затваряше очите, а другата изпращаше армия, за да се справи с проблемите.

Зейн се огледа, сякаш очакваше опасност зад всяко дърво. Тад не беше толкова убеден.

— Че какво ще искат бандитите от празна каруца?

— Биха взели всичко, което може да се продаде. Хайде, време е за сън.

Калев пое първата стража. Нощта течеше и той на два пъти се надигна да види дали момчетата са заспали на своя пост. И двамата бяха, и той ги разбуждаше с укор, като обещавахе да не каже на другия за издънката.

До третата нощ момчетата вече бяха нащрек и Калев можеше да спи спокойно до зазоряване.

— Още една нощ на открито, момчета. Утре към обед ще стигнем Яр-Рин — каза Калев. Каруцата все така подскачаше по пътя.

Момчетата кимнаха без ентузиазъм. Неколкодневното пътуване си бе казало думата — и двамата бяха натъртени и схванати от непрестанното друсане по това, което минаваше за пътища в този край. Заради постоянния конфликт нито една от нациите не си правеше труда да ги поддържа. Понякога от градовете изпращаха работници, ако се окажеше, че търговията е застрашена, но това се случваше изключително рядко.

Затова често се налагаше момчетата да се държат, за да не изпаднат от каруцата.

— Направо не спирай, Калев — каза накрая Тад. — Карай направо. Предпочитам да спя в конюшня, отколкото да се друсам още един ден в тази каруца.

Както и предполагаше Калев, пътуването ги бе направило посклонни да се научат да яздят. Вероятно щяха да намерят три свестни коня в Яр-Рин и след няколко дни щеше да ги боли на други места, но със сигурност щеше да им допадне повече.

В момента леко се изкачваха, защото фермерският регион бе отстъпил пред гористите хълмове. На юг, вдясно от тях, се издигаха Звездните стълбове, планинската верига, която маркираше абсолютната граница на империята Велики Кеш. Яр-Рин се намиреше в подножието на източните склонове, в красива долина, която отделяше планината от огромната гора, известна като Зелени предели.

Но най-важният плюс в достигането на Яр-Рин беше в това, че щяха да напуснат ничията територия и да влязат във Велики Кеш. Калев беше решен да потърси къде да чиракуват момчетата и да се върне при семейството си на Острова на чародея. Не че толкова му се искаше да ги води в Кеш, но в Кралството имаше още по-малко възможности за тях. От около две години в търговията имаше спад, който бе довел до обичайните кризи, джебчийски банди в градовете, увеличение на кражбите, покачване на цените.

Изведнъж Калев дръпна юздите на конете.

След един завой се бяха озовали на малко било, а пътят се спускаше в една сенчеста долчинка. Дърветата бяха надвиснали от двете му страни и създаваха някак заплашителна атмосфера.

— Какво има? — попита Тад и се надигна да надникне над рамото на Калев.

— Струва ми се, че мярнах нещо сред дърветата отсреща.

Зейн се изправи и заслони очите си с длани.

— Свали си ръцете, Зейн. Не искаме да разберат, че сме ги забелязали.

— Кой? — попита Тад.

— Тия, които ни дебнат.

— Какво ще правим? — прошепна Зейн.

— Не мисля, че ни чуват — отвърна сухо Калев.

— Защо не изчакаме тук? — предложи Тад.

— Тогава те ще дойдат при нас — каза Калев и плесна конете с юздите.

— А защо не обърнем? — попита Зейн притеснено.

— Защото тогава ще са сигурни, че имаме нещо ценно — конете започнаха да се спускат по склона. — Слушайте внимателно. Аз съм колар, а вие сте мои помощници. Доставили сме стока в Звезден пристан от търговското предприятие „Майджес и Зейгон“.

— „Майджес и Зейгон“ — повтори Тад.

— Стоката е била платена предварително и сега връщаме каруцата в Ядом.

— Ядом — откликна Зейн.

— Защо е тази история? — попита Тад.

— Защото ако помислят, че крием злато, ще ни убият веднага. Ако решат, че сме прости колари, може да ни пуснат да стигнем до Яр-Рин пеша.

— Пеша ли? Защо?

— Защото ще вземат каруцата, конете и всичко, което решат, че е ценно.

— Ще им позволиш ли?

— Единственото, което може да загубя, е мечът ми, а мога да си купя нов — каруцата стигна дъното на долчинката. Пътят пресичаше малко поточе, чиито камъни предизвикаха още една тежка доза друсане.

— Ами ако не се вържат? — попита Зейн, когато започнаха да катерят склона.

— Тогава ще извикам „бягайте“ и тичате в гората. Колкото се може по-бързо и се спускате обратно надолу. Няма да ги изпреварите, ако тичате нагоре. Като стигнете дъното, следвайте потока на юг, а на зазоряване ще откриете една пътечка, на още миля на юг. Тя излиза на този път, на пет мили от Яр-Рин. Отивате в „Спящият петел“ и намирате Макгрудър. Кажете му какво се е случило и правете каквото ви нареди — Тад понечи да попита нещо, но Калев го спря. — Сега тихо. Оставете ме аз да говоря.

Когато стигнаха билото, Калев спря конете. Слънцето вече се бе скрило и пътят пред тях приличаше на тунел заради спускащите се сенки. Калев зачака. След секунди иззад едно дърво излезе мъж.

— Добър ден, пътнице — усмивката му бе студена. Говореше кешийски с акцент от Кралството.

Беше набит и с мърляви дрехи — кожени панталони, някога скъпа бродирана риза, натруфен син колан и елече от черна кожа. Косата му бе скрита под червена кърпа, а на ушите му висяха две златни обеци. На дясното му бедро висеше меч, а на лявото две ками. Когато се усмихна, момчетата видяха, че му липсват предните два зъба.

— Малко е късно за път, а?

Калев отвърна спокойно:

— Решихме да се понапънем, за да стигнем една поляна на около миля отук. Има вода и е добра за лагер.

— И преди ли си минавал по тия места?

— Много пъти. Затова ме наеха за тази работа. Какво да сторя за теб, страннико?

— Това е въпросът, нали? Какво да сториш за мен?

Калев въздъхна, сякаш бе имал такива срещи и преди.

— Празни сме. С чираците ми закарахме едни стоки до Звезден пристан. Предплатени, така че не носим злато. Имам кесия с два сребърника и няколко медни монети, и дрехите на гърба си.

Иззад дърветата се появиха и други мъже. Водачът на бандитите се обърна към Зейн.

— Момче, откъде караете товар?

— От Ядом — отвърна Зейн тихо, докато наблюдаваше как останалите четирима, един от които с арбалет, ги заобикалят. — От „Майджес и Зейгон“... — щеше да каже „склад“, но се сети, че Калев не е уточнявал точно за какво предприятие става дума. Остави думите си недовършени, все едно си беше изкарал акъла от страх, което общо взето бе така.

Ръката на Тад се доближи до китката му и момчето разбра жеста: бъди готов да побегнеш. Тад извъртя очи настрани и Зейн разбра, че бандитите са оставили задната част на каруцата без охрана.

Калев се огледа.

— Вижте, вие сте петима, а аз не искам да се бия за една каруца. Знаете, че не струва много, така че няма да рискувам моя живот и живота на момчетата. Ще ми платят, като се върна, „Майджес и Зейгон“ могат да си позволят нова. Така че защо не ни пуснете?

— Откъде да знаем, че не криеш злато? — водачът спря да се усмихва. — Може да е някъде в колана или под ризата.

Калев се изправи и показа, че не носи нищо под дрехите си. Мечът му бе опрян на капрата.

— Нямам никакви скрити кесии. Само резервни дрехи. Вземете каруцата, но ме пуснете с момчетата.

— Има нещо в теб, дете не ми харесва. Ти си колар, колкото съм и аз. Приличаш на наемник. Никой не би взел наемник за каруцар, освен ако не превозва нещо ценно — бандитът видя малкото сандъче. — Сигурно там има нещо ценно, а? — засмя се и погледна към спътниците си. — Освен това съм сигурен, че като пристигнете, ще ни опишете подробно на властите. Така не може да си похарчим плячката! — измъкна меч с лявата си ръка и изкрещя: — Убийте ги!

— Бягайте! — извика Калев, грабна меча си и скочи надясно, така че каруцата да е между него и трима от мъжете.

Тад и Зейн скочиха на земята и хукнаха надолу по склона.

Зад тях се разнесе шум на битка, а по-наблизо — тропот на ботуши. Явно ги гонеше поне един бандит. Двамата притежаваха момчешката увереност, че ще успеят да спечелят това надбягване в тъмния лабиринт от дървета и храсти.

Провряха се през гъстите храсти и се озоваха на скалист хребет, по който минаваше пътечка. Забързаха по нея, докато скалите не

свършиха, и отново се юрнаха надолу. Надяваха се, че дърветата ще ги скрият достатъчно, за да се измъкнат от преследвачите си.

Тад сграбчи ръката на Зейн и посочи надясно. Без да се колебаят, двамата поеха по някакво свлачище.

Светлината отслабваше, но мракът нямаше да успее да ги скрие поне още половин час. За малко щяха да паднат от скален ръб и едва успяха да се спрат в едно дърво. Тад махна и Зейн го последва по нов сипей, водещ към дъното на дерето.

Гъстите храсти ги забавиха. Зад тях звуците се усилваха — преследвачите бяха поне двама. Зейн спря до едно дърво и погледна нагоре. Сплете ръце в стреме и кимна на Тад. Брат му не се поколеба, стъпи на ръцете му и се качи на дървото. Зейн се огледа, грабна един дебел отчупен клон, който ставаше за тояга, и го метна нагоре.

Тад го хвана сръчно с една ръка и се наведе да му подаде другата. Зейн подскочи, хвана я и се издърпа горе. Двете момчета затаиха дъх. Надяваха се да не се виждат отдолу.

След миг от гората се появиха двама мъже и спряха точно под тях.

— Проклятие! — извика първият, висок тип с дълга русолява коса. — Къде отидоха?

— Обзалагам се, че са тука някъде — отвърна другият, широкоплещест и с гъста черна брада. — Проклетите храсти им скриват следите. Ти върви натам — той посочи незабележимата пътечка, която водеше към центъра на долчинката, — а аз ще се кача нагоре и ще гледам да ги подгоня към теб.

Мъжете тръгнаха, а момчетата зачакаха. Тад допря пръст до устните си. Това се оказа предвидливо, защото само след минута русият дългуч се върна по пътеката. Зейн взе тоягата от Тад и мълчаливо зачака. Бандитът не правеше опит да се прикрие, а ругаеше под нос и не усети движението над него, когато Зейн обви клона с бедра и замахна с две ръце. Тоягата удари мъжа по лицето с неприятен пукот, който накара Тад да потръпне. Разбойникът рухна на земята с разбит нос.

При удара обаче Зейн се изпусна от клона и падна тежко по гръб. Тад веднага скочи до него и прошепна:

— Добре ли си?

— Ще оживея — отвърна Зейн, изправи се и изпъшка. — Той как е?

Двамата се обърнаха към поваления бандит.

— Мисля, че си го убил — каза Тад, след като коленичи до него.

Лицето на мъжа представляваше кървава каша заради смазания нос и дълбоката рана на челото. Зейн се наведе и докосна гърдите му. Очите на разбойника внезапно се отвориха и той посегна да го хване за туниката. Момчето изписка от ужас и отскочи, а мъжът се опита да избърше кръвта от лицето си. И измърмори нещо неразбираемо. Убийствените му намерения бяха очевидни.

Тад вдигна изпуснатия от Зейн клон и го удари с все сила по главата. Бандитът падна със стон. Тад го удари отново и тялото му потръпна и застина.

Зейн се приближи до брат си.

— Май не диша.

— Надявам се — отвърна Тад.

— Ти го уби — каза Зейн със смес от ужас и възхищение.

— Иначе той щеше да ни убие.

— Ей!

Двете момчета замръзнаха. Вторият бандит се връщаше.

— Видя ли ги? — долетя гласът му вече по-отблизо.

— Тука са! — извика Тад с престорено дебел глас.

Зейн се ококори, но брат му посочи дървото и на свой ред сплете ръце в стреме. Зейн бързо се покатери на клона.

— Аз ще го примамя, а ти го фрасни! — прошепна Тад.

— Дай ми тогава тоягата, глупако!

Тад тъкмо щеше да му я подхвърли, когато се появи и вторият бандит. Беше останал без дъх, но щом видя момчето над поваления си другар, измъкна мечата си и се втурна напред.

Тад замръзна за момент и едва успя да се наведе, за да не му отсекаат главата. Острието се заби дълбоко в дървото, като брадва. Заседна здраво и мъжът не успя да го извади веднага. Тад се възползва от това и го прасна с тоягата през лицето.

— Проклятие! — изрева мъжът и отблъсна тоягата с лявата си ръка. По лицето му имаше драскотини, но ударът не бе успял да причини сериозни вреди. Тад сграбчи дръжката на мечата, измъкна го и застана срещу бандита.

Мъжът извади камата си.

— Дано да можеш да го използваш, защото иначе ще те изкормя като пиле заради това, което стори с Матиас.

И тръгна напред. Изведнъж над главата му се появиха два крака и Зейн скочи от клона и го изрита във врата и рамото. Тежестта на момчето повали бандита и Тад видя учуденото му изражение и чу шумното изпукване, когато вратът му се счупи.

Зейн обаче отново беше паднал лошо и стенеше на земята. Все пак Тад първо провери разбойника в краката си. Главата на мъжа бе извита неестествено, безжизнените му очи бяха зяпнали в небето. Тад се обърна към Зейн, който лежеше неподвижно, и побърза да коленичи до доведения си брат.

— Май си счупих гръбнака — изпъшка Зейн.

— Наистина ли? — попита притеснено Тад.

— Боли ужасно.

Тад го ощипа силно по крака.

— Това усещаш ли го?

— Ау! — извика Зейн и се надигна. — Боли бе!

— Значи гръбнакът ти не е счупен — Тад се изправи и му подаде ръка.

— Откъде знаеш?

— Джейкъб Стивънсън ми каза, че когато бащата на Туоми Круум паднал от плевнята и си счупил гръбнака, не можел да усеща нищо под кръста.

— Гадно.

— Няма значение. Умрял на другия ден.

— А бе доста ме боли — опита се да изтръгне съчувствие Зейн.

— Вземи другия меч.

Зейн се наведе и прибра оръжието на първия разбойник.

— Трябва да се върнем при каруцата.

— Калев каза да не се връщаме — отвърна Зейн.

— Може да има нужда от помощ! — извика разпалено Тад.

— Дали е добре?

— Щом ние убихме тия двамата, съм сигурен, че Калев е успял да се справи с останалите трима — отвърна Тад със смесица от страх и вълнение.

Зейн не изглеждаше убеден, но го последва.

Тръгнаха предпазливо нагоре. Вече беше тъмно и се ориентираха трудно през гъстите шубраци. Щом видяха пътя, спряха и се послушаха. Лекият ветреца шумолеше в листата и се чуваха няколко горски птици, но иначе всичко бе спокойно.

Двамата излязоха на пътя и се огледаха.

— Къде е каруцата? — прошепна Тад.

Зейн сви рамена, но жестът му остана незабелязан.

— Не знам. Не съм сигурен къде излязохме.

Отляво се дочу изпръхтяване на кон. Явно се бяха изкатерили по на изток, отколкото предполагаша. Момчетата тръгнаха предпазливо, готови да побегнат при първата опасност.

В здрача едва забелязаха първото тяло, проснато от другата страна на коловозите. Беше бандитът, който ги бе заговорил. Малко по-надолу двата все още впрегнати коня се опитваха да пасат каквото могат. До каруцата лежеше друг мъртъв бандит. Двамата заобиколиха и видяха тялото на онзи с арбалета, проснато до предното ляво колело, а до него имаше още някой. Калев. Беше облегал на колелото, но бе в безсъзнание.

— Май диша!

Зейн дръпна тялото на бандита и Калев се свлече настрани. Тад го огледа и видя раната от арбалетната стрела — беше си направо дупка, както и няколко рани от меч.

— Трябва да направим нещо!

— Съблечи ризата на този и я накъсай на бинтове.

Тад се подчини и започна да реже ризата с ловния нож на Калев. Зейн прегледа другите два трупа и се върна с мечовете им и малка кесия.

— Явно са обирали и преди.

— Да бе, верно ли? — изсумтя ядосано Тад.

— Искам да кажа, съвсем скоро — Зейн разтърси кесията. — Има няколко монети.

— По-добре да качим Калев в каруцата, че не знам колко ще издържи.

Вдигнаха ранения и го пренесоха отзад.

— Ти стой при него, а аз ще карам — каза Тад.

Не бяха опитни колари, но все пак сменяха понякога Калев по време на пътуването и Зейн признаваше, че брат му е по-добър. Конете

обаче не изгаряха от желание да изоставят пашата и да потеглят.

— Колко каза, че има до селото?

— Не помня — отвърна Зейн. — Побързай. Не мисля, че имаме много време.

Тад дръпна надясно и върна конете на пътя. С викане и пляскане с юздите успя да ги подкара в тръс, колкото се може по-бързо, без да рискува каруцата да излезе от пътя.

Отзад Калев лежеше неподвижно, а Зейн се мъчеше да спре кръвта.

— Не умирай! — шепнеше момчето.

Тад повтаряше наум думите на брат си. Каруцата трополеше по тъмния път.

Пътят през гората изглеждаше безкраен. Момчетата се мятаха между паническата тревога и вълните на оптимизъм, че всичко ще се оправи.

Бяха изгубили представа за времето. Пътят сякаш едва се низеше под копитата на конете — животните не бяха почивали преди засадата и вече бяха изтощени. Левият очевидно куцаше, но Тад бе решен да ги умори, но да спаси Калев.

Момчетата харесваха високия мълчалив ловец. Знаеха, че е свързан по някакъв начин с владетелите на Звезден пристан, макар не всичко да им бе ясно. Освен това знаеха, че майка им го обича и че той също изпитва чувства към нея. В началото не бяха гледали с добро око на връзката им, но после оцениха колко щастлива я правят редките му визити. Тад се страхуваше, че ще му се наложи да се върне и да обяснява на майка си за смъртта на Калев.

Внезапно се озоваха в селото. Тад осъзна, че е бил толкова съсредоточен върху това, което може да се наложи да каже на майка си, а Зейн така погълнат от грижи за ранения, че и двамата не са забелязали кога са излезли от гората.

Село Яр-Рин бе огряно от лунната светлина. На площада имаше три големи сгради. Отсреща беше селската мелница, а другите две бяха магазин и странноприемница. На табелата ѝ бе нарисован спящ петел, който пренебрегваше надигащото се слънце. Тад си спомни инструкциите, спря конете и захлопа по вратата.

След минута горе се отвори прозорец и прозвуча ядосан глас:

— Какво има?

— Ти ли си Макгрудър? Имаме нужда от помощ.

— Чакайте малко.

След няколко мига вратата се отвори и се появи едър мъж с нощна риза и фенер в ръка.

— Кои сте вие и каква помощ ви трябва? — въпросът му заглъхна, щом видя наведения над ранения в каруцата Зейн. — Милостиви богове!

Обърна се към мръсните изтощени момчета.

— Помогнете ми да го внесем вътре.

Тад се покатери при Зейн и двамата пъгнаха рамене под мишниците на Калев и го вдигнаха.

— Подайте ми го — каза кръчмарят.

Двамата бавно спуснаха ранения на рамото му и мъжът го внесе вътре, без да обръща внимание на кръвта, стичаща се по нощницата му.

— Елизабет! Ставай, жено!

След няколко мига се появи пълна, но все още привлекателна жена на средна възраст и се приближи до масата, където вече лежеше раненият.

— Това е Калев — каза кръчмарят.

— Ти ли си Макгрудър? — попита Тад.

— Да, а това е странноприемницата ми „Спящият петел“. Кои сте вие и защо приятелят ми е в такова състояние?

— Загубил е много кръв, Хенри — каза жената, докато преглеждаше раните.

— Виждам, жено. Направи каквото можеш.

— Тад и аз сме от Звезден пристан — обясни Зейн и набързо разказа за засадата.

— Проклети разбойници — възкликна Макгрудър. — Преди две седмици ги издирваше един кешийски патрул от Ядом.

— Всичките са мъртви — обади се Тад.

— Всичките?

— Петима — допълни Зейн. — Ние с Тад убихме двама, а Калев останалите трима.

— Убили сте двама? — изненада се Макгрудър, а момчетата кимнаха.

След като кръчмарят не каза нищо за няколко мига, Тад допълни:

— Имахме късмет.

— Така си е — съгласи се кръчмарят.

— Хенри — обади се Елизабет, — не мисля, че мога да го спася. Твърде е късно.

— Проклятие. Маргарет! — извика Макгрудър.

След минута от задната врата се появи момиче на годините на братята.

— Облечи си нещо и изтичай до колибата на вещицата.

— Вещицата! — момичето се ококори.

— Хайде! По-бързо! Този човек умира.

Момичето пребледня и изчезна през вратата. След минута се върна, навлякла проста рокля и кожени обувки.

— Вземи фенера и върви с нея — обърна се Макгрудър към Зейн. — Старата вещица няма да говори с непознат, но познава Маргарет. Може да не иска да дойде, но ѝ кажете, че е време да си върне дълга. Тогава ще се съгласи.

Зейн последва разтревоженото момиче през селския площад. Тази част от селото бе разположена над потока и нямаше ферми. След малко навлязоха в малка горичка.

Зейн се мъчеше да поддържа крачката на момичето.

— Казвам се Зейн — представи се той след неколкominутно мълчание.

— Млъкни!

Момчето се изчерви, но не каза нищо. Нямаше представа каква е причината за тази грубост, но бе по-добре да изяснява това в по-спокоен момент.

Тръгнаха по тясна пътечка и скоро стигнаха до потока. Малко по-нататък на една кална поляна имаше колиба. Зейн се зачуди как водата не я е отнесла досега.

Колибата беше от клонки и кал и имаше малък каменен комин. Беше голяма точно колкото за един човек. За врата служеше кожена завеса, а от лявата страна имаше отвор, наподобяващ прозорец.

Момичето спря на няколко метра от нея и се провикна:

— Го... госпожо!

— Какво искаш, момиче? — отговори ѝ веднага глас.

— Аз съм Маргарет. Макгрудър ме праща.

— Знам коя си, глупаво момиче. Защо ме безпокоите?

— Макгрудър каза да дойдеш. Един мъж има нужда от помощ в кръчмата.

— И защо трябва да помагам на случайни пътници?

— Макгрудър каза, че е време да си върнеш дълга.

Настъпи тишина, а след това кожената завеса се отметна и старицата излезе. Зейн никога не бе виждал толкова дребен човек. Беше висока само четири стъпки, най-много четири и половина. Веднъж през Звезден пристан бе минало джудже, на път към крепостта Дорджин, и дори то бе с десетина сантиметра по-високо от старицата.

Косата ѝ бе бяла, а кожата загоряла от слънцето. Изгърбването я правеше още по-ниска.

Но дори в тъмното Зейн виждаше енергията в очите ѝ — изглеждаха сини на лунната светлина.

Зъбите ѝ бяха опадали и тя фъфлеше.

— Тогава ще дойда — каза вещицата. — Не искам да съм задължена на никого.

Влезе в колибата, върна се с някакъв вързоп и тръгна. Мърмореше си нещо.

Зейн и момичето с лекота поддържаха крачката ѝ и стигнаха до кръчмата заедно. Момчето с изненада установи, че на светло старицата изглежда още по-дребна.

— С какво съм ти задължена, Макгрудър, че ме викаш?

— Не на мен, старице — отвърна кръчмарят. — На него.

Жената погледна ранения на масата.

— Калеп! Махнете му дрехите да му прегледам раните.

Макгрудър понечи да вдигне Калеп, за да го съблече, но старицата се развика:

— Срежи ги бе, глупак! Да го убиеш ли искаш?

Тад подаде ловджийския нож на Калеп на кръчмаря с дръжката напред. Макгрудър го взе и внимателно разряза туниката и жакета.

Жената огледа раните.

— Близо е до смъртта. Изварете бинтове и ми донесете чаша вино. По-бързо.

После извади от вързопа кожена торбичка, от нея — смачкана пергаментова кесийка и изсипа прахчето вътре в донесеното вино.

— Ти, момче. Вдигни му главата и гледай да не се задави, докато му давам да пие.

Зейн се подчини. Устните на Калев леко помръдваха, докато гълташе лекарството.

Щом водата завря, старицата накисна вътре изрязани от стари чаршафи бинтове.

— Момиче, донеси ми сапун и студена вода.

Маргарет се върна с ведро и калъп сапун. Дребната жена започна да промива раните на Калев. След това нареди на Макгрудър да извади бинтовете с металния ръжен и да ги подържи до огъня, докато не изсъхнат. Щом реши, че са достатъчно сухи, превърза ранения и се обърна към кръчмаря.

— Качи го в някоя стая и го остави да спи.

Макгрудър вдигна Калев и го понесе като дете към стълбите.

— Ще оживее ли? — попита Зейн.

Старицата го изгледа скептично.

— Вероятно не. Но ще издържи още малко, а това е важно.

— Защо? — обади се Тад.

Жената се усмихна леко.

— Чакай.

— Какво друго да направим? — попита Макгрудър, щом се върна.

— Знаеш какво — отвърна жената и се приготви да си ходи.

— Чакай! — извика Зейн. — Това ли е всичко? Чаша вино и бинтове?

— Лекарството ми е много повече от чаша вино, момче. Ще го запази жив, докато Макгрудър повика друга помощ, която да спаси Калев, син на Пъг.

— Каква помощ? — попита Макгрудър.

— Не ме мотай, мошенико. Знам кой е истинският ти господар и че в случай на нужда можеш да пратиш спешно известие — жената вдигна палец към стълбите. — Синът му умира горе и ако това не е спешност, не знам кое е.

Макгрудър я изгледа навъсено.

— За жена, която твърди, че разбира само от билки и корени, знаеш много неща.

— Ако живееш достатъчно дълго, научаваш това-онова. Но Калев ми направи услуга, както и баща му преди години, а един от неговите приятели ми помогна страшно много, така че още имам голям дълг. Но не и към теб, Макгрудър. Така че внимавай, като ме обезпокоиш другия път.

Старицата излезе, а Тад и Зейн се спогледаха.

— Момчета, може да спите с Калев, втората врата вляво — каза кръчмарят. — Стаята е с едно легло, но под него има голям дюшек, издърпайте си го — после се обърна към момичето. — Маргарет, лягай си, утре ще има много работа — накрая погледна жена си, която мълчаливо търкаше кръвта от масата и пода. — Ей сега ще ти помогна, Елизабет. Само мъничко.

— Знаем, трябва да изпратиш съобщение.

Той кимна и излезе през задната врата. Жената погледна момчетата и кимна към свещника на тезгяха.

— Идете да си починете. До зазоряване има само три часа, а утре ще е тежък ден.

Зейн взе свещта и двамата безмълвно се качиха на втория етаж. Калев лежеше на леглото, завит с дебел юрган, лицето му бе бледо и изпито.

Тад коленичи, измъкна дюшека и момчетата си легнаха.

— Какво ще правим сега? — попита Зейн след малко.

4

ТЪМНАТА БОГИНЯ

Тад се събуди внезапно.

Някой отваряше вратата и той сръчка лежащия до него Зейн. Слънцето скоро щеше да изгрее. През прозореца се виждаха първите розови отблясъци, но в стаята бе тъмно и не можеше да различи чертите на влизания.

— А? — смотолени полуспящият Зейн, докато Тад се опитваше да намери свещника.

— Не е необходимо — каза фигурата на прага и вдигна ръка. Стаята се изпълни с неестествена светлина със синкав оттенък. Зейн примигна, а Тад се изправи.

Мъжът приличаше на Калев и бе висок колкото него, но кожата му бе бледа и имаше бяла коса. Очите му бяха бледосини, но изражението им бе същото като на очите на Калев. Зад него на прага се появи Макгрудър.

Зейн се дръпна настрана, за да не пречи на непознатия да прегледа ранения.

— Добре, че ме повика. Дишането му е плитко, има слаб пулс и треска. Ако не се направи нещо, ще умре до обяд — мъжът се обърна към Тад. — Кои сте вие?

— Аз съм Тад, а това е Зейн. Пътувахме с Калев.

— Какви се падате на брат ми?

Зейн погледна Тад и отговори:

— Може да се каже, че Калев ни взе за чираци.

— Не бих казал — намръщи се бледият. — После ще разнищим цялата тази история. Трябва да го взема с мен, за да го спася. А вие стойте тук.

— Чакай, Магнус — намеси се Макгрудър. — Знаеш, че не могат да останат тук.

— Защо не? Не мога да ги взема с мен.

— Налага се. Те те видяха и дори само една дума пред неподходящ човек... — той кимна към момчетата. — Знаеш.

— Вземи ги на работа — предложи Магнус.

— Не мога. Баща ти ще ни премести след ден-два. Онези мъже може да са били бандити, както казват момчетата, а може и да са нещо друго. Във всички случаи Пъг ще ни премести и тук ще има друг кръчмар със семейството си. Ще кажат, че са далечни роднини или нещо друго — Макгрудър се огледа, сякаш вече съжаляваше, че трябва да напусне уютната странноприемница. — Селяните не говорят пред непознати, но старата вещица вече знае повече, отколкото трябва, а не търпи да ѝ казват какво да прави. Тези момчета ще са още един потенциален проблем, ако ги оставиш тук. Ако са ги проследили и знаят, че са пътували с Калев... Най-добре ще е да се махнат възможно по-бързо. А ако Калев наистина ги е взел за чираци, знаеш какво означава това.

— Че е видял нещо в тях. Е, добре — Магнус се обърна към момчетата. — Като вдигна брат си, стойте близо до мен.

Наведе се и вдигна Калев без усилия, въпреки че бяха еднакви на тегло.

— Приближете се.

Тад и Зейн се подчиниха... и за момент всичко потъна в мрак. След секунда се озоваха в някаква зала.

Зейн залитна ѝ за малко щеше да падне. Тад се оглеждаше ококорено, като заслепен от фенер бухал.

Мъжът, когото Макгрудър бе нарекъл Магнус, тръгна напред, без да им обръща внимание. Двамата се спогледаха и видяха изумените си изражения. Зейн кимна и тръгна след мъжа, защото нямаше никакво желание да остават сами на такова място.

Въпреки че носеше брат си, Магнус вървеше бързо и момчетата трябваше да подтичват. Осъзнаха, че се намират в някаква голяма постройка, защото стените и подовете бяха от гранит и мрамор. По стените имаше запалени факли и тежки врати с малки прозорчета в средата.

— Прилича на подземие — измърмори Зейн.

— Ти пък откъде знаеш? — прошепна Тад. — Все едно си виждал някога подземие.

— Не съм, но знаеш за какво говоря. Точно така си представям подземията от приказките.

— Вярно.

Момчетата спряха внезапно. Бяха влезли в огромна зала. Таванът едва се виждаше от пушека на стотината факли по стените. До отсрещната стена имаше голяма статуя на жена с разперени ръце, сякаш приканваше влизащите в прегръдката си. Зад нея по стените имаше по-малки барелефи.

— Дали е това, което си мисля? — прошепна Тад.

— Сигурно, като гледам мрежата в дясната ѝ ръка.

Двамата направиха всеки жест срещу уроки, който бяха виждали в живота си, и побързаха да настигнат Магнус. Намираха се в храм на Лимс-Крагма, Дърпащата мрежи, Богинята на Смъртта.

Няколко фигури с черни роби се появиха от вратите вляво от статуята. Един мъж ги подмина, но вторият спря до тях.

— Каква работа имате тук, момчета?

Тад посочи Магнус, който тъкмо оставяше тялото на брат си в краката на статуята.

— Ние сме с него.

— Тогава елате.

Те кимнаха и забързаха след него.

Зейн изглежда мъжа с крайчеца на окото си. Имаше обикновени черти и бе почти плешив, само с малко коса на тила и над ушите. Беше съвсем обикновен, като се изключи фактът, че носеше роба на жрец на Богинята на Смъртта.

От една врата вдясно се появи по-възрастен мъж. Вървеше бавно и се подпираше на бял жезъл, по-висок от него. Бялата му коса се спускаше до раменете. Когато се приближи до Магнус, момчетата видяха, че е сляп.

— Защо смущаваш покоя ни, Магнус?

— Брат ми умира — Магнус се изправи и погледна стареца. — Познаваш баща ми и знаеш с какво се занимаваме. Животът на брат ми трябва да бъде пощаден.

Мъжът гледаше с празен поглед. Наглед беше крехък, но гласът му бе дълбок и силен.

— Господарката призовава всички, когато им дойде времето. Не мога да направя нищо за това.

— Можеш да го излекуваш! Знам какви способности имаш, Бетаниал.

— Защо не го занесе в храм на Килиан или Сунг? Лекуването е по тяхната част.

— Защото семейството ми е сключило договор с господарката ти и тя може да избере да не взима брат ми. Имаме нужда от него. Не му е още времето.

— Кога въобще е времето на смъртния? — попита върховният жрец.

Магнус пристъпи към него.

— Още не му е времето!

— Кога е времето? — прозвуча глас и момчетата инстинктивно пристъпиха едно към друго. В гласа се долавяше безнадеждност, но и някаква сигурност, че накрая всичко ще е наред.

Магнус се обърна към гигантската статуя.

— Когато този свят е в безопасност.

За момент всички факли проблеснаха и после запушиха.

Магнус се озова в толкова огромна зала, че таванът се губеше в мрака, а от стените виждаше само тази отдысно.

Пред себе си виждаше редица каменни пиедестали, на които лежаха мъже, жени и деца, а имаше и множество празни. Една жена се надигна, слезе от пиедестала си и започна да си проправя път през каменния лабиринт.

Още по-наблизо, на един пиедестал, се появи новородено. Магнус за момент се зачуди как това дете, което очевидно не бе оцеляло при раждането, ще успее да слезе и да отиде да се срещне с богинята. После си напосми, че това тук не е истинско. Виждаше илюзия, създадена от боговете, за да може много по-просто устроеният му ум да понесе срещата с тях. Принципно не беше от търпеливите, а сега положението бе критично.

— Достатъчно! — каза той и махна с ръка.

Залата изчезна и той се озова в по-малка, на върха на някаква планина. Беше облицована с мрамор и слонова кост. Таванът бе подпрян на високи колони. Но поне сега виждаше всички стени.

Залата предлагаше гледка към далечни планински върхове, въздухът бе рядък и студен. Магнус промени условията около тялото си, за да му е по-топло и да диша нормално. Отвън, малко под нивото на пода, започваше море от бели облаци и той разбра, че се намира в Павилиона на боговете — или Шатрата на боговете, както също го наричаха, — място, за което бе чувал от родителите си. Усмихна се, защото те се бяха видели тук за пръв път и това място изглеждаше подходящо за среща с богинята.

На една проста мраморна пейка седеше фигура, загърната в черна роба. Приличаше на млада жена и когато Магнус се приближи, махна качулката си. Кожата ѝ бе бяла като най-чист порцелан, а косата и очите — черни като оникс. Имаше червени като кръв устни, а гласът ѝ бе режещ като леден вятър.

— За простосмъртен уменията ти са удивителни, Магнус. Някой ден може да задминеш баща си и майка си в магическите изкуства. Освен това си по-арогантен и от двамата.

— Липсва ми търпението на баща ми и разбиранията на майка ми — отвърна предизвикателно Магнус. — Брат ми е нужен. Знаеш това.

— Не знам подобно нещо — отговори жената и се изправи. — Баща ти веднъж дойде при мен със своя приятел, човека, който стана валхеру.

Магнус с изненада откри, че тя е по-висока от него. По някаква причина това го подразни и само с една мисъл той се извиси над богинята.

Жената се засмя.

— Суетни сме, а? След това баща ти дойде втори път.

— Знам — каза Магнус. — Той ми обясни за вашата сделка.

— Така ли? — жената се обърна, все едно разглеждаше далечните планински върхове. — Не си спомням за сделка. Но помня, че му предложих избор.

— Не разбирам.

— Естествено. Не знам какво ти е казал баща ти за това, което се задава, но нямам дълг към семейството ви, просто става въпрос за едно споразумение, което сключих с Пъг преди време. Брат ти не е изключение. Той лежи пред вратите на царството ми и не мога да му откажа да влезе. Дошло е неговото време.

— Не — каза глас зад Магнус.

Той се обърна и видя крехка стара жена, кожата ѝ бе опъната като пергамент над костите ѝ. Косата ѝ беше бяла, а робата ѝ бе с цвета на снега по планинските върхове. Носеше украса от слонова кост, а краката ѝ се губеха в полите на робата.

— Можеш да постъпиш както искаш, дъще, защото ти управляваш царството си. Но точно в това е смисълът — че правиш каквото искаш.

— Трябва да поддържам реда и недей да ме наричаш „дъще“, старице. Не ти е тук мястото.

— Явно никъде не ми е мястото — отвърна старицата и се усмихна на Магнус.

Той я огледа по-внимателно.

— Ти си вещицата от селото.

— Не. Но я познавам. Както познавам мнозина други.

Магнус беше озадачен, защото двете жени всъщност бяха една и съща жена. Единствената разлика беше в цвета и вида на кожата.

— Коя си ти?

— Аз съм тази, която беше и която ще бъде, но сега...

— Сега е никоя — обади се Лимс-Крагма.

— Да — отвърна старицата и изчезна, но ехото от последните ѝ думи остана. — Можеш да постъпиш, както поискаш.

За момент Магнус и богинята останаха безмълвни.

— Добре. Отказвам на брат ти да влезе в моето царство. Ще бъде съден друг път. Сега го заведи на твоя остров.

— Коя беше тя?

— Онази, която беше — отвърна богинята и за миг по лицето ѝ се мярна следа от емоция. — И може би, както каза, някой ден ще бъде отново — с един жест тя ги пренесе в храма. Всички наоколо бяха застинали като мухи в кехлибар. — Попитай Накор за ехото — след това богинята изчезна внезапно и всички се раздвижиха.

Калевб изстена и отвори очи.

— Братко?

— Богинята отвърна на молитвите ти — каза върховният жрец и сведе глава. Останалите също се поклониха.

— Елате — обърна се Магнус към момчетата и вдигна брат си от пода: Калевб отново бе изпаднал в безсъзнание. Братята се приближиха

към магьосника и тъмнината отново ги погълна.

Намираха се близо до океана. Можеха да подушат уханието на сол в нощния въздух. Тад посочи двете луни и момчетата разбраха, че се намират на северозапад от странноприемницата на Макгрудър. Магнус тръгна към една широка правоъгълна постройка, без да каже нищо.

Сградата се намираше сред тревиста поляна и към вратата водеше павирана пътека. От двете страни на портата бяха запалени факли. Магнус влезе и зави наляво. Момчетата го последваха, гледаха към отсрещната врата, водеща във вътрешен двор, превърнат в градина.

Магнус пак зави наляво и тръгна по някакъв коридор. Пред една врата ги очакваха нисък мъж с тъмна брада, жена с проста, но красива синя рокля и дребен мъж в опърпана оранжева роба.

Никой от тримата не обърна внимание на момчетата — всички гледаха Магнус, който внесе брат си в широка, но бедно обзаведена спалня. Остави го на леглото и се отдръпна. Мъжът с орфаната оранжева роба се наведе да огледа Калев, после каза:

— Има нужда от почивка, а след това само лека храна и течности — обърна се към Магнус. — Какво точно се случи?

— Трябва да попитате тези двамата — отвърна магьосникът и посочи момчетата.

Брадятият мъж се приближи до Тад и Зейн и се представи.

— Аз съм Пъг, бащата на Калев. Какво се случи?

Тад започна да обяснява за засадата, а Зейн вмъкваше по някой коментар. Когато стигнаха до събитията в странноприемницата на Макгрудър, Магнус ги прекъсна.

— Нека аз продължа — обърна се към баща си. — Старата селска вещица забавила смъртта му.

— Селска вещица? — намеси се мъжът с оранжевата роба.

— Ще стигна и до това — Магнус започна да разказва за пътешествието си в залите на Лимс-Крагма, а Зейн се приближи до Тад, сякаш търсеше опора.

— Белокосата изглеждаше точно като селската вещица. Каза, че вие двамата — Магнус махна към баща си и другия мъж — се

досещате коя е. Според Лимс-Крагма била ехо.

Пъг се обърна към дребния мъж.

— Какво мислиш, Накор?

— Помниш ли Залтаис, с когото се сблъскахме при нашествието на Изумрудената кралица? Казах ти, че той е сън.

— Не съм чувал за това — намеси се Магнус.

— Има много неща, за които не си чувал — Пъг се намръщи на сина си. — Какво си въобразяваше? Защо отиде в царството на Богинята на Смъртта?

— Защото на Калев му оставаха броени минути. Освен това ти си бил там два пъти и си жив.

— Втория път не беше по мой избор — напомни му Пъг. Магнус знаеше историята. Баща му почти бе загинал при сблъсък с демона, предвождал армиите на Изумрудената кралица по време на Войната на студенокръвните.

— Но първия път си отишъл да потърсиш баба и си се върнал.

— С Томас едва оживяхме при първото посещение в залата й. Можеше да се озовеш в капан.

— Татко, залата е илюзия.

Накор поклати глава.

— Илюзиите на боговете убиват по-лесно от стомана. Могат да са достатъчно истински, когато се наложи.

— Това е лудост. Можеше да загубя и двамата си синове — намеси се Миранда.

Магнус присви сините си очи.

— Обучихте ме добре. Не се подведох по илюзията и я предизвиках да се промени. Срецнахме се в Павилиона на боговете.

Пъг и Миранда се спогледаха.

— Бих рискувал всичко, за да спася брат си — Магнус видя недоволното изражение на майка си и продължи: — Знам, че се притесняваш и за двама ни, но нали останахме живи.

— Факт, който трябва да обсъдим — каза Пъг. — Накор?

— Ще ти кажа каквото знам — отвърна дребният мъж с усмивка и посочи момчетата. — Първо да се оправим с тях.

Пъг се обърна и въпреки че бе говорил с Тад и Зейн само преди няколко минути, сякаш ги съзираше за първи път.

— Та кои бяхте вие?

— Аз съм Тад. Това е Зейн. Ние сме от Звезден пристан.

— Защо бяхте със сина ми? — попита Миранда.

Тад започна да разправя за празника и как се бяха събудили в каруцата. Разказът беше малко накъсан, но сравнително точен.

— Значи не сте чираци на Калев? — попита накрая Магнус.

Тад и Зейн се спогледаха виновно.

— Никога не сме се представяли за негови чираци.

— Макгрудър го каза.

Тад сви рамене.

— Калев ни водеше към Яр-Рин и след това към Кеш, за да ни намери занаят. Ако не успееш там, щеше да ни заведе в Крондор. Правеше го по молба на майка ни.

— Вече знаете повече, отколкото трябва, само от това, което сте чули и видели за един ден — каза Пъг. — Трябва да помислим какво да ви правим. Междувременно можете да си починете. Накор, намери им стая и после ела да поговорим.

Накор кимна и махна на момчетата да го последват. Тад и Зейн тръгнаха послушно след него.

— Аз съм Накор и съм комарджия. Знаете ли игри с карти? — братята отговориха отрицателно и той поклати глава. — Загубил съм форма. Никой на този остров не играе. Вие с какво се занимавате?

Момчетата мълчаха, сякаш и двамата чакаха другият да отговори.

— С разни неща — отвърна накрая Тад.

— Какви? — попита Накор, докато ги водеше по коридор с врати от двете страни.

— Товарим и разтоварваме — обади се Зейн.

— А, значи сте хамали.

— Не съвсем — отвърна Зейн. — И можем да караме каруца!

— Колари?

— Не точно. Но аз мога да управлявам лодка — каза Тад. — И двамата разбираме от риболов.

— А аз мога да ловувам. Калев ме заведе веднъж и ми показа как се стреля с лък. Каза, че съм имал талант. Уцелих един елен съвсем сам! — гордостта в гласа на Зейн личеше съвсем ясно.

— Понякога помагах на Фаулър Кенси да плете мрежи — добави Тад. — Той ме научи как да хващам патици в езерото.

— А аз помагах на ковача Ингвар, като оправяше казаните. На него не му се занимаваше с калайджийство и ме научи. И знам как се поддържа пещ, та да не изгасне до сутринта, и как се закалява стомана — Тад го изгледа със съмнение. — Гледах го, достатъчно пъти!

Накор ги заведе в една празна стая с четири легла с навити постели.

— Е, това е доста впечатляващ списък с умения за момчета на вашите години — махна им да разгънат постелите и посочи една ракла до вратата. — Одеята са там. Има свещ и огниво, но няма да ви трябват. Предполагам, че ще заспите веднага щом се махна. До разсъмване има още три часа, така че си починете. Като се събудите, някой ще дойде и ще ви донесе нещо за ядене. Сигурно ще сте гладни.

— Аз и сега съм гладен — оплака се Зейн.

Тад поклати глава.

— Но ще изчакам до сутринта — поправи се бързо брат му и отиде за одеята.

— Сър, може ли да питам нещо? — каза Тад.

— Наричайте ме Накор, не сър. Какво ще ме питаш?

— Къде сме?

Накор замълча за момент, после се ухили.

— Още не мога да ви кажа. Ще разберете, щом Пъг реши какво да ви правим.

— Какво искате да кажете, сър... Накор?

Мъжът спря да се усмихва.

— Момчета, видяхте и чухте неща, заради които някои хора може да загинат — Тад пребледня, а Зейн се опули. — Пъг трябва да реши какво да правим с вас. Магнус е мислил, че сте чираци на Калев, което означава определени неща. Вие не сте, което пък означава други. Не мога да съм по-подробен, но скоро ще научите волята на Пъг. Дотогава сте гости, но не се разхождайте без придружител. Разбрахте ли?

Двамата кимнаха и Накор излезе.

— Ще ни убият ли? — попита Тад, докато си лягаха.

— Той говореше принципно, не за нас.

— Но защо?

— Не знам — отговори Зейн. — Бащата на Калев е могъщ, той е магьосник, като другия си син — момчетата изпитваха обичайния за

простолюдието страх от магьосници, но се утешаваха с факта, че все пак става дума за бащата на Калев. В техните умове високият ловец беше нещо като добронамерен чичо, което пък правеше Пъг нещо като дядо. Поне така се надяваха.

— Всички казват, че той притежава острова на Звезден пристан — продължи Зейн. — Това означава, че е някакъв благородник. Те имат врагове. Благородниците водят войни и се занимават с други опасни работи.

Тад подложи ръка под главата си.

— Уморен съм, но не ми се спи.

— Ами нали го чу? Не можем да ходим никъде. По-добре да пробваме да дремнем.

Тад зяпна в тъмния таван.

— Искате ли да си бяхме в Звезден пристан.

Зейн въздъхна дълбоко.

— И на мен.

5

ОСТРОВЪТ НА ЧАРОДЕЯ

Всички бяха вперили очи в Накор.

Той измъкна портокал от сякаш бездънната си торба и го предложи първо на Миранда, а после на Пъг и Магнус. И тримата отказаха. Исаланецът заби пръст в кората и започна да я бели, процес, който всички бяха наблюдавали безброй пъти.

— Накор — каза Пъг. — Какво не ни казваш?

— Нищо. Или поне не знаех нищо, преди да се появи Магнус.

— Как така? — попита Миранда, която седеше на леглото на Калев.

Пъг се бе разположил до краката му, а Магнус беше на единствения друг стол.

— Знаеш ли коя е старата селска вещица? — попита Накор.

— Не съвсем — отвърна Магнус. — Срещал съм я преди и усещах, че в нея има нещо повече от познаването на билки и правенето на отвари. Има мощ, но е заглушена.

— Каза, че Богинята я нарекла ехо — намеси се Миранда, после се обърна към Накор. — Това какво означава?

— Мисля, че разбирам, или поне частично — обади се Пъг. — Накор, кажи каквото знаеш.

Обичайното щастливо изражение на дребосъка изчезна. Вместо това се появи най-мрачната физиономия, която Пъг бе виждал на лицето му.

— Боговете са изключително мощни същества. Нашето разбиране за тях е ограничено от възприятията ни. И тримата сте били в Павилиона на боговете и знаете, че е едновременно истински и метафоричен. Това е място на ума, както и на тялото. Когато съм се сблъсквал с определен тип същества... — той спря, сякаш подбираше следващите си думи. — Споменах Залтаис — Пъг му кимна. — Помниш ли, казах, че е сън?

— Казваш това всеки път, като споменеш за него, но не си ни обяснявал.

Накор се усмихна.

— Предположих, че сам ще прозреш истината, защото дискутирахме тези неща в Крондор, преди Войната на студенокръвните.

— Всичко това е ново за мен, така че защо не обясниш отначало?
— намеси се Магнус.

— Безименният спи — каза Накор.

Тримата знаеха за Налар, Великия бог на злото, прокуден от Контролиращите богове, или така наречените Велики.

— Поне такава е легендата. Когато започнали Войните на хаоса, Безименният подмамил валхеру да се опълчат на Дребните богове, така както по-рано накарал Дребните да се изправят срещу Контролиращите.

— Изучавал съм текстове не по-малко от жреците — обади се Магнус. — Но не бях чел, че Безименният е накарал Дребните богове да се опълчат на Великите. Той самият е бил Велик. Защо му е било да прави подобно нещо?

— За да наруши баланса — отговори Пъг. — Да промени отношенията между седемте Контролиращи — започна да изброява на пръсти. — Безименният, който е Мрак. Арч-Индар, Светлината; Ев-Дем, Работещият отвътре; Абрем-Сев, Строителят; Графт, Тъкачът на желанието; Хелбинор, Въздържаният се, и в средата Балансът.

— Ишап — допълни Магнус.

Накор свърши с портокала, пусна обелките в торбата и облиза пръсти.

— След Войните на хаоса балансът се променил — той вдигна едната си ръка, показвайки четири пръста и сгънат палец. — Останали Безименният и четирите динамични бога: Абрем-Сев, Ев-Дем, Графт и Хелбинор.

Исаланецът разгъна палеца си.

— Ишап в средата, за да поддържа баланс. Донякъде той е най-могъщият бог, защото ще застане на някоя страна, ако тя е затруднена, и ще се опълчи на другата, която е с предимство. За да поддържа баланса. Всички те са в основата на съществуването на нашия свят. Един за действие, един за противодействие, един за висшата цел и ума

и един за всички непознати и невидими неща, важни за нашето съществуване. Последният за баланс.

Събра връхчетата на пръстите си.

— Те са в единство. Формират тъканта на нашата реалност. Те са изражение на различни сили, които са жизнени и динамични и които на свой ред са изражение на нещо по-първично. Себеотдайната, Тази, Която е Светлина и Безименният, Този, Който е Мрак, са източникът на тези две първични сили. Богинята на Доброто загинала във Войните на хаоса и останалите петима били принудени да затворят Безименния в друг свят, под планина толкова голяма, че нашият свят би се събрал в някоя дупка на върха ѝ.

— Там лежи той — Накор се огледа. — Залтаис беше един от сънищата му.

— Мислех, че разбирам, ама май не е така — каза Пъг.

— Ако някой лежи в затвор, не може ли да сънува, че някой друг седи на далечен трон и събира армии, които да го освободят?

— Нима Залтаис е събирал армия, за да щурмува друга реалност? — възкликна Миранда.

— Не, това е просто метафора — отвърна Пъг.

— Всичко е метафора — отговори Накор. — Вещицата е ехо от Богинята на Доброто.

— Чакай — намеси се Магнус. — Старата жена, която видях в Павилиона, може и да е била такава, но вещицата си е истински човек.

— Несъмнено — съгласи се Накор. — Боговете често оставят малка част от себе си в смъртните. Така разбират как да проявяват своите роли в света и да изпълняват задълженията си към вярващите в тях. Когато смъртният умре, искрата се завръща при бога. Взаимоотношенията между боговете и хората са сложни. Боговете се проявяват по начина, по който ги виждат хората. Банат в Мидкемия и Калкин в Новиндус са на практика един и същ бог, но изглеждат различно.

— Значи старата вещица има в себе си божествен отпечатък? — попита Магнус.

— Точно така. Арч-Индар е мъртва, поне според нашите разбирания, но нейната мощ е толкова голяма и фундаментална, че дори векове след смъртта ѝ нейното ехо продължава да ни оказва влияние.

— Затова ли започна онази религия в Крондор? — попита Миранда.

— Не съм я започнал — отговори Накор. — Просто я възкресих. Когато се появи аватарът, разбрах, че и богинята ще се върне. Щом момичето, Алията, започна да демонстрира способностите си, разбрах, че това е правилният избор.

— Когато това се случи, останалите богове ще освободят Безименния, за да възстановят реда. Без Арч-Индар, която да противодейства на злото му, той ще остане затворен — Накор ги огледа един по един.

— Освен това не забравяйте, че Ишап също е „мъртъв“. Но последователите му набраха сили. Той ще се завърне преди Богинята, защото неговият храм е възстановен отпреди доста време, а моят е още млад. Но когато Ишап и Арч-Индар се завърнат, останалите Контролиращи богове ще освободят Безименния.

— И наличието на вярващи ще причини това? — попита Магнус.

— Рано или късно — отвърна Накор. — Можем само да гадаем след колко време.

— Векове — обади се Миранда.

— Ако имаме късмет — каза Накор. — Може и повече. Вероятно никой от нас няма да го доживее. А ние живеем много по-дълго от другите хора!

— Говорите за неща, които ще се случат след векове в бъдещето — повиши глас Магнус. — Какво общо има това с настоящата ситуация?

Накор разпери театрално ръце.

— Нямам представа. Пъг, ти имаш ли?

— Донякъде. Един от проблемите ни е, че Безименният продължава да влияе индиректно на нашия свят дори от такова разстояние. Богинята на Доброто може и да е оставила ехо след себе си, но опонентът ѝ има по-голямо предимство. В известен смисъл ние сме нейни агенти и се борим с онези, които са под влиянието на Безименния.

— Съмнявам се, че нашият стар враг Лесо Варен е осъзнал кога е станал зъл. Може би е било въпрос на избор — сделка за власт срещу служба.

— А може и да не знае на кого служи — предположи Накор. — Помниш ли ситуацията със Сълзата на боговете?

Пъг се навъси.

— Имах продължителен спор с Арута, че не ми е казал за събитията, преди да се развият.

Накор кимна. Той знаеше историята, макар да не бе намесен директно. А и знаеше, че темата е болезнена, защото Уилям, най-големият син на Пъг, и Яжара, една от най-добрите му ученички, бяха в центъра на събитията.

Те, заедно с мъжа, станал по-късно известен като Джеймс, херцога на Крондор, бяха предотвратили опита на Варен да открадне Сълзата на боговете — мощен артефакт, чрез който храмовете комуникираха с боговете.

— Никога няма да разберем цялата история — продължи Накор. — От това, което знаем, мъжът, наричан Мечището, е действал сам. Дори спрял да приема заповеди от Варен и това е знак за намесата на Безименния. Агентите му често... полудяват и нападат дори съюзниците си.

— Това, че ние сме единни, е главното предимство на Конклава. Дори тези, които ни гледат с подозрение, като жреците и магьосниците от Звезден пристан, не се месят в делата ни.

— Те не знаят какво правим — обади се Магнус.

Пъг се засмя прощаващо.

— Не ги подценявай, сине, и недей да ни приписваш излишна важност. Храмовете и монарсите имат добра представа с какво се занимаваме, иначе вероятно нямаше да ни оказват такова съдействие.

Накор също се ухили.

— Когато дойде денят, в който ще се изправим срещу агентите на Безименния, точно тези хора, които презираш, може да са ни от голяма полза.

Магнус благоразумно сведе поглед.

— Това, което ме тревожи — продължи Накор, — е, че тези събития, ехота, сънища и други божествени прояви зачестяват. След Войната на студенокръвните имаме сведения за поне дузина такива инциденти.

— И какво означава това? — попита Миранда.

— Че нещо предстои. Нещо свързано със спящия враг.

— Дасатите ли? — попита Пъг.

— Безименният повлия на пантатийците да докарат демона на нашия свят. Разрушенията и хаосът са негови съюзници. Той не се тревожи за краткотрайните ефекти върху света, стига ужасът да се изсипва върху хората и мощта му да расте. Само предполагам, но вероятно той сънува за превъзходство, иначе защо ще поставя на трона Залтаис вместо Изумрудената кралица? Искал е сънят му да контролира нещата, за да ускори връщането му. Иска да спечели надмощие, преди другите Контролиращи да възстановят баланса.

— Лудост — каза Миранда.

— В своята основа злото си е лудост — съгласи се Накор. — Оттам идват и Дните на яростта на Лудия бог.

— Войните на хаоса — каза Пъг.

— Значи трябва да се борим, докато сме живи, а после и нашите деца да продължат? — попита Магнус.

— Вероятно — отговори Накор. — Може никога да не триумфираме и да победим напълно, а да сме обречени на вечна борба. Мислете си, че сме мравки. Трябва да съборим огромен каменен замък и за целта разполагаме само с телата си. Така че ще се трудим с години, векове, хилядолетия, епохи — ще чоплим камъните с малките си челюсти. Десетки хиляди, милиони ще умрат, но постепенно камъните ще поддадат.

— Защото, ако имаме знания и план, може да изберем къде да ухапем — продължи той. — Няма да се занимаваме с всеки камък, а само с опорните. И след това ще прегризем хоросана, за да може да го избутае, и когато това стане, и другите камъни ще започнат да падат... Да, може никога да не видим края на борбата, но когато Безименният и Богинята на Доброто се върнат, балансът ще бъде възстановен.

— Какъв ли ще е този свят? — зачуди се Магнус.

— С по-малко борба, надявам се — каза Миранда.

— Може би — отвърна Накор. — Но дори да не е така, борбата ще е по-скупна. Докато сега се състезаваме, а светът виси на косъм.

— А цената на поражението е твърде ужасна — Магнус погледна надолу към брат си.

— Това го знам добре — въздъхна Пъг.

Останалите замълчаха. Първите две деца на Пъг бяха загинали във Войната на студенокръвните.

Накор се изправи и каза:

— Да се разотиваме. Ще изпратя съобщение на нашите агенти да проверят дали атаката срещу Калев е нещастна случайност, или част от нещо по-голямо.

— Накор, чакай малко — спря го Пъг, докато Миранда и Магнус излизаха. — Налага ли се да местим Макгрудър?

— Не. Предлагам да го оставим. Ако са били обикновени бандити, значи няма опасност. А ако нападателите на Калев са агенти на Варен, нека да повярват, че са ни заблудили. Ако Макгрудър усети, че е под наблюдение, което няма да е трудно в такова забутано място, винаги можем да изпратим някой да следи наблюдателите.

Накор се ухили. Подобни планове винаги му бяха по вкуса.

— Има и нещо друго — каза Пъг.

— Какво?

— Вчера получих съобщение, което ме разтревожи. Искам да чуя какво мислиш.

— Няма проблем.

Пъг извади един свитък от робата си и му го подаде.

— Не е първият. Появяват се на бюрото ми от време на време, от години.

— От колко години?

— Отпреди да се срещнем. В първия пишеше да накарам Джими да ти каже...

— Че няма магия — довърши Накор. — Знам. Щом го чух това, от магьосник на всичкото отгоре, разбрах, че веднага трябва да дойда в Звезден пристан — огледа свитъка. — Откъде ли идват?

— Не откъде, а откога. От бъдещето.

Накор кимна и очите му се разшириха, щом го прочете отново.

— Този е... от теб! — възкликна той. За първи път, откакто се познаваха, дребният исаланец нямаше думи.

Тад лежеше на леглото с ръце под главата си, а Зейн обикаляше из стаята.

— Ако продължаваш така, ще изкопаеш бразда в пода.

— Не мога да седя на едно място. Донесоха ни закуска и ни казаха да чакаме. После обяд. След това изхвърлиха нощното гърне. Вече е почти време за вечеря, а никой не иска да ни каже какво правим тук.

— Очевидно е. Чакаме. Само че не знаем какво.

Зейн се намръщи и Тад се надигна от леглото. Познаваше този поглед. Брат му щеше да му налети всеки момент.

В този миг обаче се появи Накор.

— Елате с мен.

И тръгна толкова внезапно, че Тад щеше да се пребие, за да го последва. Настигна го чак в средата на коридора и се зачуди как дребосъкът успява да върви толкова бързо.

— Не зяпайте — предупреди ги Накор.

След секунда Тад се удари в касата на една врата, която тъкмо бяха подминали, врата, водеща към вътрешен двор, зает от обширен басейн. По ръба му и във водата имаше млади жени. Голи. Всичките бяха невероятно красиви, но с бледозелена кожа и коса с цвят на медна тел.

В следващия миг Тад претърпя нова контузия, защото го блъсна Зейн — бе видял същото.

Момчетата се обърнаха към тях. Очите им нямаха ириси, бяха като млечнобели перли.

Накор махна за поздрав на момчетата и изсумтя:

— Казах ви да не зяпате. Хайде.

Тад опипа носа си, за да провери дали не го е разкървал.

— Това са шест сестри от Питирендар — обясни Накор. — Не си падат много по дрехите и през повечето време са във водата. Може да се каже, че не са изцяло хора. Но имат достатъчно човешки черти, за да ви докарат неприятности. Стойте далече от тях или лично аз ще ви стъжня живота.

— Не са хора... — Зейн не можеше да повярва на очите си. Тад се протегна и го помъкна по коридора след Накор.

Завиха зад един ъгъл и Накор им махна да застанат до стената. Нещо — поради липса на по-добра дума — се носеше към тях. Беше наполовина на височината на момчетата и два пъти по-широко. Приличаше на маса с черна покривка и се движеше с крака като на рак. Освен това издаваше странни мъркащи звуци.

Накор го поздрави и нещото отвърна с изненадващо нормален женски глас.

— Какво е това? — прошепна Тад, след като нещото ги подмина.

— Посетител — отговори Накор и ги вкара в една стая.

Пъг се надигна от писалището си и им посочи да седнат на два стола срещу него. След това пак седна, а Накор застана до прозореца от лявата му страна.

— Честно казано, не знаем какво да ви правим — започна магьосникът.

Тад пребледня, а Зейн се изчерви.

— Как така „какво да ни правите“, сър?

Пъг се усмихна.

— Няма да ви навредим, ако това ви тревожи — отпусна се назад и ги погледна. — Сигурно вече сте забелязали, че тази общност не е като другите.

— Да, сър — отвърна Тад, а Зейн кимна.

— Засега се справяте добре — позасмя се Накор.

Зейн сви рамене.

— Не съм сигурен какво да мисля, но Калев винаги е бил добър към нас и майка ни. Щом вие сте неговото семейство, предполагам... че тук сме в безопасност.

— Не обичам да се меса в личния живот на децата си, но разкажете ми нещо повече за майка си.

Тад заговори, защото Мари все пак беше негова майка, въпреки че се отнасяше и с двамата еднакво. Започна с обичайните неща. Че е добра готвачка и че скромната им къща е винаги подредена. Още от първите му думи беше ясно, че я обича и уважава.

— Беше трудно, след като татко загина. Тя взе Зейн, защото беше най-добрият ми приятел и си нямаше никого. Останалите от града не направиха нищо. Тя все успяваше да ни опази от неприятности.

— Познавам я по-дълго, отколкото истинската си майка — добави Зейн. — Може да се каже, че тя е истинската, ако разбирате, сър. Никога не взимаше страната на Тад, когато се карахме. Обичаше ме като свое дете.

Пъг въздъхна.

— И без да съм я срещал, разбирам защо синът ми я обича, както и вас. Постъпили сте смело, като сте се върнали при каруцата.

— Даже глупаво, доколкото разбрах от разказа им — обади се Накор. — Калев не ви ли каза да отидете в селото, ако се измъкнете от бандитите?

— Да — отвърна Тад. — Каза, но вече бяхме убили двама и решихме, че може да има нужда от помощ. Освен това вече имахме два меча.

Пъг поклати глава.

— Аз лично се радвам, че не сте се подчинили, и ви се възхищавам, защото в противен случай щях да загубя сина си — за момент погледът му се разфокусира, сякаш беше някъде далече. — Това е нещо, от което се страхувам повече, отколкото си представяте. Е, какво да правим с вас?

— Калев ни водеше към Кеш или към Крондор, защото при нас няма работа. Ако имате нужда от чираци, ние сме готови — каза Зейн.

— Вярно ли е, Тад?

— Да, сър.

— Имаме нужда от чираци — отвърна Пъг. — Първо обаче трябва да видим за какво ви бива.

Пъг се изправи и момчетата го последваха.

— Накор ще ви дава инструкции, докато синът ми се оправи. След това ще имам друга задача за него и ще ви подложим на още изпитания. Сега имам работа, така че сте свободни.

Момчетата излязоха и Тад се ухили. Страхове им бяха заменени от надежда, защото отначало се бяха стреснали не на шега от думите на исаланеца.

— Накор, а за какво ще чиракуваме? — попита Тад, докато вървяха по коридора.

— Това ще се разбере тепърва, млади приятелю. Не съм сигурен, че имаме име за това, което ще правите. Да речем, че ще работите.

— Каква работа? — поинтересува се Зейн.

— Най-разнообразна. Неца, които дори не си представяте. Защото ако станете служители на Конклава на сенките, това ще е нещо повече от занаят — той внезапно стана сериозен. — Ще е доживотно обвързване.

Момчетата не бяха сигурни какво точно означава това, но от изражението на Накор усещаха, че няма да са много щастливи, когато разберат.

6 ЧИРАЦИ

Зейн беше почервениял от гняв.

— Няма да го направя! — извика той с непокорен глас.

— Трябва — отвърна Тад. — Иначе ще си навлечеш повече неприятности, отколкото си представяш.

— Глупаво е — настоя Зейн. — Щом не съм се научил досега, никога няма да мога.

— Прекара целия си живот на брега на езеро, а не можеш да плуваш — ядоса се и Тад. — Ето това е глупаво. Накор каза, че трябва да се научиш.

Стояха под едно дърво. Останалите ученици шляпаха из плиткото, неколцина плуваха навътре. Тад беше приличен плувец, но Зейн така и не се бе научил.

В този момент се появиха шестте сестри от Питирендар, говореха на мелодичния си език. Момчетата вече бяха започнали да свикват с това, че много от обитателите на Острова на чародея са странни. Разбира се, хората бяха повече от посетителите от други светове. Сред тях имаше и няколко човешки момичета, които се бяха сприятелили с братята. Но по някаква причина шестте сестри предизвикваха по-силна реакция сред мъжките ученици. Тад и Зейн не правеха изключение.

Четири от момчетата бяха голи, както обикновено. Другите две носеха прости бели ризи, които свалиха, щом стигнаха до брега. След това и шестте се гмурнаха грациозно във водата.

— Добре — възкликна Тад. — Като искаш, стой тук. Аз отивам да плувам!

Зейн вече бе скочил на крака.

— Може и да си прав. Май е време да се науча — забърза след брат си и се бухна във водата.

Накор и Калев ги наблюдаваха от известно разстояние.

— Как се справят? — попита Калев.

Накор сви рамене.

— Те са добри момчета. Но ако не беше злополучният инцидент с теб, никога нямаше да се озоват тук. Нямаат никакви специални умения, дарби и таланти.

— Освен че са добри момчета.

— Добри хора имаме в излишък — каза Накор. — Само че ни трябват няколко корави копелета, които биха изтръгнали и сърцето на майка си, ако се наложи — и обърна гръб на езерото, където момчетата се пръскаха с момичетата от Питирендар. Калев стана и двамата тръгнаха към вилата.

Раните на Калев вече бяха зараснали и той се движеше почти без болка.

— Знаеш, че ако не беше баща ми, и аз щях да съм просто „добър момък“.

— Ти имаш множество специални дарби — отвърна Накор.

— Например?

— Ти си невероятен ловец, разчиташ следи и се оправяш в горите не по-зле от елфите.

— Както би се научил всеки младеж с поне мъничко талант, пратен да живее сред елфите. Да виждаш множество талантливи ловци на острова?

Накор замълча.

— И двамата знаем, че причината, поради която ме пратиха при Томас в Елвандар, беше, че тук бях нещастен. Баща ми мислеше, че промяната ще е добра за мен, и бе прав. Има разлика между това да си единственият човек между елфите и да те уважават, и това да си единственият без магическа дарба сред децата и да те презират.

— Презиране е силна дума.

Калев го погледна и каза:

— Ти не беше тук непрекъснато. Както и баща ми. Майка ми виждаше и се опитваше да ме защити, както и Магнус. Но децата често са жестоки. Ако искаш корави копелета, ги намери като малки и не ги учи на състрадание.

— Горчиви думи — каза Накор. Вече приближаваха кухнята.

— Така ли? — Калев сви рамене. — Не се чувствам обиден, но явно някои рани, та били те и детски, не зарастват напълно. Просто избледняват.

— Това наистина ли те притеснява, Калев?

Продължиха към главната постройка на Вила Беата.

— Чувствам се безполезен — Калев спря, преди да стигнат коридора. — През повечето време нося съобщения. И то такива, които не са достатъчно важни, за да пратят теб, Магнус или някой друг магьосник. Знам, че мога да се промъкна там, където Магнус не може, но от мен няма никаква друга полза.

Накор понечи да каже нещо, но Калев го спря. Очите му бяха присвити и в гласа му имаше гневни нотки.

— Мислиш ли, че ако в каруцата бяха Талвин Хокинс или Каспар от Оласко, нямаше да се оправят с бандитите без дракотина?

Накор не каза нищо.

— Аз съм приличен фехтовач. По-добър от средното ниво, но не съм забележителен. Добър ловец съм, може би дори невероятен, но това как помага в борбата с враговете ни? Мога да разузнавам. Както и мнозина други. Искам да кажа, че за мен няма никаква специална работа, с която да почувствам, че и аз играя своята роля.

Накор поклати глава и го потупа по рамото.

— Млади приятелю, грешиш дълбоко. Ще дойде ден, в който ще разкриеш истинския си потенциал и ще разбереш колко си специален. Дотогава, ако искаш да се самосъжаляваш, няма проблем. Само че аз нямам време да те слушам — исаланецът се обърна и си тръгна.

Калев постоя около минута във вътрешен конфликт. После започна да се хили и накрая се засмя. Разговорите с Накор винаги му оправяха настроението. Реши да се върне в покоите си и да помисли какво да прави с Тад и Зейн.

Зейн лежеше на брега, кашляше и се опитваше да не изглежда унизително. Тад му помогна да се изправи.

— Ако ще влизаш в дълбокото, трябва да се научиш поне да махаш с ръце.

Зейн изплю още малко вода.

— Разсеях се.

— Добре ли е? — попита една от сестрите зад Тад. Шестте, както и останалите ученици, се бяха събрали и гледаха със смесица от притеснение и веселие.

— Ще живее — отвърна Тад и дръпна приятеля си. Сестрите започнаха да си шепнат и да хихикат и отново тръгнаха към водата. — Какво се опитваше да направиш?

Зейн заговори, без да откъсва очи от момичетата.

— Една от тях, мисля че Задрина, ме дръпна и ме целуна.

— Аз не мога да ги различа. Освен това всичките ще те целуват, ако ги оставиш.

— Но това беше целувка! Истинска.

— И след това отвори очи и откри, че си под водата?

Зейн повтори, без да се замисля:

— След това отворих очи и открих, че съм под водата.

— И почна да се давиш.

— И почнах да се давя.

— Ще трябва да те науча да плуваш.

— Скоро — отвърна Зейн, докато гледаше как сестрите се закачат с останалите момчета. — Но не днес. Нагълтах толкова вода, че никога няма да ожаднея.

— Да се връщаме — Тад погледна към вилата. — Калерб и Накор си говореха, преди да влезем да плуваме. Дали са решили какво да правят с нас?

— Каквото и да решат, надявам се да изчакат до утре, защото тази вечер имам среща със Задрина край басейна.

Тад потупа доведения си брат по рамото.

— Само гледай да не се удавиш.

— Няма — тръгнаха към вилата. — Знаеш ли, че техният свят е предимно от вода? Затова киснат по цял ден в нея.

— Още ми е трудно да си представя друг свят.

— Светове — поправи го Зейн. — И на мен ми беше трудно, но тук всички го приемат за нормално и взех да свиквам. Като бяхме малки, беше лесно да си представям Кеш и Кралството, защото в града често идваха хора от там. Докато за другите народи ми бе по-трудно. Сега е нещо подобно, само че по-странно. Разбираш ли?

Тад кимна.

Преди да стигнат до постройката, от вратата се подаде строен мъж с тесен клин и торбеста риза.

— А! Ето къде сте. Нали вие сте момчетата от Звезден пристан? — и им махна да го последват, без да чака отговор. Движеше се като

танцьор или акробат, с елегантни и пестеливи движения. Краката му бяха обути в странни обувки до глезените, с подметки от двойно подсилена кожа. Косата му бе светлоруса и се спускаше до раменете.

Когато заобиколиха селището от другата страна, мъжът се обърна и ги изгледа със сините си очи.

— Не изоставайте.

Започнаха да изкачват една пътечка към билото и докато стигнат до върха, вече бяха останали без дъх.

— Още е рано за почивка.

Тад и Зейн въздъхнаха и поеха надолу по склона към морския бряг. Вляво от тях, на един нос, се издигаше черна постройка.

— Какво е това? — учуди се Зейн.

— Замъкът на Черния магьосник — отвърна мъжът.

— А кой е Черният магьосник? — попита Тад.

Мъжът се усмихна през рамо. Лицето му изглеждаше младо, сякаш бе само с няколко години по-голям от тях, но в косата му си личаха сивите кичури.

— Пъг, когато е тук. А ако го няма, Накор, Магнус или пък Миранда. Който е свободен.

— Не разбирам — Тад спря да си поеме дъх. — Може ли да починем за минута?

— Задъхахте ли се? На вашата възраст?

— Изкачването беше дълго — Зейн също спря.

— Нищо не е. Когато свършим с подготовката ви, ще тичате по тези склонове, без да се замислите.

— Обясни ни за Черния магьосник — помоли Тад между вдишванията.

— Е, нали знаете историите...

— Не — прекъсна го Зейн. — Не ги знаем. Затова питаме.

— Мислех, че всички от Горчиво море знаят легендата.

— Ние не сме от Горчиво море. Ние сме от Звезден пристан.

— А, да, Звезден пристан — мъжът кимна разбиращо и се обърна. — Хайде, почивката свърши.

Момчетата си поеха дълбоко дъх и забързаха след него.

— Едно време тук е живял мъж на име Макрос. Той започнал легендата за Черния магьосник, за да не го закачат. По-късно оставил

този остров на Пъг. Който продължи легендата, за да не се отбиват кораби. Така поне е относително спокойно.

Докато се спускаха към брега, пътеката им се срещна с друга, водеща към замъка.

— Ако тръгнете по нея, ще стигнете до крепостта. Празна е. Няма кой знае какво да се види, но ако имаме съмнения, че ни наблюдават, показваме всякакви странни светлини от прозорците — мъжът отново се усмихна. — Много добро представление — щом стигнаха на пясъка, той ги спря и обясни: — Ето какво искам. Тичайте до онези скали, зад които започва следващият залив, и се върнете. Колкото се може по-бързо.

Тад едва се крепеше на крака.

— А ти кой си?

Мъжът сложи ръце на кръста си.

— Тиленбрук. Фарсез Тиленбрук. Аз ще водя физическата ви подготовка. Поне за известно време. Двамата сте се разпуснали и не сте във форма за предизвикателствата, които ще срещнете като чираци на Калеп.

Момчетата се спогледаха.

— Значи ще сме негови чираци? — попита Зейн.

— Може би. Сега тичайте!

Двамата тръгнаха в бавно темпо, все още уморени от качването по склона. Фарсез ги чакаше търпеливо, докато стигнат с препъване до скалите и поемат обратно. Щом се върнаха при него, момчетата паднаха на колене, бяха се задъхали. Зейн се просна на пясъка.

— Леле — възкликна Тиленбрук. — Ама вие сте в съвсем лошо състояние. Обзалагам се, че е заради мързелуването цял ден. Ставайте! Бърз ход обратно към вилата.

И тръгна с рязка крачка. Момчетата го последваха с ръмжене.

След половин час братята се спуснаха по склона над селището, капнали и целите в пот. Тиленбрук ги чакаше на стената с халба в ръка. Отпи спокойно и погледна позицията на слънцето, докато те се приближаваха.

— Добре. За днес стига. Ще повторим упражнението утре и така всеки ден, докато не постигнете задоволително време.

Момчетата се спогледаха. Зейн беше затворил очи и се бе навел напред, с ръце на коленете. Тад се опитваше да отпусне мускулите си, като обикаляше бавно в кръг.

Тиленбрук се смъкна от стената.

— Ще се срещнем тук веднага след закуска — и си тръгна без повече приказки.

Зейн се обърна към Тад.

— Иде ми да се самоубия.

Тад кимна и бавно тръгна към стаята им. Когато стигнаха, спря и подуши въздуха.

— Ако ще се срещаш тази вечер със сестрите, няма да е зле да се окъпеш.

— Забравих — изръмжа Зейн и се обърна към брат си, който се бе проснал на леглото. — Хайде да отидем до езерото.

— Ами вечерята?

— Гладен ли си?

— Не много.

— Добре. Ела да се окъпя, хем ще ми покажеш как се плува.

Тад изпъшка и се надигна.

— Поне си вземи чисти дрехи. Ще вземем сапун от банята.

Както и очакваха, точно преди вечеря банята бе празна. Представляваше постройка с три помещения с гореща, топла и студена вода. Накор им беше обяснил някакъв ритуал за къпането, но момчетата обикновено се измиваха с кофи и после се топваха в топлия басейн.

— Май може да оставим езерото за утре — каза Зейн.

Бързо се съблякоха и отмиха прахоляка и потта от деня. След това влязоха в топлия басейн и с въздишка отпуснаха уморените си мускули. Водата се затопляше, като тръбите минаваха над кухненския огън, който гореше постоянно. С цялото това население на острова готвенето беше непрекъснат процес.

След няколко минути двамата се унесоха.

Зейн внезапно се сепна и зърна красиво зеленикаво лице на сантиметри от своето. Очите, които отдалече изглеждаха млечнобели, отблизо бяха на зеленикави точки.

— Тук си бил значи. Търсих те.

— Сигурно съм заспал — очите му се разшириха, когато момичето прокара ръка по гърдите и корема му и се наведе да го целуне.

Над рамото ѝ виждаше, че една от сестрите ѝ — нямаше представа коя — оказва същото внимание на Тад. Затвори очи и се отдаде на чудесните нови усещания. „Надявам се, че това е Задрина, а не някоя от сестрите ѝ.“

През следващите седмици тренировките им нямаша ясна посока, но бяха все така тежки и изтощителни. Когато започнаха да бягат до скалите, без да се задъхват, Тиленбрук започна да ги праща втори път, като ги караше да тичат и нагоре по склона.

Зейн признаваше, че вече не му е толкова трудно и спи по-добре нощем. Тад пък се оплакваше, че панталоните му ставали по-широки.

Единственият щастлив аспект бяха сестрите. Задрина със Зейн и Калинда с брат му. След първата вечер Тад вече твърдеше, че няма проблем да ги различава.

Все пак по-голямата част от деня им бе заета с тичане и въпреки че ставаха добри, не виждаха какъв точно е смисълът на тези упражнения.

Три седмици след като започнаха, двамата се връщаха от един пробег на десет мили и завариха инструктора си заедно с някакъв друг мъж, братат. Момчетата бяха само леко задъхани и бавно изминаха последните метри. Тиленбрук извади два меча и им ги подхвърли.

— Защиатавайте се.

Тад хвана своя във въздуха, а Зейн не успя. Вторият мъж им налетя като разярен бик. Държеше странно извита сабя. Преди да се осъзнае, Тад беше съборен, а Зейн получи удар с плоското на сабята по главата и падна на колене.

— Врагът ви няма да се интересува дали сте уморени — каза брататият, грабна Зейн за туниката, вдигна го и опря сабята си в гърлото му. След това с едно завъртане на китката плесна Тад по рамото. — И двамата сте мъртви.

— Това е Болден — каза Тиленбрук. — Той ще ви е инструктор. Вече сте във форма и моята работа е привършена.

— Ставайте!

Момчетата се изправиха. Тиленбрук тръгна към селището.

— Знаете ли какво най-често отделя живите от мъртвите по време на битка? — попита Болден.

— Не — отвърна Зейн и разтърка буза. Ухото му още пищеше от удара.

— Решителността — каза едрият мъж. — Воинът не е нищо повече от човек с оръжие и решителност. И без колебание. И двамата умряхте, защото се поколебахте. Ако бях нападнал двама опитни воители, сега мен щеше да ме боли главата, или още по-лошо. Вдигнете мечовете.

Двамата се подчиниха и пак бяха нападнати светкавично. Брадатият отново ги обезоръжи за секунди.

— Пак сте мъртви!

И отново им махна да вземат мечовете.

— Знаете ли защо само неколцина въоръжени мъже могат да контролират цели тълпи?

— Заради решителността? — предположи Тад.

Инструкторът кимна.

— Уплашеният човек побягва или направо се предава. А повечето хора се страхуват — той махна да го последват и тръгна към вилата. — Други опитват да се разберат и умират, преди да си отворят устата. Половин дузина бандити могат да унищожат село с двеста души, защото селяните ги е страх или опитват да се разберат. Ако селяните действат решително, без да се замислят, бандитите ще са мъртви.

Стигнаха до пътеката в подножието на склона и почнаха да се изкачват.

— Носете мечовете с вас, без значение какво правите. Ако видя някой от вас без меч в селището, ще го пребия. Ясно?

— Да — отвърнаха момчетата.

Остатъкът от пътя изминаха в мълчание.

Болден удържа на думата си и през следващите седмици отупа Зейн и на два пъти Тад. Втория път бе доста унищително, защото го хвана в езерото с Калинда, а мечът му лежеше на брега заедно с дрехите им.

Обучението беше трудно, повече заради изискванията на Болден, отколкото от физическо естество. Всяко колебание или недобра реакция водеше до наказания. Като стоеше цяла нощ на скала над морето или бой с пръчка.

От много дни не бяха виждали Калев.

Другите задачи им се струваха съвсем малко по-смислени. И двамата се научиха как се стреля с лък, а един мъж, Леар, им показа основите на разчитането на следи и ловуването. Освен това момчетата помагаша в градините в другия край на острова и се грижеха за животните.

Някои от нещата, които правеха, сякаш нямаха никакъв смисъл. Например, когато помагаша в кухнята, трябваше да слушат дълги лекции за приготвянията на ястията. А когато поддържаха къщата, трябваше да правят всичко, от оправяне на легла до изхвърляне на гърнета. Двата смятаха това за „женска работа“, но когато Зейн се изпусна пред едно от момчетата, червенокосата фурия Брунела, си отнесе сериозен тупаник.

Един ден братята се чудеха на глас кои богове са обидили, че да им поставят такава задача. Трябваше да мъкнат камъни от брега нагоре по пътеката до място, посочено им от един намусен мъж, казваше Насур. Той беше як и широкоплещест, с дълга черна коса и брада. Беше се появил сутринта след закуска и им каза, че е новият им наставник.

Заведе ги на билото и им посочи една срутена каменна стена до пътеката към замъка.

— Камъните се свличат по склона от години и Пъг нареди да я оправим. Бъдете добри момчета и качете камъните догоре. Опитайте се да ги поставите така, че да не паднат пак при следващия дъжд. Всеки идиот може с хоросан, номерът е да ги закрепите чрез собственото им тегло и форма. Аз ще ви донеса нещо за обед. Почвайте.

— А, и още нещо — добави на тръгване. — Съблечете си туниките да не се оцапат.

Момчетата го послушаха и започнаха с по-малките камъни. Към обед вече бяха принудени да се мъчат с по-големите. Слънцето бе вече високо и мислеха, че Насур ги е забравил, но когато закрепиха поредния камък, го видяха да се задава по склона.

Носеше голяма торба и ведро с капак. Лъсналите от пот момчета седнаха и изчакаха да се доближи. Мъжът подаде ведрото на Тад.

— Ейл! — възкликна момчето и отпи, докато Зейн отваряше торбата.

— Храна! — зарадва се тъмнокосото момче и измъкна нещо, увито в плат.

— Нарича се юмрук — обясни Насур. — Слагаш сирене, месо и каквото още има между два комата и можеш да ядеш без чинии и прибори.

Зейн подаде един „юмрук“ на Тад, извади втори за себе си и видя, че има и трети за Насур.

— Тези са с пилешко, сирене и парченца домати и краставица — каза мъжът, преди да отхапе. — Сложих и малко горчица, за вкус — изглеждаше доволен от себе си. Махна за ведрото и Тад му го подаде.

След като отпи, даде и на Зейн, който удари здрава глътка.

— Полека, момчета. Гледайте да не се замаете. Все още има половин ден работа.

Зейн размърда рамене, за да облекчи болката.

— За какво им е притрябвало внезапно да ремонтират тази стена, Насур?

Брадятият сви рамене и преглътна.

— Не знам. Предполагам, просто за да правите нещо. И да понатрупате мускули. Болден каза, че няма да станете много добри фехтовачи и няма смисъл да ви мъчи повече. Но поне ще позаякнете малко, така че вероятно това е целта.

Тад продължи да мълчи, а Зейн се замисли и попита:

— Някой знае ли какво ще правят с нас?

— Пъг със сигурност. Вероятно Калев, Миранда, Накор и Магнус. Тук те взимат решенията. Аз просто правя амулети. Дребни дрънкулки за прогонване на дребни гадости. Те се борят с големите гадории — Насур се изправи. — Тук не е много хубаво да се задават въпроси, защото много от отговорите няма да ви харесат. Освен това не може да издадете неща, които не знаете. Но всичко, на което ви учат сега, дори да не осъзнавате как, един ден ще ви спаси живота — той посочи към скалите. — Имате работа и ще я вършите, докато слънцето не се скрие. После се върнете да се почистите за вечеря. Нали?

Двамата кимнаха и мъжът се скри зад хълма. Те свършиха с обяда и погледаха известно време купчината камъни.

— Е — каза Тад, — няма сами да се дотъркалят дотук, нали?

— Не, освен ако внезапно не си станал магьосник — отвърна Зейн и тръгна по пътеката.

След като свършиха със стената, разчистваха изхвърлените от буря отломки в някакъв залив. После им възложиха да боядисат цялата вила. Задачата им отне почти месец. След това ги изпратиха да ремонтират и почистят една колиба, кацнала на склон срещу морето чак в другия край на острова. Зейн успя да пропадне през прогнилия покрив и си спечели дълга драскотина под лявото рамо.

— Като се приберем, намери някой да я погледне — каза Тад. — Не че е сериозно.

Зейн кимна. Двамата бяха почернели от слънцето и имаха малки белези, придобити през изминалите месеци. Но и двамата бяха понатрупали мускули. Тад вече не беше мършавият младеж от Звезден пристан, а Зейн вече не бе закръглен. И двамата имаха плоски коремни, широки рамене и повече мускули, отколкото бяха предполагали, че ще имат някога. Можеха да бягат бързо и продължително и да пристигнат готови за битка. Освен това щяха да действат решително.

Когато свършиха с колибата, отново минаха под опеката на Тиленбрук, който се бе върнал от някаква тайнствена мисия.

На следващата сутрин стройният мъж ги накара да се срещнат на една поляна до езерото.

— Време е да научите как да се биете.

— С юмруци ли? — попита Тад, защото не бяха взели оръжия.

— Не само, но общо взето да. Кой иска да пробва пръв?

Тад се обърна към Зейн.

— Обикновено ти почваш боевете, така че давай.

Зейн се усмихна, сви юмруци и ги вдигна до главата си.

— Много добре — каза Тиленбрук и пристъпи леко, като танцьор. — Позицията на лявата ти ръка предпазва главата — юмрукът му внезапно се стрелна под лакътя на Зейн и изкара въздуха на момчето. — Разбира се, трябва да знаеш и как да си предпазваш тялото.

Пристъпи към Зейн и му показа как да си свива лактите и да стои приведен, за да отбива подобни удари.

— Накарай противника да се измори, докато те удря в ръцете, раменете и бедрата. На другия ден ще си натъртен и схванат, но ще си жив. Противникът ще е задъхан и с изтръпнали ръце. Така дори да е по-добър от теб, имаш шанс да спечелиш боя.

През цялата сутрин им показва как да използват юмруците си, а следобед минаха към истинското изкуство на кръчмарския бой: юмруци, лакти, колене, дори удар с глава.

— Бъркането в очите е много добър ход. Особено ако се направи с двата палеца. Така противникът ви ще бъде заслепен за достатъчно време, та да му причините други щети — Тиленбрук се обърна към залязващото слънце. — Мисля, че приключихме за днес. Утре ще продължим с оръжия.

Тад и Зейн се спогледаха, но бяха твърде уморени, за да проговорят.

На другата сутрин, след закуска, двамата отидоха на поляната, но Тиленбрук го нямаше. Вместо това видяха напълно излекувания Калев, с раница на гърба и още две в краката му.

— Къде е Тиленбрук? — попита Тад.

— Има друга работа — отвърна Калев. — Обучението ви ще бъде съкратено, защото трябва да заминем още тази сутрин. Взимайте раниците. Вътре има ризи, панталони, допълнителни обувки и други полезни вещи. Ще ви намерим оръжия, щом се качим на кораба.

— Кораб ли? — възкликна Тад.

Калев се усмихна.

— Понякога е по-добре да се ползва нормален транспорт.

— Калев, къде отиваме? — попита Зейн, докато вдигаше раницата си.

— В Кеш.

— В Яр-Рин ли?

— Или в Джонрил? — предположи Зейн.

— Не, в самата столица. Ще ви обясня повече по пътя. Като начало отиваме в Порт Викор, оттам в Звезден пристан, да видим майка ви, и после в сърцето на Империята.

— Какво ще правим там? — попита Гад.

Калев спря да се усмихва.

— Това е дълга история, за която ще имаме време на кораба.

Тръгнаха без повече приказки.

РАЛАН БЕК

Магнус наблюдаваше замислено.

Трима цурански магьосници се въртяха около талноя, който им бе донесъл преди близо година. Намираха се в голямо помещение в подземията на Събранието на магьосниците на техния свят. Залата бе осветена от множество магически устройства, защото факлите опушваха твърде много.

— Магнус, мислим, че успяхме да разберем устройството на това... нещо — каза единият магьосник, Илианда. — Консултирахме се с жреци на различни ордени за възможността вътре да има... душа, както я наричате вие.

Илианда носеше проста черна роба като братята си. За разлика от тях обаче беше висок и слаб. На ръст беше почти колкото жител на Кралството, което го правеше доста висок за цуранин. След Войната на разлома множество местни деца имаха подобни черти. Лицето и главата на Илианда бяха гладко избръснати. Тъмните му очи се взираха в Магнус, докато говореше.

— Главното ни притеснение е възможността това нещо да действа като маяк за другия свят.

Фомойн, друг от магьосниците, с типична цуранска външност, се намеси:

— Вчера научихме за разлом, появил се в долина на север от град Барак в провинция Колтари — интересът на Магнус се изостри. — Един пастир видял в небето черен разлом, през който преминало ято птици. Според описанията изглеждали много зловещо.

— Един от нашите братя се пренесе в долината и откри остатъчна енергия от разлома — добави третият магьосник, Савдари. — Не е от това ниво на реалността и вероятно идва от света на дасатите.

— Също така намерил птиците и ги унищожил, но не преди да убият няколко ниидра от стадото на пастира — каза Фомойн. —

Донесе три птици и сега ги проучваме. Аналог са на вашите гарвани и нашите янифи. Само че са много по-агресивни и опасни. Пастирът се скрил в един храсталак, за да се спаси.

— Наистина е тревожно — съгласи се Магнус. — Успяхте ли да повишите защитните заклинания?

— Слабо. За пореден път се прекланяме пред работата на легендарния ти дядо.

Магнус присви вежди, но не показва друга емоция. Винаги се дразнеше, когато споменаваха, че Макрос Черния му е дядо. Макрос бе умрял преди той да се роди и за него знаеше само нещата, които му бе разказвала майка му. Повечето от тях не бяха ласкави. Нямаше спор, че дядо му е бил изключителен магьосник. Но в много отношения той се бе оказвал по-голям мошеник и от Накор и често бе прескачал етиката и съчувствието. Десетки хиляди бяха загинали заради манипулациите му. Можеше да се спори дали това са били необходими жертви, или е имало възможност да бъдат избегнати. С Пъг често бяха говорили по този въпрос в дискусиите си за последствията от изборите на хората с власт.

Магнус беше проучвал официалната история на Кралството, както и множество хроники от Свободните градове, но нищо не си противоречеше така, както разказите на Пъг и Томас за Войната на разлома.

Понякога Магнус усещаше, че ще бъде подложен на изпитание като баща си и дядо си. Опасяваше се от провал, защото знаеше, че тогава ще страдат и други.

Само майка му успяваше да се изолира от подобни притеснения. Според нейната позиция без Конклава злото щяло да има силно предимство във вечната битка. Магнус подозираше, че майка му прилича повече на дядо му, отколкото сама признава.

— Жалко, че онези, които са намерили талноя, са унищожили повечето заклинания, докато го извадят от криптата — каза Магнус. Зачуди се как ли щяха да реагират цураните, ако научеха, че в пещерата в Новиндус има още десет хиляди такива същества. За щастие, заклинанията около голямата зала бяха непокътнати. Накор, Магнус, Пъг и Миранда се редуваха да разучават тайните на Макрос.

Видя, че тримата Велики го чакат да продължи.

— Може би баща ми е научил нещо повече, откакто говорихме за последно.

Те кимнаха, а Магнус пак се подразни. Беше говорил с баща си само час преди да дойде на Келеуан. Съмняваше се, че оттогава е научил нещо особено. Пъг изглеждаше по-разтревожен от новините за действията на Нощните ястреби в Кеш.

— Ще се посъветвам с баща ми и ще се върна след два дни. Сигурен съм, че иска да научи за разлома, който споменахте.

Илианда пристъпи напред.

— Кажи му за нашето откритие. Както почнах да обяснявам, с помощта на жреците се уверихме, че не души задвижват тези неща, а духове.

— Май не виждам разликата.

— Ще се опитам да обясня накратко, за да прескочим дългите дискусии с жреците. Душата е специфична част от съзнанието, индивидуална за всеки, и след смъртта на тялото отива при боговете. Духът, от друга страна, е форма на жизнена енергия и точно това задвижва талноите.

Магнус вдигна вежди.

— С други думи, те са обсебени?

— Енергията, която е служела на душата, сега е пленена в това същество. Според нашия опит душата и духът са неразривно свързани, но в това нещо не е така. С други думи, това е просто вид енергия.

— И какво можем да заключим от това?

— Две неща — каза Фомойн. — Първо, повечето жречески изкуства няма да са ни от помощ, защото тук не става дума за душа...

— Стига да предположим, че съществата от долните нива имат души, както ги определяме ние — прекъсна го Савдари.

Фомойн го изгледа строго.

— Така че всякакви форми на екзорсизъм и прогонвания няма да действат. Означава и че те са безмозъчни и пръстенът, с който се контролират, е истинско постижение на магическото изкуство. Също така значи, че дасатите разполагат с много по-силни магьосници от нас. Но все пак има и нещо добро. Щом това е жива енергия, значи е ограничена.

— Как така? — попита Магнус. — Талноят е изкарал хиляди години в пещерата и още е активен.

— Смятаме, че когато не се ползва, жизнената сила на талноя се запазва. Но когато той се движи, бие или прави нещо друго, има изтичане. Тоест накрая той ще спре да функционира.

— За колко време? — попита Магнус. — Това може да е много важно.

— Най-много няколко седмици — каза Илианда. — От това, което ни разказа, съществото е действало няколко часа, преди да го доведеш тук. С течение на експериментите ни видяхме, че има леко отслабване. Опитахме да го натоварим максимално и издържа около половин ден.

Магнус замълча за момент, после отрони:

— Това би обяснило разказа на Каспар, че дасатите ползват собствени войници в дребните конфликти. Талноите явно са специални части.

— Силата ще е в количеството им и за известно време ще са непобедими. След това вероятно ще бъдат лесно неутрализирани.

— Сецам се за няколко начина — той се обърна към вратата. — Ще се консултирам с родителите си за защитните заклинания и скоро някой от нас ще се върне тук с повече информация. Дори талноите да се изтощават, дасатите не са за подценяване. Трябва да разберем как Макрос е успял да скрие това нещо през вековете. Ако има нови разломи, бъдете така добри да ни уведомите. Лек ден.

Магнус се отправи към стаята, в която се намираше порталът за Мидкемия, а магьосниците отново насочиха вниманието си към талноя. И тримата усещаха, че Магнус не им казва всичко.

Накор се спусна по тесния проход между външната пещера и галерията, в която бяха десетте хиляди талноя. Пред него се изправи самотна фигура.

— Здравей, Накор — каза облеченият в бяло и златна броня воин.

— Здравей, Томас. Надявам се, че не ти е станало съвсем скучно.

— Връща ми стари спомени. По време на Войната на разлома прекарах месеци в тунелите на джуджетата в Сивите кули — той се обърна към строените в редици талнои. — Но последните дни нямаше с кого да обеля и една дума.

— Пъг ценя помощта ти.

Томас внезапно се намръщи.

— Чуваш ли коне?

Накор се обърна към тесния тунел.

— Вече да. Слухът ти е страхотен — Томас понечи да провери шума, но Накор го спря. — Аз ще отида. Ти стой тук, освен ако не загазя. Вероятно са само неколцина парцаливи бандити. Ще ги разгоня набързо.

Томас се засмя. И той като мнозина други бе подценил Накор, когато се бяха срещнали за пръв път. Кльощавият дребосък с раздърпана роба и неизменната торба на рамо изглеждаше не по-заплашителен от котенце. Но през годините Томас бе започнал да долавя истинската му природа. Вече бе склонен да се съгласи с Пъг, че Накор е най-опасният човек, когото са срещали.

Все пак Томас не беше от хората, които да седят търпеливо при евентуална заплаха, а и освен това му бе скучно. Той изчака няколко минути и се изкачи в по-малката пещера, където бе намерен първият талной.

От мястото си виждаше седящия пред входа Накор и конниците, които се приближаваха към него.

— Здравейте — каза усмихнато дребосъкът. Едната ръка почиваше на торбата му, а с другата махаше за поздрав. Томас се приближи още, за да вижда по-хубаво.

Ездачите бяха петима млади мъже по-скоро с вид на авантюристи, отколкото на закоравели бандити. Не изглеждаха много опасни, но бяха въоръжени и готови за схватка.

Този най-отпред се засмя.

— Ти си най-забавното нещо, което съм виждал от години, старче. Чухме от един колар в Джакалабра, че тук имало пещера със съкровище. И решихме да проверим лично.

Беше млад, на не повече от двадесет, но с широки рамене, здрави мускули и висок колкото Томас, над шест стъпки и половина. Носеше кожена броня и кожени бричове, затъкнати в ботушите. Ръцете му бяха голи, с изключение на кожените предпазители на китките. Имаше черна коса до раменете и златни обици на ушите. Очите му бяха с цвета на нощта, а красивото му лице имаше слънчев тен. Нещо в него накара Томас бавно да извади меча си.

Накор сви рамене.

— Ако вътре имаше съкровище, мислите ли, че щях да стоя тук и да се крия от слънцето? Вече щях да съм станал радж на Махарта! — той се засмя. — Съкровище? Помисли, млади приятелю. Ако това беше вярно, докато вие разберете, някой вече щеше да е опразнил пещерата — Накор махна с ръка да покаже, че тунелът е пуст.

— Хората често пропускат разни неща — отвърна младежът. — Мисля да поразгледам сам.

— Не мисля, че искаш да направиш подобно нещо.

— Защо? — попита младият мъж и извади меча си.

Томас излезе и застана пред входа.

— Защото аз ще се ядосам.

Накор пристъпи настрани, за да държи под око останалите ездачи. Младежите огледаха Томас и усетиха, че приближава кръвопролитие. Единият кимна на останалите и те обърнаха конете и бързо се отдалечиха.

Младият мъж погледна през рамо и се засмя.

— Страхливци — после се обърна към Томас и започна да обикаля вляво. — Здравичък си.

Като момче Томас бе попаднал в пещера, обитавана от валхеру, Драконов господар, един от древните владетели на Триагия.

След като Томас облече бронята му, която носеше и до днес, умът и тялото му се бяха променили, докато не бе станал едно с древната раса. Ролята на консорт на кралицата на елфите, бащинството и грижата за новия му народ го бяха променили повече и от древното наследство, което носеше. Но това не го правеше по-малко опасен. Имаше само десетина човека, които можеха да оцелеят в битка с него, и всичките бяха магьосници. Дори най-добрите дуелисти като Талвин Хокинс можеха да издържат само няколко минути.

Накор отмести вниманието си от отдалечаващите се ездачи към младежа. Нещо в него го караше да се чувства неудобно. Дребният комарджия хвана поводите на коня и го дръпна настрани, за да осигури повече място за схватката.

— Наистина ли ще опиташ да ме спреш да вляза? — попита младият мъж. Погледът му беше леко налудничав.

— Няма да опитвам, момче. Кракът ти няма да стъпи в тази пещера.

— Така ми е още по-трудно да повярвам, че вътре няма нищо ценно.

— Не ме интересува в какво вярваш — Томас се приготви да посрещне атаката.

Тъмнокосият младеж нападна с бързина, каквато Накор не вярваше, че може да съществува, и атаката му накара Томас да отстъпи. Ударите на младежа бяха толкова бързи и мощни, уменията му с меча засенчваха най-добрите в Мидкемия дотолкова, че наистина караха Томас да отстъпва.

Сблъсъкът на желязо в желязо беше като удари на чук по наковалня. Накор осъзна, че младежът не е обикновен човек. С всяка секунда битката ставаше все по-ожесточена.

Накор внезапно разбра какво точно усеща.

— Томас, не го убивай. Искам да го разпитам!

— Ще се опитам, Накор — извика Томас, който вече бе започнал да се изкушава за фатален удар — все пак той разполагаше с много по-мощни оръжия от силата на тялото си.

Бе се опитал да изтощи противника си, защото нямаше желание да убива човек, чието единствено престъпление е дързостта. Само че младежът сякаш ставаше по-силен с всяка минута.

— Достатъчно! — извика Томас, натисна с цялата си мощ и плъзна златистото си острие по меча на противника, така че да застанат лице в лице, и стисна дясната му китка с лявата си ръка.

В следващия момент неговата дясна китка бе сграбчена, защото това бе единственият възможен ход на младежа. Томас се изненада от силата му — много по-голяма от силата на обикновените хора. Все пак той беше прероден Драконов господар и успя да избута непознатия назад.

И тогава дойде моментът, който очакваше. Младежът залитна. Томас светкавично го избута, като извъртя оръжието си, и противникът му падна по задник на земята и изпусна меча си. Томас светкавично го улови с лявата си ръка.

Младежът понечи да се изправи, но двете остриета вече бяха опрени във врата му.

— Лично аз не бих опитал — каза Накор.

Младият мъж гледаше двата меча — знаеше, че главата му може да отхвърчи за миг. После подхвърли:

— И аз.

— Ако те оставя да станеш, ще се държиш ли възпитано? — попита Томас.

— Естествено — съгласи се тъмнокосият.

Накор се приближи, а Томас се дръпна крачка назад.

— Как се казваш?

Младежът се извиси над него и се ухили.

— Аз съм Ралан Бек, дребосък. А вие кои сте?

— Името ми е Накор и съм комарджия. Това е Томас, Драконов господар.

Бек се засмя.

— Досега никой не ме е побеждавал, но не е срамно да загубиш от легенда. Мислех, че Драконовите господари са митични същества.

Томас присви вежди.

— Малцина знаят за легендите. Откъде си чувал за валхеру?

— Оттук-оттам. Приказки край лагерния огън.

— Бих искал да знам повече за теб и живота ти — каза Накор.

Бек се засмя отново.

— Аз съм обезоръжен и ще ти кажа всичко, каквото поискаш, дребосък. Мир?

— Мир? — обърна се Накор към Томас.

Воинът кимна и подаде меч на Бек с дръжката напред.

— Мир.

— Значи все пак има някакво съкровище? — каза младежът, докато прибираше оръжието си.

Накор поклати глава.

— Не и злато и скъпоценности. Но има нещо, от което се интересуваме и което би донесло беди на много хора. Важно е, но също така и много опасно.

— Няма да се бия с него отново само за да проверя дали ме лъжете. Но какво може да е по-ценно от богатството?

— Знанието винаги е много скъпо — обади се Томас.

— И опасно, както разбирам — Бек посочи към коня си. — Ако нямате нищо против, ще догоня моите хора. Без мен като нищо ще забъркат някоя неприятност. Освен това ще изпият половината пиене в странноприемницата в Данкино, докато стигна там.

— Всъщност — Накор сложи ръка на гърба на младежа, жест, който веднага го спря, — се чудех дали не искаш да изкараш малко злато с почтен труд?

— Как така?

Накор посочи Томас.

— Той охранява нещата, които проучвам. Ако имаме още едни очи и уши, Томас би могъл да прекара малко време със семейството си.

— Драконовите господари имат семейства? — изненада се Бек.

Накор почти щеше да се засмее.

— Откъде мислиш, че идват малките Драконови господарчета?

Томас отвори уста да каже, че не иска помощник, но замълча, спрян от предупредителния поглед на Накор. Не го познаваше толкова добре, колкото Пъг, но се бе научил да вярва на инстинктите му. Щом дребосъкът държеше Бек да остане, значи имаше важна причина.

Ралан се засмя на шегата.

— И какво ще получа?

— Право в целта — каза Накор. — Харесваш ми. Тук е доста затънтено, но както сам ни показва, непрекъснато може да се случи нещо неочаквано. Ще ти платим добре.

— Колко добре?

— Две златни монети на ден плюс храна.

— За колко време?

— Колкото се наложи — отвърна Накор.

Бек спря да се усмихва.

— Добри пари за няколкодневно пазене на пещерата от диви кучета и бандити, дребосък. Но не бих стоял тук повече от седмица дори да ми давате по три на ден.

— Някъде другаде ли трябва да отидеш? — попита Томас.

Бек отметна глава и се засмя.

— Не, но винаги ми е било трудно да седя дълго на едно място. Баща ми имаше навика да ме пребива, когато му се мернех пред очите.

Накор присви очи.

— На колко години си избягал? Тринадесет, четирнадесет?

— Тринадесет. Как разбра?

— Историята ми е позната. Дали три златни монети на ден ще те направят по-търпелив?

Бек сви рамене.

— За три ще остана месец. Но после искам да отида на някое място с красиви курви и много пиене, за да ги похарча!

— Дадено.

— Накор, може ли да поговорим? — Томас му кимна да се отдалечат. — Сигурен ли си, че искаш да остане с нас?

Веселото изражение на Накор изчезна.

— Не искам, но трябва. Този момък е... необикновен.

— В това няма спор. Той е най-опасният смъртен противник, който съм срещал. В него има нещо неестествено.

— Именно. Историята му е много подобна на моята. И аз имах проблеми вкъщи и баща ми ме биеше. Когато избягах, бях още момче. Същото е!

Томас погледна младежа, после отново Накор.

— Не е същото.

— Е, аз взех да лъжа на карти, а той е станал бандит, но имаме много общо. Историята на Макрос също е била подобна. Това не може да е просто съвпадение. Искам да проуча нещата.

— Има и друго, нали?

— Помниш ли онази поговорка: дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо?

— Помня я — каза Томас.

— Мисля, че трябва да държим този младеж съвсем близо. Ако инстинктите ми не лъжат и от него има някаква полза, ще я открия.

— Сигурен съм. Какво искаш от мен?

— Прибери се за малко. Аз ще наглеждам Бек и пещерата, докато Магнус се върне от Келеуан. Имам няколко идеи как да контролираме талноите, които искам да обсъдя с него.

— Добре. Ще се радвам да видя кралицата.

— Имаш ли нужда от сфера? — Накор измъкна от торбата едно метално кълбо.

— Мога да призова дракон, но ще привлече много внимание. Така е по-бързо — той натисна бутона и след миг изчезна.

Накор се обърна към Бек.

— Имаш ли храна?

— Почти никаква.

Комарджията се приближи до младежа и извади от торбата си един портокал.

— Искаш ли?
— С удоволствие — Бек се усмихна и започна да бели портокала.
— Какво ще правим?
— Ще изчакаме едни приятели. Ти отвън, а аз вътре.
— Само едно нещо.
— Какво?
— Трите монети. Започвам от днес.
Накор сви рамене.
— Добре. Тогава бъди полезен и събери дърва за огън.
Бек се засмя.

Бек се надигна бавно в мрака. Безшумно взе едно горящо дърво от огъня и погледна към лежащия Накор. Тръгна към пещерата и видя, че има само един тунел.

Влезе и скоро се озова пред строените в редица талнои.

Очите му се разшириха като на дете, той се усмихна и чак подсвирна.

— Виж ти какво си имаме тук!

Накор лежеше, без да мърда. Беше усетил как Бек влиза в пещерата и знаеше, че в момента младежът е пред армията от талнои.

След няколко минути го чу да се връща. Бе готов да реагира мигновено, ако усети заплаха. След двубоя на младежа с Томас знаеше, че в случай на нужда ще има само секунди, за да приложи най-опасните си трикове.

Но Ралан Бек просто легна от другата страна на огъня и след малко вече спеше. Накор не мигна чак до изгрев-слънце.

8

ЗАВРЪЩАНЕ

Пътят се простираше до хоризонта.

Тад и Зейн отново се возеха в каруца, също като преди половин година. Само че този път в обратна посока, към Звезден пристан.

В Шамата бяха разбрали, че има пратка за Академията, покрай бреговете на Морето на сънищата и до Звездното езеро. Калев се бе наел да я превози и бе обещал, че ще намери кой да върне каруцата. Тъй като търговската компания бе собственост на баща му, нямаше възражения.

Беше казал на момчетата, че ще минат през Звезден пристан, но ще останат само една нощ. Тад се возеше отпред, при Калев, а Зейн седеше отзад при товара и си клатеше краката.

В късния следобед приближиха Звезден пристан. Първите сгради се виждаха от лявата им страна, покрай брега на езерото. Почти цял ден бяха подминавали околните ферми, така че щяха да пристигнат преди залез.

Тад и Зейн махнаха на няколко познати, но повечето ги гледаха неразбиращо.

— Калев, хората не могат да ни познаят — каза Тад.

— Защото сте се променили — отвърна ловецът. Момчетата бяха със същите дрехи, с които бяха заминали. И двамата се оплакваха, че са им тесни, и Калев бе обещал да им купи нови, щом стигнат Кеш.

Момчетата скочиха още преди каруцата да е спряла.

— Къде хукнахте? — попита Калев.

— Да видим мама — отговори Тад.

— Първо трябва да разтоварите — и посочи стоката зад гърба си с палец.

— Груумс и неговите момчета ще се оправят — каза Зейн.

— Не и днес. Ще разтоварите всичко ето там — Калев показа един празен палет в дъното на двора.

Това означаваше, че стоката е предназначена за острова. Двамата се спогледаха и попитаха може ли да повикат помощ.

— Да. Кажете на Груумс, че ще се разберем после.

— А ти къде отиваш? — попита Тад.

— Да видя майка ви — отвърна Калев през рамо, вече се отдалечаваше. — Ще ѝ кажа, че няма да се бавите.

Тад се качи на капрата, за да закара впряга до посоченото място, а Зейн отиде да потърси Груумс, управителя на склада.

Калев бързо стигна до къщата на Мари и я откри в градината. Щом го зърна, тя скочи и го прегърна.

— Много ми липсваше — каза между страстните целувки. — Бях много самотна, откакто взе момчетата. Каза, че ще ги накараш да ми пишат — добави Мари леко укорително.

— Накарах ги — отвърна Калев и извади от ризата си сгънат пергамент. — Реших, че е по-добре да ти го предам лично, отколкото по куриер.

Тя отново го целуна.

— Влез да прием чай и ми разкажи какво става с тях.

Той я последва вътре.

— Като съм сама, не готвя толкова често — продължи Мари. — Вече пека по един хляб на седмица, а не по три-четири. Какво става с момчетата?

— Добре са. Много се промениха за изминалата половин година.

Мари му наля чай и седна на масата, която заемаше една трета от помещението.

— Разкажи ми.

— Нещата не се развиха, както исках. Надявах се да ги уредя за чираци...

— Кажете ми поне, че си им намерил почтен занаят, Калев. И тук можеха да си станат безделници и нехранимайковци.

Той се усмихна.

— Няма такова нещо. В момента са занимават с една каруца.

— Колари? — очите ѝ се разшириха. — Странно, и двамата не обичаха много коне и мулета.

— Все още е така, но им се налага. В момента разтоварват в склада с момчетата на Груумс. Скоро ще са тук.

— Гадняр! — Мари го удари по ръката. — Защо не ми каза веднага?

— Защото исках да те видя насаме. Щом се появят, няма да ми отделиш повече от няколко секунди.

Тя го целуна.

— Те са достатъчно големи, за да разберат, че майка им има и други нужди и задължения освен готвене...

Не можа да довърши, защото Тад и Зейн нахлуха през вратата. Когато заминаха, и двамата бяха още момчета, но сега Мари направо не можеше да познае синовете си. И двамата бяха наедрели и почернели. Лицата им бяха загубили и последните детски черти. Бузите им бяха хлътнали, челюстите ясно очертани. Ръцете им бяха мускулести, а дланите — покрити с мазоли.

Прегърнаха я.

— Мислех, че няма да ви видя повече — очите ѝ се бяха налели със сълзи. Тя ги пусна, за да ги огледа по-добре. — Променили сте се. И двамата.

— Тежък труд, мамо — каза Тад. — Никога не бях работил толкова много.

— Какво правехте?

Момчетата размениха бърз поглед с Калеп.

— Зидария, оправяне на стени. Малко лов и риболов.

— Освен това карахме каруца, с доста товарене и разтоварване — допълни Зейн. — Научих се да плувам!

— Най-накрая си преодолял страха от водата?

Зейн се изчерви.

— Не ме беше страх. Просто не ми харесваше.

— Имаше добри учители — изхили се Тад.

Зейн се изчерви още повече.

Мари се обърна объркано към Калеп.

— Хайде да ядем в странноприемницата — предложи той.

— Ще се наложи. Тук нямам достатъчно да ви нахраня и тримата. Момчета, вървете да се измиете. Ние ще дойдем след малко.

След като тръгнаха, тя целуна страстно Калеп.

— Благодаря.

— За какво? — попита я той нежно.

— Затова, че се грижиш за тях. И си ги направил мъже.

— Има още какво да се желае.

— Но е начало. Когато бащата на Тад умря... — тя започна да подсмърча.

— Какво има?

— Просто се вълнувам — Мари преглътна сълзите си. — Много се радвам, че си дойдохте.

След малко бавно тръгнаха в спускащия се здрач към странноприемницата.

— Тази вечер ще се видим, както трябва — каза Калев. — Само двамата.

— Естествено.

— Иначе как се справяш? — попита той след малко. — Отслабнала си.

— Нищо ново. Продавам реколтата от градината и си купувам, каквото ми трябва. Понякога шия дребни неща. Мисля да си взема кокошки и евентуално да продавам излишните яйца — хвана го под ръка. — Оправям се.

Калев не каза нищо, но сърцето му се сви, защото осъзна, че въобще не е мислил за нуждите ѝ, преди да вземе момчетата. Прегърна я през кръста.

— Може би ще измислим нещо по-добро.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня по-късно — обеща той и отвори вратата на странноприемницата.

Вечерята си беше истински пир. Въпреки че бе минала само половин година, мнозина от местните поздравяваха момчетата, след като ги познаеха, и казваха колко са се променили. Няколко момичета също ги бяха спрели, за да им подхвърлят, че по-късно може да се срещнат на площада.

По време на вечерята Мари им съобщи, че Ели чака дете след няколко месеца. Двамата само се спогледаха и избухнаха в смях.

— Какво ви е толкова смешно?

Момчетата не отговориха. Чувствата им към Ели им се виждаха много далечни в сравнение с ярките спомени от раздялата със сестрите. В рамките на три дни и шестте момичета бяха изразили

индивидуално съжаленията си за заминаването им по начин, който Тад и Зейн доскоро въобще не биха могли да си представят.

След вечеря братята казаха, че ще идат да се видят с приятелите си. Щом тръгнаха, Мари огледа относително празното помещение и попита:

— Тук ли ще останеш да спиш?

Калев се надигна и ѝ предложи ръка.

— И двамата ще останем тук. Казах на момчетата да спят в къщата.

— Е, вече са достатъчно големи, за да знаят, какво се случва.

— Мари, те знаят от много време. Но сега, така да се каже, имат по-дълбоки разбирания.

— О! — възкликна тя, докато се качваха по стълбите. — Искаш да кажеш...

— Да.

— Значи са станали мъже?

— Има неща, които една майка не бива да узнава — отвърна той и отвори вратата на стаята.

На другата сутрин Мари и Калев откриха Тад и Зейн още да спят. Калев ги събуди с подритвания и двамата се надигнаха с кървянали очи и недоволно сумтене.

— Някой май си е пийнал повечко снощи.

— Матю Конохър и брат му Джеймс Черния — обясни Зейн. — Бренди. Ха! По-скоро имаше вкус на лак за дърво.

— Но въпреки това го изпихте?

— Аха — отвърна Тад и се протегна с прозявка. Беше само по панталони.

Майка му огледа гърдите и ръцете му.

— Откъде са всичките тези белези? — гласът ѝ бе тревожен, а очите ѝ се присвиха, докато проследяваше с пръст един грозен белег по рамото му.

Тад потръпна, защото докосването гъделичкаше.

— Носех един голям камък по пътеката от брега и ми се изплъзна. Ако го бях пуснал, после пак трябваше да го търтя нагоре, затова се опитах да го задържа и ме одра.

Мари се обърна към Калевб.

— За момент си помислих...

Тад се ухили.

— Какво. Че Калевб ни е бил ли?

— Само малко — призна Калевб. — И то само когато го заслужавах.

— Не — Мари се намръщи на закачките им. — Помислих си, че е от оръжие.

Тад засия.

— Този не е — и посочи друг, по-малък, отстрани на ребрата. — Това вече е от меч!

— Меч!? — възкликна майка му.

— И аз имам — обади се Зейн и посочи една резка на предмишницата си. — Тад ме дерна, защото не успях да парирам достатъчно бързо.

— Облечете се — каза тя твърдо и се обърна към Калевб. — Ела отвън.

Излязоха пред колибата.

— Какво си направил с момчетата ми?

Калевб поклати глава.

— Това, за което ми благодари снощи. Превръщам ги в мъже. Само че нещата не се развиха точно както исках... Нека ти разкажа за засадата.

И накратко й обясни всичко, без да спестява колко критично е бил ранен и без да надценява помощта и куража на момчетата. Мъчеше се да говори максимално спокойно.

— И баща ми решил, че те са ми чираци, и... Да речем, че вече бе късно просто да ги оставя при някой пекар да учат занаят. Вече са моя отговорност и ще се грижа за тях по най-добрия начин.

— Но защо ги учиш да се бият? Войници ли ще стават?

— Не, но трябва да знаят как да се грижат за себе си. Ако ще работят за баща ми, често ще се сблъскват с неприятности. Искам да съм сигурен, че са подготвени за оцеляване.

Мари не изглеждаше убедена, но не каза нищо.

Тад подаде глава през вратата и попита:

— Може ли вече да излезем?

Калевб им махна, че могат.

— За мен винаги ще си останат моите бебчета — въздъхна Мари.
— Бебчетата са гладни — обади се Тад.

Мари го плесна по рамото.

— Трябва да отидем до пазара.

— Ще ядем в странноприемницата — прекъсна ги Калев. — Но първо искам да обсъдим нещо.

Момчетата все още бяха полузаспали и примигваха срещу слънцето.

— Сигурно има по-добро време и място, но съм решил да се възползвам от случая.

— Калев, за какво говориш?

— Момчетата ти са под моите грижи, защото с куража си ми спасиха живота.

Обърна се към братята.

— Знаете, че обичам майка ви и съм й верен от години. Мари, не мога да обещавам, че ще идвам по-често отпреди, затова искам да напуснеш Звезден пристан и да се преместиш при семейството ми.

— Но моят дом е тук.

— Ще си направим нов. Четиримата.

— Какво искаш да кажеш, Калев?

— Да се оженим. И ще осиновя момчетата. Ако нямате нищо против, младежи.

Братята се ухилиха.

— Това означава ли, че ще трябва да ти викаме „татко“? — попита Тад.

— Само ако си просите боя — усмихна се Калев, но очите му бяха взрени в очите на Мари.

— Да, Калев. Ще дойда с теб.

Той я целуна и се обърна към Зейн.

— Върви в странноприемницата и кажи на Джакеш да извади най-доброто вино и ейл. Да приготви печено овнешко и всякакви други ястия. Тази вечер ще има празненство. Тад, намери отец Демонте и му кажи, че по залез ще има сватба.

— Днес ли? — възкликна Мари.

— Защо да чакаме? Обичам те и искам да съм сигурен, че каквото и да се случи с мен, ще се погрижат за теб и момчетата. Искам да знам, че ще ме чакаш.

— Винаги съм те чакала, Калеп. Знаеш го.

— Имам предвид като съпруга.

Тя зарови лице в рамото му и го прегърна.

— Добре, ще се омъжа за теб.

Момчетата хукнаха да изпълняват задачите.

— Сигурен ли си? — попита Мари след малко.

— Никога през живота си не съм бил по-сигурен — той я целуна.

— Почти умрях и мисълта никога повече да не те видя... — очите му се насълзиха. — А после тези две чудесни момчета, които си отгледала. Не знаех дали да не им се карам, че не ми се подчиниха... Но ако го бяха направили, сега щях да се щурат из Кеш, а аз щях да гния в някоя канавка. Не искам да чакам нито ден повече.

— Кога ще се преместим?

— Тази вечер, след празненството.

— Трябва да свърша толкова много неща...

— Трябва само да си красива, а това вече е направено.

— Ако ще тръгнем тази вечер, трябва да събера багажа.

— Какъв багаж? Какво би взела? Имаш момчетата, а нищо от колибата няма да ти трябва там, където отиваме. Какво остава? Няколко лични вещи?

— Да.

— Тогава ги събери и прекарай остатъка от деня в приготовления за сватба. Намери шивачка и не се притеснявай за парите. И виж кои ще са свидетели.

Тя кимна с насълзени очи и скри лицето си с длани.

— Плача като глупаво момиче.

— Няма нищо глупаво в това, Мари — отвърна той и я целуна.

— Трябва да ида при шивачката веднага. Бетел Роучман ще вдигне олелия, че ще я карам да е готова до залез.

— Да вдига. Важното е ти да си доволна.

Мари се усмихна и тръгна, като повдигна полите на роклята си, за да не се изкалят.

Калеп остана сам и се замисли за внезапната нужда да официализира връзката им. За момент се разтревожи, но бързо изостави тези мисли. Държеше светът да знае, че обича тази жена и ще се грижи за момчетата ѝ. Искаше бракът им да бъде благословен от

жрец, преди да се яви пред баща си, за да го постави пред свършена ситуация.

— Слънцето едва е изгряло, а вече имам нужда от питие — измърмори той под нос, въздъхна и тръгна към склада. Трябваше да изпрати спешно съобщение на семейството си.

Пъг и Миранда стояха отстрани и гледаха как по-малкият им син и любимата му дават обет пред отец Демонте, тукашния жрец на Килиан.

Магнус стоеше зад родителите си и гледаше брат си със смесица от радост и лека завист. Беше много доволен, че Калев е намерил мъничко щастие в мрачния свят, в който живееха.

Пъг бе впечатлен колко много е направено за толкова кратко време. Местните момчета под ръководството на Тад бяха вдигнали арки и момичетата ги бяха окичили с венци и гирлянди. Зейн се бе погрижил за яденето и пиенето и масите преливаха от изобилие. Щом вестта за предстоящата сватба се бе разнесла, повечето местни бяха донесли по нещо и събитието се бе превърнало в истински празник, точно както бе предрекъл Калев.

Тад и Зейн стояха от страната на Мари, зад трите жени, изпълняващи ролята на свидетели. Мярнаха Ели и Грейм Ходовър. Ели им махна и те погледнаха издутия ѝ корем и мълчаливо благодариха на съдбата, че ги е отправила по друг път.

Няколкото минути, които бяха прекарвали с нея през деня, бяха възвърнали баланса в живота им и тя отново им бе като сестра. Грейм както винаги бе самовлюбено скучен и те не можеха да разберат какво му харесва Ели, но се бяха примирили с това, че го обича, и не му обръщаха внимание.

След като церемонията свърши, Пъг махна на момчетата да се приближат. Прошепна няколко думи на жена си и тя кимна и отиде при Мари. Той дръпна братята настрана от тълпата и докато се отдалечаваха, почувства леко жегване. Мари изглеждаше по-стара от Миранда. Да, Мари щеше да остарее, докато Пъг, съпругата му и вероятно Магнус нямаше да се променят. Не бе ясно какво щеше да стане с Калев. Някои от аспектите на природата му бяха скрити за

всички освен за Накор. Пъг се бе убедил, че ако нещо интересува дребничкия исаланец, не може да остане в тайна.

— Момчета, добре стана, че не ви удавих, когато се появихте на острова ми — каза той.

Братята се изненадаха за момент, след което се разсмяха.

— От този момент сте мои внуци. С това идват както привилегии, така и отговорности. Ще поговорим повече утре сутринта. Сега се радвайте на празника на майка ви.

Те се поколебаха, след което за негова изненада го прегърнаха спонтанно.

— Благодаря, Пъг — каза Зейн. — Ще те накараме да се гордееш с нас.

— Знам.

Момчетата тръгнаха към празненството, а Магнус и майка му се приближиха до магьосника.

— Изглеждаш слисан — каза Миранда.

— Просто съм изненадан.

— От какво, татко?

— От това, че две почти непознати момчета за един миг стават важни за мен.

Миранда се усмихна.

— Винаги си позволявал хората да станат важни за теб. Това е една от причините да те обичам толкова и същевременно да се ядосвам.

— Напомнят ми на Уилям.

Миранда и Магнус не казаха нищо. Уилям бе мъртъв от години, но баща му още тъгуваше.

Доста по-късно Пъг извика малкия си син на разходка.

— Получих новини — каза му, щом се отдалечиха от празнуващите.

— И?

— В Кеш е станало ново убийство.

Калев знаеше, че откакто Накор се бе върнал от срещата си с Ерик фон Даркмоор, Пъг е накарал всичките си агенти в Кеш да бдят

за евентуална поява на Нощните ястреби. Щом новината за това убийство бе дошла толкова бързо, сигурно жертвата бе важна.

— Кой е?

— Някакъв дребен благородник, но част от важна фракция в Галерията на лордовете. Все още не ми е ясна цялата картина, но май сме изправени пред сериозна промяна на властта в империята.

— Убийствата в Кеш винаги са били свързани с политиката.

— Да. Но започват да ми напомнят на последния опит за взимане на властта. За онези събития, които ме срещнаха с Накор.

— Чувал съм тази история — Калев въздъхна. — Надявах се, че ще имам малко повече време да отпразнувам брака си.

— Съжалявам, но ще имаш само няколко дни. Искам да си във Велики Кеш до седмица. Мари и момчетата трябва да свикнат, че макар често да пътуваш с обикновен транспорт, ще се случва да те прехвърлят и с магия — Пъг се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого.

— Вече изпратих Тал, Каспар, Паско и Амафи в столицата. Каспар е толкова променен, че никой няма да познае новоизлюпения конт дьо Басилон от двора на Батира поне докато не стигне в двореца.

— Сигурен съм, че сте го снабдили с необходимите документи.

Пъг кимна.

— Като бивш шампион от Двора на майсторите и известна личност, Тал ще получава покани за събирания, на които имаме нужда от очи и уши. Разбира се, има и места, които са по-достъпни за един колар и неговите чираци...

— Татко! Искам да отведеш момчетата с теб.

Пъг го хвана за ръката.

— Отнасям се с теб като с мъж още откакто ми показва, че можеш да поемаш отговорности. Помниш ли на колко години беше?

— На седемнадесет. Помня, че те накарах да ме пратиш на задача

— Калев наведе глава, защото знаеше накъде отива разговорът.

— Тад и Зейн на колко години са?

— На седемнадесет.

Пъг замълча за момент.

— Ти нямаше избор, освен да ги доведеш на острова. Но това решение ги забърква в делата на Конклава, дори да знаем, че имат

ограничени способности. Ти не говори нито с мен, нито с майка си, преди да доведеш Мари и момчетата в семейството ни.

— Вярно е.

— Не мога да ти кажа къде да търсиш щастието. Никой не може. Знам, че в много отношения животът ти беше и е по-труден от този на Магнус. Винаги си бил странната птица, онзи, който няма магическа дарба. Разбирам това. Но твоят избор постави момчетата в ситуация, която почти не разбират. Твоя е отговорността да ги научиш какво означава да си част от това семейство. На техните години аз бях военнопленник на цураните, а Томас се сражаваше в тунелите на джуджетата.

Пъг погледна сина си в очите.

— Може би е прищявка на съдбата, но те вече са част от нас и трябва да им обясниш какво значи това.

— Мари няма да се зарадва.

— Знам, но ще направим всичко, за да я приобщим към семейството — Пъг се усмихна. — Дали е готова за това, което ще открие на Острова на чародея?

— Тя е доста хладнокръвна. Мисля, че ще се справи — двамата тръгнаха да се връщат към празнуващите. — Все пак гледай да не се сближава много със сестрите от Питирендар. Има неща, които една майка не бива да научава за синовете си.

— Както когато майка ти се появи в онзи бардак в Саладор да те търси?

Калев се засмя.

— Точно. Не знам кой беше по-ядосан — аз, тя или курвата.

Пъг го потупа по рамото.

— Аз бих заложил на майка ти.

— Вероятно си прав.

Калев тръгна да търси булката си. Чудеше се как ще ѝ обясни, че и той, и синовете им ще я зарежат съвсем скоро.

9

КЕШ

Тал излъчваше престорено търпение.

Петро Амафи стоеше от дясната му страна и отново играеше ролята на слуга на отегчен благородник. Малко встрани бе Каспар, сега подвизаващ се като Андре конт дьо Басилон от двора на херцога на Батира.

Като всички чуждестранни благородници, трябваше да се представят в императорския двор при пристигането си. Разбира се, император Диигаи беше твърде зает, за да им обърне внимание. Каспар носеше акредитации на търговски делегат от Кралството, а Тал бе дребен благородник и шампион на Двора на майсторите в Ролдем. И двамата бяха твърде незначителни, за да отнемат от времето на стария император.

Щяха да бъдат посрещнати от някой благородник с достатъчно висок ранг, за да не се обидят, но и да не получат твърде високо мнение за статуса си. Преди да тръгнат, Каспар бе обяснил, че Ролдем се има за културен център в Кралското море, но Кеш се смята за център на света, при това донякъде с право.

Исторически кешийците бяха най-могъщата нация на Мидкемия. Само непрекъснатата необходимост да се държи във васалство така наречената Кешийска конфедерация спираше Империята от експанзия. Преди двеста години един бунт в юга бе позволил на северната провинция Босания да се отцепи. Сега тя се делеше на херцогство Крудий, Островната държава Квег и Свободните градове на Натал.

Понастоящем ролдемската флота имаше договорка с Източния флот на Кралството и малките източни държави за взаимопомощ в случай на кешийска атака. Това възпираше имперските амбиции на изток.

На запад статуквото се поддържаше от Западната флота на Кралството, корабите на Квег и икономическата мощ на Свободните градове. За пръв път от векове целият континент Триагия беше

политически стабилен и борбата се водеше основно на политически и икономически фронтове. Доста по-безкръвна, но не по-малко мръсна и ожесточена.

Талвин бе тук, за да се погрижи стабилността на континента да продължава. Всякакъв хаос щеше да е от полза на враговете им.

Тал забеляза, че Каспар се опитва да привлече вниманието му, и каза на слугата си:

— Иди да видиш какво иска лорд Андре.

Петро Амафи, някогашен наемен убиец, предал и двамата, започна да си проправя път през чакащите.

Имаше някакъв естествен ред в това кой къде бе застанал. Най-близо до вратата чакаха онези, които бяха почти достойни да се срещнат с императора. Дребни принцове, благородници, кръвно свързани с управляващите династии, пратеници с ранг малко по-нисък от посланически.

Преди, като херцог на Оласко, Каспар бе имал по-висок статут. Бяха изминали пет години от последната му визита в Кеш и се съмняваше, че някой ще го познае, въпреки че от време на време разни чиновници го заглеждаха като смътно познат. Беше смъкнал почти петнадесет килограма. Това се дължеше на годината суров живот с недостатъчно храна и последвалите тренировки. Вместо късата брада, с която ходеше, сега бе гладко обръснат и имаше дълга коса. Дрехите му бяха от най-модерния шивач в Батира, така че перфектно се вписваше в образа на тамошен граф.

— Господарят ми пита от какво се нуждаете, ваше великолепие — каза Амафи, щом се приближи.

— Кажи му, че имам лек проблем. Може би ме познаха.

Амафи се завъртя небрежно, сякаш искаше да поговори с Паско, един от старите учители на Нокът. Набързо огледа наоколо, без да задържа очите си върху никого дори за миг, но все пак преценявайки всяка потенциална заплаха. След това се обърна към Каспар и се усмихна.

— Предполагам, че говорите за чиновника, който стои до малката вратичка вдясно?

— Всъщност ставаше дума за мъжа, който говореше с него преди миг и излезе през вратичката. Другият вероятно просто ме държи под око.

— Ще предам на господаря вашата загриженост. Ако не ви видим на уговореното място, ще предположим най-лошото.

Каспар се усмихна насила.

— Добре, Амафи.

— Предай и на онези, които се интересуват — каза Паско.

Амафи кимна. Паско беше кисел мъж на средна възраст, изпратен от Конклава да наглежда Каспар. Бившият херцог беше помогнал много, известявайки ги за заплахата от дасатите, но все още не се ползваше с пълно доверие. Затова Паско го държеше под око, а Талвин наглеждаше Амафи.

Планът беше доста ясен. Конклавът изпращаше в Кеш три групи агенти — Каспар и Паско, Тал и Амафи и Калев с момчетата. Каспар щеше да има достъп до множество държавни институции и чиновници. Тал трябваше да се подвизава сред дребните благородници. Славата му на женкар, комарджия и бивш шампион щеше да му осигури достатъчно покани. Калев и момчетата щяха да действат сред обикновеното население, като се почне от бедните работници, та се стигне до престъпния свят. Конклавът се надяваше, че чрез тези три групи ще успее да открие лидера на Нощните ястреби. Пъг предполагаше, че по този начин ще открие къде е старият му враг Лесо Варен.

Амафи предаде съобщението на Каспар на господаря си, който отвърна само:

— Ако ни разделят, за да ни разпитват, знаеш какво да кажеш.

— Да, ваше великолепие — отвърна побелелият убиец. — Срещали сте се с конта няколко пъти и преди. Играли сте карти и със задоволство сте открили, че пътувате на същия кораб от Каралиен за Кеш. Пътували сме по суша до Ишлана и оттам по реката. Контът пристига от Риланон, така че сигурно е минал през падината Таутон. За наше щастие, той е много приятен спътник и слаб картоиграч — лицето му се изкриви в зла усмивка.

— Гледай да не се престараяш. Но пък ако решат, че пътувам с него, за да го мамя на карти, може да не заподозрат, че работим заедно.

— Хората често са склонни да повярват в по-малките злини, отколкото в по-големи. Веднъж се отървах от бесилото, като излъгах, че съм влязъл в една къща, за да прелюбодействам с жената, а не да убия съпруга. Тя отричаше яростно, но колкото повече се палеше,

толкова повече властите вярваха на мен. Затвориха ме и след няколко дни избягах. Мъжът преби жена си, след което брат ѝ го призова на дуел и го уби. Така си прибрах наградата, без да го пипвам с пръст. А после посетих жената, за да я утеша, и разбрах защо магистратите бяха склонни да повярват на мен — очите му заблестяха. — Мъката бе разпалила страстта ѝ.

Тал се засмя. През годините бе имало повече от един случай, когато искаше да убие Амафи, освен това не се съмняваше, че старецът също би го премахнал, срещу подходяща цена, но въпреки това двамата бяха развили странна привързаност.

Чувствата му към Каспар бяха доста по-сложни. Херцогът бе отговорен за унищожаването на неговия народ. Ако не бе прищявката на съдбата, Талвин Хокинс, някога наричан Нокът на сребърния ястреб, щеше да е мъртъв като останалите оросини.

Сега Каспар беше съюзник, поредният агент на Конклава. Тал знаеше, че много от действията му са били под влияние на опасния магьосник Лесо Варен. Но дори без него Каспар си оставаше коравосърдечно копеле. Въпреки това през цялото време нещо в него караше Тал да му се възхищава. Ако се наложеше, щеше да даде живота си, за да го спаси от общите им врагове, но при други обстоятелства щеше да го убие с радост.

— Май се отнесохте, господарю. Нещо притеснява ли ви?

— Обичайните неща, Амафи. Понякога ми се струва, че боговете имат доста странно чувство за хумор.

— Вярно е. Баща ми, относително мъдър човек, веднъж каза, че сме благословени само когато боговете не ни обръщат внимание.

Тал отново погледна към Каспар и каза тихо:

— Нещо става.

Амафи се обърна и видя, че Каспар и Паско тръгват след някакъв чиновник през малката странична врата.

— Да видим дали плановете ни няма да се провалят още преди да сме започнали — въздъхна Тал.

— Да се надяваме, че днес боговете няма да ни обърнат внимание, господарю.

Каспар следваше учтивия служител по дългите коридори. Заобиколиха малката приемна и се отпавиха към кабинетите на по-висшите държавни чиновници.

Дворецът заемаше цялата горна половина на платото, което гледаше над Оверн. Преди векове кешийските управници бяха издигнали крепост на тази превъзходна защитна позиция, за да пазят града долу. През годините крепостта бе реконструирана и разширявана и вече заемаше цялото плато. Навсякъде имаше тунели, някои от които се спускаха чак до града. Естествено, при предишните визити на Каспар винаги го бяха съпровождали различни кешийски благородници.

Каспар беше наясно с принципите на държавното управление и знаеше, че всяка държава преди всичко се ръководи от бюрокрацията. Апарат, който надживява всички династии. Кралете издават укази, а принцовете командват армии, но ако няма кой да сведе указите до народа, никой не се подчинява, а ако не се организират продоволствените линии, армиите умират от глад или дезертират.

Често бе благодарен, че неговото херцогство е относително малко. Можеше да назове почти всеки служител, работил в цитаделата му. Тук императорът едва ли познаваше и слугите в собствените си покои.

Стигнаха до един по-голям кабинет и наредиха на Паско да изчака отвън. Каспар влезе и видя, че в стаята цари някаква смес между функционалност и богатство. В средата, зад една широка маса, стоеше мъж. Някога широкоплещест и здрав, сега изглеждаше по-скоро дебел, въпреки че мускулите му все още си личаха. Каспар знаеше, че има остър и опасен ум. Носеше традиционни за Истинската кръв дрехи — ленена пола около бедрата, копринен колан и сандали. Гърдите му бяха голи, но имаше впечатляващ набор от бижута и верижки с доста скъпи камъни, открояващи се в ярък контраст на тъмната му кожа. Очите му също бяха черни, за разлика от белите зъби, които разкри усмивката му.

— Каспар — започна той приятелски. — Променил си се, приятелю. Бих казал, че дори изглеждаш по-добре, ако това не те обижда — и махна на ескорта и стражите да ги оставят сами.

Каспар кимна леко и каза:

— Турган Бей, Пазителят на цитаделата. Защо ли не се изненадвам?

— Нали не си вярвал, че бившият херцог на Оласко може да се вмъкне в империята ни незабелязано?

— Винаги има надежда.

Турган му махна да седне.

— Конт Андре? — погледна някакъв пергамент. — Това е равнозначно на граф, нали? Признавам, че много се изкушавах да те прибера още на границата, но исках да видя какво си намислил. Ако се бе промъкнал в града да се срещнеш с известни контрабандисти примерно, би имало смисъл. Вместо това идваш да се представиш като търговски делегат от Батира? И после идваш тук и стоиш като... и аз не знам.

Едрият старец забарабани с пръсти по масата.

— Ако има някаква причина да не нахраня крокодилите в Оверн с теб и слугата ти, ще се радвам да я чуя. А може да хвърля и твоя приятел Хокинс.

— С Хокинс играем карти и си мисля, че мами. Това е всичко. Мислех си, че ако пристигна с един известен скуайър от Кралството, ще е по-достоверно.

— Или ще успееш да видиш сметката на младока — Турган Бей се засмя. — Нима си мислиш, че не знам, че Талвин Хокинс беше на служба при теб две години? И че той бе в основата на свалянето ти? А ето че идвате в моята цитадела и се преструвате на обикновени пътници, които си убиват времето с комар — той поклати глава. — Не мога да кажа, че съм много привързан към теб, Каспар. Винаги сме те наблюдавали, като човек, предизвикващ неприятности, но докато си седеше в твоето ъгълче, не ти обръщахме внимание. Макар че, ако трябва да съм честен, винаги си уважавал спогодбите с Кеш. Но вече не си владетел на Оласко, така че няма нужда от политически любезности. И тъй като се опитваш да влезеш в двореца с фалшива самоличност, може да предположим, че си шпионин. Нали?

— Може — усмихна се Каспар. — Имам нещо за теб — измъкна черния амулет на Нощните ястреби и го постави на масата. Стариет министър го разгледа внимателно.

— Откъде го имаш?

— От приятел на приятел, който го взе от лорд Ерик фон Даркмоор.

— Това име кара нашите генерали да сънуват кошмари. На няколко пъти ни нанесе горчиви загуби на границата.

— Е, ако вашите погранични командири нямаха навика да действат без съгласието на централната власт, щяхте да имате по-малко проблеми с него.

— Признавам, че не пращаме на западната граница най-умните си офицери. Тях ги държим в столицата, за да си правят собствени фракции. Тази политика ме съсипва — той почука с пръсти по амулета. — Какво знаеш за това?

— Умират кешийски благородници.

— Това се случва често — усмихна се Турган. — Имаме си много. В Долния град не можеш да хвърлиш камък, без да уцелиш някой благородник. Дължи се на сериозната раждаемост през последните хилядолетия.

— Умират и от Истинската кръв.

Турган Бей спря да се усмихва.

— Това не би трябвало да е известно на Даркмоор. Май има подобри шпиони, отколкото предполагах. Продължавам да се чудя обаче защо бившият херцог на Оласко идва в собствената ми цитадела, за да ми даде това. Кой те праща? Херцог Родоски?

— Едва ли — отвърна Каспар. — Зет ми с радост би видял главата ми набучена на пика. Само любовта към сестра ми го спира, както и фактът, че не се мяркам в Оласко.

— Значи фон Даркмоор? — Турган Бей се намръщи.

— Виждал съм прочутия рицар-маршал на Крондор само веднъж, а и тогава не говорихме много.

— Тогава кой, Каспар?

— Някой, който иска да ти напомни, че в сенките не се крият само врагове.

Турган Бей се изправи.

— Ела с мен.

И поведе Каспар към вътрешната стая, в която имаше две писалища и диван, ставащ за спане. След това излязоха на балкон, издаден над намиращата се три етажа по-долу градина.

— Тук може да сме сигурни, че не ни подслушват.

— Не вярваш ли на собствената си охрана?

— Вярвам, но не и когато членове от императорската фамилия, колкото и да са далечни, започнат да умират. Накор ли те праща?

— Индиректно — отвърна Каспар.

— Баща ми често разказваше как откаченият исаланец се появил за пръв път в двореца. Заедно с принцовете Боррик и Ерланд и лорд Джеймс, който тогава е бил барон, успели да спасят императрицата и уредили Диигаи да заеме престола, като се ожени за една от внучките ѝ. Защищавали я в самата тронна зала! Срещу убийците, които се опитвали да издигнат онзи глупак Авари. Оттогава баща ми променил отношението си към Кралството. Било е забележителен ден. Можеш да си представиш колко се изненадах, когато Накор се появи в имението на баща ми в Геаншарна. Сигурно съм бил на петнадесет — очите му се присвиха. — Този откачен исаланец не спира да ме изненадва. Няма да те питам как и защо работиш за него, но щом те праща, явно има сериозна причина.

— Така е. Преди за мен работеше, или поне така си мислех, един магьосник, Лесо Варен. Оказа се, че някои от безчинствата, които извърших, са по негова вина.

Турган като че ли щеше да го прекъсне, но размисли.

— Ако някой ден искаш да ти дотежа с цялата история, няма проблем, но засега ще кажа само, че вероятно Варен е в центъра на неприятностите ти. Ако това е вярно, сме изправени пред нещо повече от малко по-кървава политическа интрига. Ако Накор е прав, целият регион ще се дестабилизира и сме изправени пред война.

— Кой друг знае, че си тук?

— Хокинс, разбира се — отвърна Каспар. — Накор, мъжете с нас и още неколцина агенти на Конклава на север. Но тук, в Кеш, само ти — нямаше намерение да издава ролята на Калев. Беше по-добре да има някаква застраховка, в случай че нещата се объркат.

— Това може да е проблем — каза Турган. — Неколцина от моите хора знаят и въпреки че се надявам, че са извън подозрение, историята сочи обратното. Как да извъртим ситуацията в наша полза?

— Политическо убежище?

— Може и да стане. Така поне няма да се тревожим за фалшивите ти документи. Макар че подозирам, че са много добри?

— Непробиваеми.

— Никой няма да ги гледа. Ще кажем, че всичко е било маскарад, за да те измъкнем от... Е, виж си в списъка, Каспар. Сигурен съм, че много хора искат да те видят мъртъв.

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че това е вярно.

— Е, ще ни трябват малко подробности, за да изгладим историята. Но да се спрем на това: въпреки че зет ти е обещал да те пощади, неговите агенти те преследват. Така ти остава да отидеш на единственото място, където ще те приемат относително добре, тоест Велики Кеш. Става ли?

— Става. Родоски е човек, който държи на думата си, но едва ли някой ще се интересува. Освен това наистина обещах да напусна Оласко.

— Ще трябва да ти намеря благодетел, Каспар. Не може да съм аз. Пазителят на цитаделата е последната защита на трона, а ако това, което подозирам, е вярно, скоро ще ни нападнат... Императорът използва магия, за да удължи живота си, и вече е на над сто години. Мнозина от Галерията на лордовете жадуват за промяна. Императорът няма живи синове, а дъщерите му вече са възрастни.

— Кой е евентуалният наследник?

— Сезиоти, най-големият му внук, но той не е харизматичен лидер. Малкият му брат Дангаи е много популярен. Бриляnten ловец, знаеш колко се цени това сред Истинската кръв, и добър воин. В момента командва Вътрешния легион, а това е много важна позиция. Сезиоти е учен и при все че го харесват, не смятат, че е роден лидер. Въпреки това има подкрепата на лорд Семалкар, Предводителя на конницата, и лорд Рава, Командира на имперските колесници. Това е доста сериозна подкрепа в сравнение с Вътрешния легион.

— Накратко, Галерията на лордовете отново е разделена и имате реална опасност от гражданска война.

— Уви, така е — отвърна Турган Бей.

— Значи имаме обща кауза — каза Каспар.

— Очевидно. Ще ти уредя покои и ще намеря благодетел, който да те представи на императора. Естествено, това ще е само проформа. А какво ще правим с Хокинс?

— Остави го за известно време. Както щеше да постъпиш, ако не бе дошъл с мен.

— Добре. Ще изпратя да повикат слугата ти и до няколко дни ще решим какво ще правим.

— Тук е заложена не само сигурността на Империята — напомни му Каспар. — Може и да съм прокуден от Оласко, но обичам сестра си повече от всичко. Една война тук може да се прехвърли през границите и да обхване целия континент.

Реша да не споменава за талноя и дасатите. Турган и без това си имаше достатъчно неприятности.

— Каспар, липсват ми старите времена. Тогава трябваше да се тревожа само за бунтовниците на юг и амбициозните генерали от Кралството на север — Турган Бей му махна за сбогуване. — Пограничните войни са толкова по-прости в сравнение с тези заговори, интриги и тайни съюзи. Почини си. Пак ще поговорим.

Каспар последва слугата до новите си покои. За негова радост наистина бяха подходящи за царска особа. Апартаментът имаше седем помещения и бе изпълнен със слуги, повечето от които красиви момичета, облечени с традиционните носии с открити гърди.

Когато дойде, Паско завари Каспар на дивана — наслаждаваше се на поднос с плодове, а две красиви жени очакваха нарежданията му.

— Всичко ли мина според плана? — попита бившият учител на Нокът и дългогодишен агент на Конклава.

— Както очаквахме. Турган Бей е точно такъв, какъвто ни го описаха.

Двамата огледаха разкошните покои. Каспар намигна на едно от момичетата и то му се усмихна.

— Ако знаех, че ще е така, щях да поискам убежище много отдавна — въздъхна Каспар.

10

ЗАПЛАХА

Ралан Бек беше изчезнал.

Накор се изправи и се огледа, но не видя и следа от младия мъж. След това нещо помръдна на склона източно от пещерата и след малко се показа Бек, нарамил цял куп съчки.

— Станал си — усмихна се младежът. — Очевидно.

— Да — усмихна се и Накор. — Станах.

— Видях, че огънят догаря, и реших да отида за дърва. Очевидно.

Накор кимна.

— Гладен ли си?

— Винаги — младежът хвърли дървата на земята и седна, а Накор зарови в торбата си. — Надявам се, че не са пак портокали. Ще хвана разстройство.

Накор поклати глава.

— Храна за из път — измъкна някакъв пакет, увит в промазана хартия, и му го подаде.

Бек го отвори и видя, че вътре има хляб, твърдо сирене и парче сушено говеждо.

— И по-лошо сме яли.

Докато младежът се хранеше, Накор го оглеждаше. Сякаш почти го разбираше, но трябваше да се напъне още малко.

— Какво?

— Какво какво?

— Зяпнал си ме. Това е... странно.

Накор се усмихна.

— Дватама имаме подобно детство. Баща ми ме биеше и аз също избягах като малък — започна да му разправя как е станал комарджия и е срещнал Пъг и другите магьосници.

— Това обяснява защо онзи здравеняк със златните доспехи бе тук.

— Защо?

— Защото не разбирам и половината от приказките ти, но знам, че говориш за важни хора. А важните хора имат могъщи съюзници. Предполагам, че онези неща в пещерата също са важни и могъщи?

— Промъкна ли се вътре?

— Много добре знаеш — ухили се Бек. — Беше буден. Сигурен съм.

— Защо мислиш така?

— Защото аз не бих спал, ако се съмнявах, че някой може да опита нещо.

— А защо не опита? — попита Накор и отхапа от своята храна.

— Не съм глупав. Въпреки че понякога не разбирам разни неща.

— Значи затова не опита да ме нападнеш и да избягаш първата нощ?

Бек сви рамене.

— Нямам къде да ходя, а и онези неща са доста интересни. Освен това знам кога да не правя глупости.

— Щеше ли да е глупаво да ме нападнеш?

— И преди съм виждал такива като теб, Накор. Правиш се на глупав и безобиден, но знаеш какво вършиш. Нямаше да останеш сам с мен тук, ако не беше уверен, че можеш да се справиш с мен, ако реша да ти навредя.

Накор сви рамене и Бек вдигна обвинително пръст.

— Ти си някакъв магьосник, нали?

— Знам някои трикове.

— Така си и помислих — кимна Бек и продължи да дъвче.

— Какви са ти плановете, Ралан?

— Никакви. Просто тръгвам и си намирам компания, бой, жена, каквото дойде. Не виждам смисъл от плановете. Не е като да имам нещо, което другите искат. Не мога да жъна, да гледам животни и там за каквото плащат хората. Мога само да яздя и да се бия.

— Има много места, на които боец като теб би заработил прилично.

— Войниклък! — Бек се изплю. — Да нося униформа и да изпълнявам заповеди? Да, сър; не, милорд. Никога. Веднъж опитах да бъда наемник, но ми стана скучно. Имам нужда... — той се загледа в

празното пространство, след което отново се обърна към Накор. — Не знам от какво имам нужда, но нещо ме подтиква.

— Мисля, че разбирам.

— Ако е така, значи си първият — Бек се надигна и извади меча от ножницата си. Накор присви очи, но не помръдна. — Приближава опасност.

Откъм пътеката се чуваше конски тропот. Бек притича до билото и се спусна надолу. Накор побърза след него.

Видя, че към Бек се приближават двама ездаци. Дръпнаха юздите и спряха. Единият се опита да каже нещо, но Ралан скъси дистанцията с изумителен скок и с един мощен замах му отсече ръката от рамото.

Другият се опита да обърне коня и да побегне. Бек завъртя меча си на обратно, хвърли го като копие и прониза мъжа в гърба. Той се свлече на земята още преди Накор да е направил и две крачки.

Когато Накор стигна до мястото на битката, Бек вече бършеше меча си в дрехите на единия труп.

— Какво стана?

— Нали искаше да пазим това място в тайна — Бек се наведе и вдигна шапката на мъртвеца. Широкопола, от черен филц и с украса от мъниста. — Харесва ми — сложи си я да види дали му става и после я намести. — Хубава шапка.

— Но...

— Има ли още ядене?

Накор изгледа как Ралан Бек спокойно се връща и сяда на същото място, за да си дояде.

— Да имаш още някой портокал?

Исаланецът извади един и му го подхвърли.

— Защо ги уби? Защо просто не ги прогони?

— Защото така само щяха да заподозрат, че тук има нещо, и щяха да се върнат, вероятно с още хора. Реших да спестя безполезните приказки и да реша проблема директно. Или трябваше да ги убия сега, или след това — той присви очи. — Нещо не е наред ли?

Накор поклати глава и каза:

— Това е убийство.

— Ако можеха да ме убият, да го бяха направили.

— При самозащита! — повиши глас Накор. — Видях как се биеш. Ти се опъна дори на Томас, а единственият смъртен, който би

успял донякъде, е Талвин Хокинс. А той беше шампион на Двора на майсторите! Тези мъже просто нямаха шанс!

— Този не съм го чувал.

— Тук не е известен — Накор проучваше Бек, докато младежът привърши с яденето.

— А сега какво?

— Ще чакаме.

— Какво?

— Някой да дойде да проучва онези неща, а аз да се захвана с друга работа.

— Може ли да дойда с теб? — ухили се Бек.

— Може би трябва. Ти си много импулсивен и въобще не се притесняваш за последствията.

— Че защо да се притеснявам? — попита Бек. — Някой ден ще умра, но дотогава искам разни неща и всеки, който ми се изпречи, ще страда. А аз обичам да ги карам да страдат — усмихна се. — Ако някой е достатъчно добър, ще ме убие и ще се свърши.

— Не се ли тревожиш какво ще стане, когато застанеш пред съда на Лимс-Крагма?

— Трябва ли? Нали боговете са ме направили такъв? Ако някой има проблем с това, нека си го реши. Аз не мога да се меря с тях. Ако съм навредил на някой бог, защо още не са ме превърнали в буболечка, да речем? — Бек се засмя. — Мисля, че боговете не се интересуват какво правя. Нито аз, нито останалите хора — кимна, сякаш бе мислил много по въпроса. — Сигурно би могъл да загазиш, ако плякосаш храм или убиваш жреци без причина, но ако не закачаш боговете, и те няма да те закачат. Така си мисля.

— Нямах ли приятели? Семейство?

Бек го погледна.

— А ти имаш ли?

— Семейство не. Бях женен веднъж, преди години. Но имам много приятели. Верни и добри. Хора, на които вярвам, както и те на мен.

— Е, значи си късметлия — Бек отново се загледа в далечината. — Понякога си мисля, че нещо в мен плаши хората. Рядко съм намирал общ език с другите. Предимно търся млади смелчаци, с които да яздя в търсене на бърза печалба и някоя неприятност. От време на време

срещам някой, който харесвам. Обикновено такива, дето обичат да се бият. Имаше един момък, Касамир, най обичаше да се напие и да почне бой. Ей така, без причина. Отиваше и удряше някого. Наистина обичаше болката — очите на Бек заблестяха. — С него беше забавно, но един стражник в Киптак му счупи главата с дръжката на меча. Убих го, но се наложи да избягам от града. Оттогава пътувам с разни хора, дето си търсят забавление, но никого не бих нарекъл истински приятел.

Накор замълча за момент, преценяваше какво знае за младежа. Беше малко, но всъщност разкриваше твърде много.

— Кога започна да чуваш гласовете?

Бек го изгледа продължително.

— Като бях някъде на осем-девет. Откъде знаеш за гласовете?

— Защото и аз ги чух, когато бях на толкова.

— Какво ти казаха? — попита нетърпеливо младежът.

— Че... трябва да отиде някъде другаде.

Лицето на Бек се озари.

— И аз чух това... — усмивката му помръкна. — Както и други неща.

— Какви? — попита Накор.

— Не знам — Бек сви рамене и наведе поглед. — Понякога не са точно гласове... по-скоро усещане, че трябва да направя нещо. Да нараня някого. Да взема нещо. Да ида някъде — обърна се към пещерата. — Така стана, когато чух за това място. Някои от момчетата не искаха да идват тук, но аз знаех, че трябва да дойда.

Накор кимна и пак попита:

— Кога почнаха сънищата?

Бек затвори очи, сякаш споменаването за сънища беше болезнено.

— Откакто се помня — отново се втренчи в далечината. — Те са...

— Какви? — попита Накор след няколко мига.

— Сякаш гледам през прозорец или седя на висока кула. Виждам места... хора, които правят разни неща — отново отклони поглед. — Насилие, Накор. Битки, изнасилвания, горящи градове... Понякога ми

идва твърде много. Все едно да срещнеш момиче, което обича пошляпването по време на секс. И стигате до момента, в който на нея не ѝ харесва, и ти се удържаш, но знаеш, че ако я удариш още веднъж, ще ти стане хубаво. Тя се плаши и почва да пищи, но от това само ти става по-хубаво. Обаче ако я удариш пак, ще спре да се плаши, защото ще е в безсъзнание...

— Или мъртва — каза тихо Накор.

Бек сви рамене.

— Или мъртва. Все едно си на ръба и знаеш, че всеки момент нещата ще се променят. Както когато скачаш с коня си през препятствие, което може да е твърде високо, или се втурваш в стая и знаеш, че хората вътре са готови да те убият — очите му се разшириха и той загледа Накор с маниакално изражение. — Винаги се будя с лек ужас и сякаш все чакам нещо да се случи.

— Постоянно очакване?

— Да! Очакване... сякаш тези сцени всеки миг ще се случат. Разбираш ли? — Бек сякаш се успокои и изпадна в размисъл.

— Да — каза Накор нежно. — Разбирам.

Чертите на Бек отново се разкривиха.

— Но ако направя нещо... — той протегна ръка и загледа дланта си. — Ако ударя момичето. Наистина силно. Или скоча с коня, без значение, че ще си разпори корема на оградата или ще счупи крак... или изтичам в стаята и убия онзи вътре...

— Тогава сънищата за малко спират — довърши Накор.

— Да! — Бек скочи на крака. — Наистина разбираш! Откъде знаеш?

— Защото преди години и аз сънувах.

— Караха ли те да правиш такива неща?

— Да. Ако действах според тях, за известно време спираха. Станах комарджия и ако излъжех някого за много пари, преставах за няколко дни. Или ако успеех да измамя някого. Колкото по-голяма вреда нанасях с мамене и крадене, толкова по-дълго изкарвах, без да сънувам.

Бек поклати глава.

— Ако започна бой или накарам някой да направи нещо...

— Лошо?

— Не различавам добро от лошо. Просто знам какво искам да правя. Ако накарам някой да направи нещо, което не иска...

— Като например?

— Преди две години с Драго бяхме в Ланада. Драго беше един тип, с когото се запознах там. Бяхме пияни и си взехме момичета. Не помня чия идея беше — очите му се разфокусираха, сякаш отново се пренасяше там. — Една от курвите обичаше да я пошляпват. Винаги си избирам такива. Тази беше истинска тигрица. Драскаше и хапеше — той замълча за момент. — Както и да е, по някое време явно стана по-грубо, отколкото ѝ харесваше, защото почна да пици. Драго ме хвана за ръката и каза да спра, и аз го убих. Тогава момичетата съвсем се разпищяха и убих и тях — Бек погледна Накор. — Наистина не знам как така нещата излязоха от контрол.

— Да, наистина са излезли.

— Но се чувствам добре, когато стане така — Бек се усмихна. — Знаеш, нали?

— Знам.

Накор се изправи и застана до младежа, който продължаваше да гледа налудничаво.

— Сега ще ме нараниш, нали?

— Да — отвърна исаланецът и сложи длан на главата му.

Бек опита да се защити, но от ръката на Накор излезе ярка светлина и го вцепени. Зъбите му затракаха и той започна да издава странни звуци. Отначало звучеше като ръмжене, което в гърлото му преминаваше в хрипове, докато накрая не се извиси в агонизиращ писък.

Накрая Бек остана без въздух и само трепереше неконтролируемо. Очите му се подбелиха, лицето му започна да почервенява. Когато придоби почти синкав оттенък, Накор махна ръката си.

Младежът политна и падна на земята. Лежеше и трепереше, но поне очите му бяха затворени.

Накор го наблюдаваше неподвижно. След пет-шест минути пристъпът премина и Бек се успокои. След още пет изстена и отвори очи.

Примигна два пъти и погледна Накор.

— Това беше... поразително — каза, докато се надигаше. Пое си дълбоко дъх, издиша бавно и се усмихна. — Хареса ми!

Исаланецът му подаде ръка.

— Харесваш болката?

Бек потупа тялото си, за да се увери, че му няма нищо.

— Понякога. Болката... пробужда разни неща. Кара те да си нащрек. В началото искаш да престане, но постепенно се потапяш в нея. И ако я преодолееш, от другата страна има... — той погледна Накор, сякаш търсеше точната дума.

— Яснота.

— Да! Яснота. Виждаш нещата по различен начин! Не може да се сравни с нищо. С никое друго чувство. Но ти знаеш за какво говоря!

Накор кимна.

— Да, за съжаление.

— Какво ми направи?

— Един от триковете, които знам. В теб има нещо, което те прави такъв. Трябваше да го намеря и да го... огранича.

Бек опипа гръдния си кош, сякаш искаше да почувства нещо.

— Да го ограничиш ли? Не усещам нищо различно.

Накор се обърна към хоризонта.

— Знам. Но за известно време ще се въздържа да се замесваш в неприятности. И няма да сънуваш — отново погледна младежа. — Още е рано и имам работа. Ще те оставя за няколко минути. Ще се върна скоро — исаланецът бръкна в торбата си и извади златиста сфера. Натисна копчето и изчезна.

Щом Накор се появи в кабинета му, Пъг вдигна поглед.

— Какво има?

— Помниш ли, че вчера ти споменах за един младеж?

— Онзи, дето се изправил срещу Томас? Разбира се.

— Имах подозрения, от първия миг, в който се появи пред пещерата, и сега вече съм сигурен.

— За кое?

— Говорихме за сънищата и спомените на боговете, но какво ти казах за... фрагментите?

— Че понякога боговете проявяват своята мощ директно върху даден смъртен. Като вграждат малко парченце от себе си в душата му. Защо?

— Вече го знам със сигурност. Бек е такъв човек.

— Убеден ли си?

— Да. Той е едновременно голяма възможност и голяма заплаха.

Пъг присви очи.

— Продължавай.

— Използвах един трик, с който докосваш човек отвътре. Полезно е, когато искаш да знаеш дали има нещо необичайно. Например дали е обладан от демон.

— Разбирам.

— Или пък да разбереш дали лъже. Но тук става въпрос за друго. В Бек открих мъничка частица от бог. Съвсем мъничко парченце на божествено съзнание, даващо му способностите, които го правят опасен и непредсказуем. Пъг, в Бек има частица от Безименния.

Пъг го изгледа с изумление, заменено след малко от тревога.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Какво означава това?

— Означава, че в играта са замесени много по-могъщи сили, отколкото предполагахме. Щом Безименният е успял да пренесе и най-малката си частица тук...

— Рано или късно ще успее да се пренесе в пълната си мощ.

— Точно така — Накор погледна дългогодишния си приятел. — Намерил е начин да се промъкне отново в Мидкемия. А ние трябва да открием как да попречим на завръщането му.

11

КОНСПИРАЦИЯ

Ездачите спряха.

Намираха се на един хълм по пътя от Калара до град Кеш. Калев посочи светлините, които озаряваха облаците в далечината.

— Това е Кеш.

— Колко е голям? — попита Зейн.

Калев слезе от коня си.

— Много. Това е най-големият град на света.

Яздеха от четири дни. Достатъчно, че момчетата да придобият още малко опит и да се покрият с прах, за да заблудят стражите, че идват от Долината на сънищата. Дори да сменяха конете си за по-свежи, подобно пътуване щеше да им отнеме поне три месеца. Но момчетата бързо свикваха, че новият им баща разполага с ресурси, за които не са и предполагали.

Бяха напуснали Звезден пристан на другия ден след венчавката. Тръгнаха на север, към някакво място, където уж живееше семейството на Калев. Щом се отдалечиха от града, той извади едно от онези кълба, които момчетата наричаха „пътни сфери“, и ги пренесе на Острова на чародея.

Използва целия ден, за да запознае новата си съпруга със семейството си и необичайните обитатели на острова. Повечето концепции — могъщите магии, другите светове и пътуването между тях — бяха необясними за Мари, но Калев знаеше, че с времето тя ще свикне. Калев беше доволен от спокойствието, с което Мари посрещаше чудатите новости, и от усилията ѝ да се хареса на родителите му. Още по-доволен бе от радостта ѝ, когато видя новото им жилище, което си беше като царски палат в сравнение с къщурката ѝ в Звезден пристан.

Единственият по-напрегнат момент бе, когато шестте сестри от Питирендар се появиха да посрещнат момчетата, облечени предимно в

гирлянди от бял олеандър. Гледката бе повече, отколкото Мари можеше да понесе.

Калев я издърпа настрана.

— Много от нещата, които ще видиш, са странни. Но помни едно: никой тук не иска да навреди на теб и момчетата.

Мари се намръщи — гледаше как момичетата се висят на вратовете на синовете ѝ.

— Това не е никак прилично, Калев.

— Ти си от Звезден пристан. Виждала си хора от Кралството и Империята. Всяка нация си има различни обичаи и вярвания. Вече си видяла всичко, което човек може да си представи.

— Не съм виждала обаче как куп зеленокожи момичета се опитват да съблекат синовете ми посред бял ден!

Калев се засмя.

— Просто искат момчетата да поплуват с тях. Баща ми е направил езеро, ей там, преди да се родя.

— Езеро ли?

— Защото майка ми мразела да ходи до плажа, за да плува всеки ден. Младите хора от Питирендар трябва да прекарват много време във вода. Важно е за здравето им.

Мари не изглеждаше убедена, но Калев разбираше, че за една майка синовете ѝ никога не порастват. Знаеше го от собствен опит.

Изкараха още една нощ заедно, а на следващата сутрин Калев и момчетата тръгнаха. Използваха сфера, за да се транспортират в една конюшня в Ландрет, собственост на Конклава, и след това още веднъж, за да се прехвърлят на пътя, по който яздеха в момента.

Калев започна да разседлава коня си.

— Защо не продължим? — попита Тад. — Светлините сякаш са близо.

— Защото не са. Оттук до покрайнините е половин ден езда, а после има два часа до портите. Ще стигнем утрешния следобед.

Зейн махна седлото, върза коня си и го остави да пасе.

— Сигурно е голям. Никога не съм виждал толкова светлини.

— Има хиляди факли и фенери, Зейн.

Тад се приближи до брат си и двамата загледаха сиянието в далечината.

Калевб напали огън, раздаде полагащия се порцион за вечеря и каза:

— Хайде пак.

Момчетата се спогледаха и Тад махна на Зейн да започне.

— Ти си търговец от Долината, казваш се Калевб.

— Поне това можем да запомним — добави Тад.

Калевб вдигна едно камъче и го замери. Момчето се отмести и се усмихна.

— Ние сме твоите талантливи, умни, способни, красиви и много смели чираци, Тад и Зейн.

— И това е лесно за запомняне — каза Зейн.

— С какво търгуваме?

— С всичко. Непрекъснато търсим редки и ценни предмети, които да продадем в Кралството — отвърна Тад. — Скъпоценности, бижута, предмети на изкуството. Всичко, което се пренася лесно и струва много.

— Само че не носим много злато — допълни Зейн. — Работим с кредитни писма и познаваме множество лихвари, оттук до Крондор.

— Защо не сте с господаря си?

— Той ни изпрати на пазара, за да потърсим предмети, които биха заинтересували благородниците и богатите. Ако видим нещо интересно, уведомяваме господаря и той идва да провери дали сделката си струва.

— Нямаме право да сключваме сделки — допълни Тад — и ако създадем подобно впечатление, ще бъдем сериозно наказани.

Калевб продължи да ги изпитва и да им обяснява разни неща, за да могат да минат за търговски чираци. След това им разясни другите работи, които трябваше да знаят. С кого да се свържат, ако нещо стане с него, къде да намерят убежище и накрая — какво да правят, ако са убедени, че е мъртъв.

Беше го оставил за последно, защото искаше да им внуши колко опасна всъщност е задачата. Трябваше му няколко разговора, за да ги убеди, че не преувеличава сериозността на това да се работи за семейството му.

Братята легнаха, а Калевб пое първата смяна. Забеляза колко бързо заспаха и двамата. На тази светлина приличаха повече на момчета, а не на мъжете, в които постепенно се превръщаха. За кой ли

път вече си помисли дано да не е подценил потенциала им и да не е надценил собствените си възможности да ги опази живи.

Яздеха бавно през тълпата. Момчетата се дивяха на всичко. Беше точно, както бе казал Калев — град като никой друг на света.

Бяха започнали да осъзнават грандиозността му някъде около обед, когато забелязаха Горния град и цитаделата, кацнали на платото над Оверн. Отдалеч приличаше на планински връх, но когато се приближиха, видяха пълното му великолепие — огромен дворец, обграден от крепостна стена, високо над водата. Сърцето на империята Велики Кеш.

Денят беше ясен и нямаше облаци и мараня, които да пречат на гледката. Момчетата отбелязаха поне десетина пъти колко огромно е всичко. Калев им обясни, че цитаделата е издигана в продължение на векове и вътре си има миниатюрен град, истинска плетеница от тунели и апартаменти, обитавани от имперската фамилия, държавните чиновници и прислугата, под закрилата на Пазителя на цитаделата. Освен това вътре имало и множество покои на лордове и командири от прочутата Галерия. Както и градини с фонтани и басейни.

Едно време само на тези от Истинската кръв — най-старото племе, живяло по тези земи — се разрешавало да останат в палата след залез. С малки изключения като гостуващи владетели и посланици, които обаче били ограничени до специфични части на сградата.

Сега нещата бяха по-малко официални, но се смяташе за голяма привилегия да те поканят в Горния град. Калев не бе ходил там, но познаваше мнозина, които бяха.

Момчетата се въртяха на всички посоки, мъчеха се да обхванат плетеницата от нови гледки, миризми и звуци.

Калев се опитваше да им посочва някои по-забележителни сгради и ориентири за в бъдеще, но знаеше, че са толкова поразени, че няма да запомнят и половината.

Тад и Зейн бяха възхитени. Навсякъде се сблъскваха с нови неща. Облекло, какофонията от езици, миризми и гледки. Тук имаше граждани от всяко кътче на Империята. Горди конници ашунта с широкополите си филцови шапки с пера. Търговци косоди с ярките си жълти, червени и оранжеви роби. Яйормирски мистици, танцуващи в

кръг, с купички за просия в ръце. На един пазар се разминаха с робски керван и изгледаха ужасено клетниците.

Отвсякъде ги заобикаляха просяци, продавачи и крадци. Момчетата често отблъскваха любопитни ръце, които се опитваха да отмъкнат по нещо.

Колесниците на Истинската кръв си проправяха път през тълпите предимно с размахване на камшици. Зад момчетата прозвуча тропот на крака и те се обърнаха. Задаваше се войскова част, войниците носеха черни брони.

Калев им махна да се дръпнат встрани. Дори колесниците се отдръпваха от стотината маршируващи мъже. Бяха бронирани от глава до пети. Носеха островърхи черни шлемове с предпазител за носа и метална мрежа за врата. Черен метален нагръдник и предпазители за ръцете и краката от черна стомана. Щитовете им бяха правоъгълни и леко извити, за да могат да образуват непробиваема стена. Всеки воин носеше късо копие на рамо и къс меч на бедрото.

Сержантските шлемове имаха лека издатина, окичена с конски косми. Офицерите бяха на коне и носеха подобни униформи, но гребените на шлемовете им бяха по-големи.

— Това е Вътрешният легион — каза Калев, докато момчетата зяпаха с възхита. — Войните-псета охраняват северните граници, а тези защитават столицата и двореца. Никога не напускат града, което е добре за останалите, защото обикновено в този легион взимат най-коравите копелета.

Щом войниците отминаха, движението се върна към предишния хаос.

След около час стигнаха странноприемница, на чиято табела имаше нарисувани три върби.

В двора веднага ги посрещна едно конярче.

След като се погрижиха за конете, тримата влязоха в сградата. Общото помещение беше чисто и спокойно. Насочиха се право към тезгяха, зад който стоеше висок слаб мъж със сива коса и брада.

— Калев, радвам се да те видя. Кой са тези момци?

— Това е Тад, а това Зейн — отвърна Калев и сложи ръце на раменете им. — Синовете ми.

— Синовете ти! — възкликна кръчмарят и протегна ръка за поздрав. — През всичките години не си казал и една дума, че си женен,

нито че имаш деца.

— Стана скоро. Осинових ги — той ги стисна леко и ги тупна приятелски по гърба. — Момчета, това е Пабло Магуайър, собственик на „Трите върби“.

Братята се спогледаха, защото името не звучеше никак кешийско.

— Майка ми е от Родез и ме е кръстила на дядо ми — обясни мъжът с усмивка. — А баща ми е от Кинокхайд — това беше името, което местните използваша за провинция Кинок. — Та оттам ми е фамилията. А как се сдобих с тази странноприемница е история, която ще ви разкажа някой друг път — говореше с лекия акцент, който кинокците придаваха на всеки чужд език.

— Трябват ми две стаи — каза Калев. — Или поне голямата в дъното на коридора, ако е свободна.

— Съжалявам, но вече е заета от една благородничка и дъщерите ѝ — той се обърна към момчетата. — По-добре се дръжте настрана от тях, защото са от Истинската кръв.

Калев вдигна въпросително вежди и Магуайър чак се обиди.

— Какво? Не може ли една знатна дама да отседне при мен?

— Очевидно може — засмя се Калев.

— Знам какво си мислиш. При толкова резиденции защо тук? Е, не всичките са богати или пък от толкова високо потекло, макар че се държат, все едно са роднини на императора. Но дори най-дребният от Истинската кръв е по-високопоставен от нас, обикновените! Дамата е тук за Летния празник.

— Той е чак след месец — каза Калев.

— Дошла е на пазар. Мисля, че съпругът ѝ е губернатор на някоя от южните провинции и ще дойде да поднесе почитанията си на императора. Не ми казва нищо, така че събирам информацията парче по парче — той отново се обърна към момчетата. — Ще останат тук дълго, тъй че ако не искате да си загубите главите, не закачайте дъщерите. От Истинската кръв никак не обичат момичетата им да се мешат с простолудието.

Тад и Зейн се спогледаха.

— Ще се държим прилично.

Калев отново ги хвана за раменете.

— Аз ще се погрижа за това. Сега нека се преоблечем и да хапнем. Имам да свърша нещо набързо и после може да разгледаме

града. Утре започваме работа.

Тад и Зейн кимнаха. Знаеха, че „работа“ има две значения и по-неочевидното малко ги притесняваше.

— Да видим тези — посочи Зейн.

Тад кимна и двамата се приближиха към сергията, която се намираше до южната стена на пазара в квартал Хаджана. Момчетата бяха в Кеш от седмица, но все още им бе трудно да не се изгубят.

Изпълняваха една и съща задача през деня, докато Калев се занимаваше със своите работи — обикаляха търговските квартали и наблюдаваха внимателно, а вечер му докладваха. Според историята им уж търсеха ценни предмети, които да продадат в Кралството — предимно в Крондор.

Новостите на големия град вече не ги изненадваха, въпреки че все още се заглеждаха по красивите млади жени. Облеклото варираше от ритуални одежди, откриващи само очите, до съвсем разголено като на ловците на лъвовете ошани, пастирите дингази и дори тези от Истинската кръв. Момчетата често зяпваха, когато покрай тях минеше някоя мургава красавица. Но вече започваха да свикват. Освен това от няколкото опита за разговор бяха разбрали, че на чужденците не се гледа с добро око. Калев ги бе предупредил, че в Кеш има много народи, които биха се избили и ги възпира само здравата ръка на императора. Така че общуването не беше първа грижа на хората.

Двамата се приближиха към сергията, като заобиколиха някакъв уличен продавач, който предлагаше студена лимонада от керамичен съд, вързан на гърба му. Носеха най-леките си дрехи, но още не можеха да свикнат с топлината. А им бяха обяснили, че през следващите месеци ще стане още по-горещо.

Вниманието на Зейн бе привлечено от сергия с най-различни медальони и статуетки. Някои от божествата им бяха познати, други не. Те ги разгледаха под бдителния поглед на продавача, който се притесняваше да не грабнат нещо и да побегнат.

— Купувайте или се махайте — настоя той след няколко минути. — Нямам време за такива като вас.

Тад се намръщи. През седмицата бе успял да се сблъска доста пъти с подобно отношение.

— Господарят ни поръча да открием ценни предмети за продан в Кралството.

— И кой е господарят ти, о, почитаеми въшльо?

Зейн се сдържа да не се захили. Обичайните пазарски обиди го забавляваха искрено. Тад пък се дразнеше.

— Калев, богат и уважаван търговец от Долината на сънищата. Търгува от единия край на Горчиво море до другия. Може ли да ни снабдите с по-големи количества от тези стоки?

Продавачът все още изглеждаше разколебан, но смекчи тона си.

— Зависи за какво количество говорим. Тези изключителни предмети се изработват на ръка и е нужно време.

Зейн разгледаше различните амулети. Един от тях привлече вниманието му и той го вдигна да го разучи, след което го остави.

— Да речем по дузината от тези с боговете, които се почитат и на север?

— Една, най-много две седмици — отвърна мъжът, надушил печалба.

Зейн дръпна Тад за ръката.

— Ще поговорим с господаря си и ако е заинтересуван, ще се върнем утре — и почти насила избута Тад встрани от сергията.

— Какво? — попита брат му, щом се отдалечиха.

— Едно от изображенията прилича на онова, за което трябва да се оглеждаме. С нещо като ястреб.

— Значи трябва да се върнем до странноприемницата и да му кажем.

Забързаха по най-краткия възможен път, който помнеха, но пак им отне почти час.

Калев седеше на маса в ъгъла заедно с някакъв набит мъж, който въпреки жегата носеше бродирано елече над скъпата си риза. Лицето му беше мургаво, тъмните му очи огледаха приближаващите момчета.

— Калев, може ли да поговорим за момент? — попита Тад.

— Подранили сте.

— Открихме нещо, което може да те интересува — каза Зейн.

Калев кимна и другият мъж се изправи.

— Момчета, това е Чезарул. Търговец от западния край на Империята. Пазари се невероятно, но е много щедър към приятелите си. Това са доведените ми синове.

— Поздравявам ви с добре дошли в най-великия град на света. Винаги сте добре дошли да погостувате в дома ми — мъжът се поклони и им стисна ръцете.

— Калев, може ли да поговорим насаме за момент? — повтори Тад.

— Ще ме извиниш ли, Чезарул?

— Доведи ги утре в моя магазин.

Щом Чезарул си тръгна, тримата се качиха на горния етаж да поговорят на спокойствие.

— Какво има?

Зейн набързо обясни какво са видели.

— Не знам дали е същият амулет, за който ни каза да внимаваме, но е напълно възможно.

— Яд ме е, че не се сетих да ви покажа онзи у баща ми. Но тогава се занимавахме с толкова други неща. Утре ще дойда с вас и ще купим стока от продавача. Това ще го накара да се свърже с доставчика си и може да го проследим — той постави ръка на рамото на Зейн. — Добра работа.

Младежът изглеждаше горд от себе си.

— Имам малко друга работа през следващите два часа. Правете каквото искате, но гледайте да не се забъркате в някоя неприятност. Като се върна, ще вечеряме.

— Добре — отвърна Тад и когато Калев излезе, попита брат си: — Сега какво?

— Не знам. Да полежим тук?

— Много е горещо. Предпочитам да се поразходим и да видим дали няма да намерим нещо забавно.

Зейн се ухили.

— Някое място, където момичетата няма да ни заплуют само защото имаме странен акцент.

— Точно така — ухили се и Тад. — Чух, че чужденците се събирали на едно малко площадче до източната порта. Може би там?

Зейн отвори вратата и се озова пред объркваща гледка. По коридора вървеше леко пълна жена, облечена според обичая на Истинската кръв, следвана от две красиви момичета. И двете носеха дрехи като майка си, тоест бяха с голи гърди. Имаха натруфени

прически и множество гривни и пръстени. Едното момиче засече погледа на Зейн и се усмихна, другото бе увлечено в разговор с жената.

Зейн спря и Тад се блъсна в него и го изтика в коридора. Момичето, което се бе обърнало, се засмя и това привлече вниманието на сестра ѝ. Зейн понечи да измърмори някакво извинение, но в този момент се обърна и майката и видя двете все още мръсни от целодневното обикаляне момчета.

— Маманауд! — изкрещя тя сърдито и ги посочи.

— Маманауд ли? — обърна се Зейн към Тад.

В този момент две огромни ръце ги хванаха за раменете и най-огромният мъж, който бяха виждали, ги изблъска обратно в стаята. Момчетата паднаха на пода. Жената в коридора продължаваше да крещи, вероятно някакви обиди. Грамадният мъжага влезе в стаята и измъкна много дълъг крив нож.

Всичко се случи толкова бързо, че братята не можаха да реагират. Мъжът направи крачка към тях, но внезапно един меч се опря между врата и рамото му и един глас произнесе:

— Приятелю, по-добре не мърдай, че ще те порежа.

Гигантът се намръщи, но замръзна; главата му приличаше на огромна кафява тиква с очи. Жената продължаваше да вика нещо неразбираемо и мъжкия глас ѝ отвърна:

— Мадам, сигурен съм, че това е недоразумение и че момчетата не са искали да ви обидят.

Братята все още не можеха да видят нищо заради огромния телохранител, но чуха гласа на Пабло Магуайър.

— Какво става тук?

Последва тристранен спор: жената викаше истерично, а двамата мъже се мъчеха да я успокоят.

Телохранителят бавно прибра ножа.

— Сега ще си махна меча от врата ти, а ти ще отидеш при господарката си. И без повече неприятности — каза мъжът зад него.

Гигантът направи крачка напред и се обърна, но отново срещна върха на меча, опрян в гърлото му.

— А, не! — отвърна младият му противник. — Това изобщо не е разумно.

Телохранителят изглежда злобно момчетата и тръгна към стаята в дъното на коридора.

— Момчета, добре ли сте? — попита мъжът с меча.

Тад и Зейн кимнаха.

— Задължени сме ти.

— Няма нищо — мъжът прибра меча си. Имаше тъмна коса и сини очи и бе по-млад, отколкото бяха решили в началото. Дрехите му бяха скъпи. — Качвах се нагоре и видях цялата олелия. Трябваше да спра тази грамада, стига въобще да е човек, а не някой избръснат трол, да не ви изкорми. Всъщност търся един човек, казва се Калепб.

— Той е нашият втори баща — каза Зейн. — Само че го няма.

— Е, значи ще трябва да дойда по-късно. Много ли ще се бави?

— Каза два часа — обясни Тад. — Ние мислехме да се разходим до източния кервансарай.

— Аз ще изчакам още няколко минути — мъжът кимна към вратата в дъното. — Да се уверя, че не ви следят. Калепб няма да е доволен, ако позволя да ви накълцат на парчета.

— Аз съм Тад, а това е Зейн.

Мъжът се поклони.

— Аз съм Талвин Хокинс, стар приятел на Калепб — намигна им. — Вървете да се позабавлявате някъде, но без кръвопролития.

Слязоха в общото помещение и Хокинс каза:

— Моля ви да предадете нещо на Калепб, като го видите.

— Какво, сър? — попита Тад.

— Утре вечер, в обичайното време на същото място. Запомнихте ли?

Тад повтори съобщението.

— Аз тръгвам. Вие също, за всеки случай.

— За всеки случай ли, сър? — попита Зейн.

— Именно. На ваше място щях да се мотая навън, докато Калепб не си дойде. Този телохранител може да ви глътне и да му остане място за цял вол.

И Тал изчезна през вратата.

Тад се обърна към Зейн.

— Има още време до свечеряване. Хайде да се поразходим из пазара.

Зейн кимна. Наистина бе по-умно да изкарат следващите часове в по-приятни занимания от това да бъдат боксови круши на Маманауд.

12

ОТКРИТИЕ

Накор се огледа.

— Какво точно търсим?

Пъг махна с ръка напред.

— Откакто Лесо Варен избяга от Оласко, се опитваме да открием обхвата на неговите „смъртни разломи“, както ги наричаме.

— Това го знам — отвърна Накор и продължи през високата до коляно трева. Ралан Бек стоеше малко встрани и ги гледаше.

Намираха се на обширна поляна някъде на три дни от границата между Кралството и херцогство Маладон и Семрик. До столицата на Маладон имаше четири дни езда.

Бек — гледаше двамата мъже, които се въртяха из тревата — се засмя и попита:

— Цял ден ли ще се въртим в кръг?

Пъг погледна опасния младеж и кимна.

— Ако трябва. Преди година открихме следи от много опасна и могъща тъмна магия. За да не ти досаждам с обяснения, ще кажа само, че е свързана с много лошите неща, които предстоят. Ще е много добре, ако може да ѝ хванем... следите между Опардум, мястото, от където произхожда, и някъде другаде. Според нашите изчисления би трябвало да намерим нещо наоколо.

Бек поклати глава.

— Говорите за места, дето хич не съм ги чувал. Преди малко беше зима, а сега е лято. Освен това приказваш странно, макар да разбирам почти всички думи — младежът се засмя отново. — Не че ми дадоха избор дали да идвам, или не. Така че ето ме тук. Само дето продължавам да не виждам смисъла.

Посочи няколко дървета на стотина разтега северно и добави:

— Мисля, че това, което търсите, е ей там.

Пъг погледна въпросително Накор, който само сви рамене и се обърна към дърветата.

— Не усещам нищо.

— Варен прикриваше работата си много внимателно. Виж колко време ни отне да стигнем дотук.

Накор се обърна към Бек.

— Стой тук, като ориентир, ако не намерим нищо при дърветата.

Бек свали черната шапка, която бе взел от убития пред пещерата, и направи вежлив поклон.

— Твоето желание е заповед за мен, Накор.

Двамата стари приятели тръгнаха към дърветата.

— Мислил ли си какво да правим с него? — попита Пъг.

— Най-простото решение е да го убием.

— Убивали сме за каузата си, но само когато няма друг начин — Пъг се обърна към Бек, който кротко чакаше, където му бяха казали. — А ако мислеше, че няма друг начин, нямаше да го водиш на Острова на чародея.

— Така е. Потенциално той е най-опасният човек, когото сме виждали — Накор извади един портокал от торбата си и го предложи на Пъг, но той отказа. Дребничкият комарджия започна да го бели. — Виждаш колко могъщ е сега и помисли какво ще стане след сто години или двеста.

— Дали ще живее толкова много? — попита Пъг.

— Виж теб, мен и Миранда — отвърна Накор, докато навлизаха между дърветата. Сянката за момент обърка зрението им, защото на поляната печеше ярко слънце. — Вие с Миранда се поддържате чрез мощни заклинания, а аз имам само няколко трика.

Пъг кимна усмихнато.

— Наричай го както искаш. Талантът ти може да няма логика или система, но ти си най-вещият магьосник на този свят.

Накор сви рамене.

— Не мисля така, но това не е важно — той понижи глас, сякаш се притесняваше, че Бек може да ги чуе. — В мен има нещо. Не знам какво, но е вътре в мен още откакто бях дете. В някои отношения съм като Бек. Не мисля, че става дума за частица от Безименния, но е нещо подобно. Мисля, че затова умея всичките си трикове.

— Изпили сме доста вино при обсъждането на тази твоя теория Накор.

— Само че вече не е теория. Бек е истински. И когато докоснах онова нещо вътре в него, нямаше съмнение какво е. Никакво съмнение. Пъг кимна, без да казва нищо.

— Една от любимите ни дискусии е за произхода на боговете — продължи Накор.

— Да, така е.

— Веднъж ти казах, че подозирам, че съществува ултимативен бог. Същество, което е свързано с всичко. С абсолютно всичко, Пъг. И всичко под него е взаимосвързано.

— Помня. Нелоша теория за това как вселената се държи заедно. Твърдеше, че останалите богове и всички съзнания са опит на това божество да разбере себе си.

— Преди ти казах, че е като бебе. Бута неща от масата и ги гледа как се чупят, постоянно. Гледа и опитва да разбере какво се случва. Само че тук говорим за милиони, дори милиарди години. Това божество има всичкото време, което е съществувало и ще съществува. В такъв случай би имало логика боговете също да докосват по-нисши същества, за да разберат на свой ред мястото си във вселената.

— Значи Безименният е поставил частица от себе си в Бек, за да разбере мястото си във вселената?

— Не — отвърна Накор. — Възможно е, но не мисля, че намерението му е такова. Според мен през годините Безименният е имал много агенти, но като Варен. Разкажи ми за него.

— Вече си чувал каквото знам.

— Разкажи ми за първия си сблъсък с него.

— Когато го срещнах за пръв път, вече бе станал много вещ в практикуването на тъмна магия. Арута беше принц на Крондор, а Джеймс още бе млад барон. Той, заедно със сина ми и една от най-талантливите ми ученички, се сблъскаха с един магьосник, Сайди, за когото подозирам, че е бил Варен, в друго тяло.

— Помня историята за амулета. Така и не го намериха, нали?

Пъг поклати глава.

— Още е някъде там. До миналогодишното нападение на острова и Елвандар отнемането на Сълзата на боговете бе последният голям опит на Варен да посее хаос. Между тези събития оставаше в сянка и работеше на някое спокойно място.

— Като цитаделата на Каспар в Оласко — усмихна се Накор.

— Е, тя едва ли можеше да се нарече спокойна. Но колко хора знаеха, че е там? Беше много добре пазена тайна. Некромантската магия му дава възможност да се пренася от тяло в тяло. Според моите проучвания някъде има съд с, да речем, душата му, поради липса на по-добър термин. Това му помага да пленява тела и да ги ползва. Няма да спре, докато не унищожи Конклава и всеки, който пречи на мисията му да сее злини. Така че е проблем — Пъг кимна към Бек. — А според думите ти си имаме още един, ей там.

— Не мисля, че той е като Варен — каза Накор и хвърли обелките от портокала. — Варен е бил подмамен, съблазнен, привлечен, излъган или какъвто термин избереш, с обещание за власт, вечен живот или нещо подобно. Никой нормален човек не се отдава доброволно на злото.

— В Лесо Варен няма нищо нормално.

— Но едно време може да е бил обикновен човек, попаднал на грешно място в грешен момент. Този амулет, за който говориш, би могъл да всели лудост в някой по-слаб. А лудостта е всичко, което стои между доброто и злото. Този младеж няма да остане нормален повече от няколко години. Вече е загубил напълно представата за морал и е тласкан само от импулси.

— Каква полза имаме от човек без морал, който не различава добро от зло?

— Намерихме полза от Каспар, нали? — попита Накор.

Пъг замълча за момент.

— Вярно. Но той беше под влиянието на Варен. Този младеж е директно докоснат от Безименния. Разликата не е ли очевидна?

— Не знам, Пъг. Знам само, че или трябва да го убием скоро, преди да е станал твърде могъщ, или да се опитаме да го променим някак.

— Разбирам нежеланието ти да го убиваш, Накор, но защо се стремиш да го промениш?

— Ами ако е вярна теорията ми, че боговете вграждат част от себе си в нас, за да се учат?

— Каза, че се съмняваш мотивите на Безименния да са подобни. Накор се усмихна.

— Да, но действията често имат неочаквани последици. Ами ако успеем да изпратим обратно съобщението, че без баланс и добро злото

не може да съществува?

— Дали ще има значение?

— Трябва, защото такава е устройството на реалността. Представи си символа на Ин и Ян. Кръг, който съдържа черно и бяло, само че в бялото има черна точка, а в черното — бяла! Противоположни сили, но всяка докосната от другата. Безименният може да е луд, но трябва да признае тази фундаментална истина.

Пъг се засмя горчиво.

— Може никога да не разберем, защото боговете са ни направили с ограничени дарби и възможности. Само че аз поставям това, което разбирам и контролирам, пред теориите ти, колкото и добре да звучат. Ако Бек се окаже заплаха за Конклава, ще го размажа като хлебарка. Без колебание. Ясно ли е?

— Съвсем — Накор спря да се усмихва. — Но си мисля, че трябва да го проучим още малко, преди да го унищожим.

— Съгласен, но искам да се посъветваш и с останалите на острова. Освен това искам да продължиш проучванията на талноите на Новиндус. Те са непосредствената заплаха. Трябва да намерим начин да ги контролираме без пръстена.

Накор кимна.

— Да, пръстенът има страничен ефект: да подлудява носителя си.

Пъг се огледа.

— Да видим дали ще намерим следата.

— Ей там е — каза Накор и посочи нещо блещукащо на пет стъпки във въздуха. — Видях го преди малко.

Пъг се насочи към късчето енергия, носещо се между два клона.

— Можеше да го търсим с години. Чудя се как момчето успя да го долови?

— Това е много зло нещо, а като имаме предвид природата му...

— Мислиш, че е някак си настроен?

— Очевидно — Накор разгледа късчето енергия. — Имаш ли представа как работи това нещо?

— Когато се изправих срещу Мурмандамус под Сетанон, видях нещо подобно. Но онова беше брутална сила. Това е деликатно... почти произведение на изкуството.

— Доста неочаквано, като се сетя каква касапница заварихме в покоите му в цитаделата на Каспар.

— Варен може да е луд убиец, но не е глупак. Ако не беше откачен, можеше да ни е от полза.

— Ако не беше откачен, нас можеше да ни няма, Пъг.

— Е, може би не нашият Конклав, но все щеше да има подобна група.

— Къде ли отива това? — Накор посочи дългата около стъпка енергийна нишка сребриста светлина.

Пъг махна към края, който беше по-близко до него.

— Не знам. Но идва от предишното място, където се е появило. На стотина мили на изток.

— И там ли изглежда така?

— Не. Там е като сфера с големината на гроздово зърно. И по някакъв начин бе закотвено към земята, чрез енергия. Освен това беше невидимо и нямаше субстанция, тъй че можеше спокойно да го подминеш. Трябваше доста сложно заклинание, за да го разкрием. А това изглежда... — Пъг огледа енергията, сякаш виждаше нещо. — Не знам как го е постигнал. Сякаш... — очите му се разшириха. — Накор, открил е начин да накара тази енергия да подскача!

— Как така да подскача?

— Ето този край. Но е на стотици мили от сферата, а е свързан с нея. Почти като цуранските кълба, с които се транспортираме.

— Но те са устройства — каза Накор.

— Миранда не се нуждае от тях — отвърна тихо Пъг. — Може да се пренася със съзнанието си, стига да знае къде отива.

— Но никой друг не може.

Пъг се усмихна.

— И аз така мислех, но последния път в пещерата на острова ти не използва кълбо.

— Това е трик — сви рамене Накор. — Елементарен номер.

— Тя отдавна се опитва да научи мен и Магнус, но все не успява. Все пак се занимаваме с това само от двадесет години.

— Щом този край е свързан със сферата, къде отива другият?

Пъг се намръщи, сякаш можеше да види. След няколко минути се опули и прошепна, сякаш се боеше да повиши глас.

— Накор.

— Какво?

— Това е разлом!

— Къде?

— В края на тази нишка. Невероятно малък е, но е разлом. Варен е отворил разлом. Отначало си мислех, че събира енергия, за да отвори голям разлом, но съм грешил. Искал е да направи малък, който да остане отворен... години.

Накор си пое дълбоко дъх.

— Пъг, ти знаеш повече от всеки друг за разломите. Как е възможно да съществува нещо толкова малко?

— Нивото на контрол, за да се създаде подобно нещо и да остане отворено повече от година, е... невероятно — Пъг се изправи. — Някой знае повече за разломите от мен, Накор. Аз не бих могъл да направя нещо толкова деликатно и прецизно.

— По-добре да се върнем при Бек, преди да е решил да запали тревата, за да има с какво да се развлича. Какво мислиш да правиш с това?

— Ще изпратя някои от най-добрите ни ученици и ще помоля Магнус да доведе неколцина цурански Велики да го проучат. Няма да разберем какво точно е правил Варен в цитаделата на Каспар, докато не намерим другия край на нишката, което значи от другата страна на разлома.

Накор го стисна за рамото, сякаш да му вдъхне кураж.

— Другият край на разлома може да е лошо място.

— Най-вероятно е така — каза Пъг.

— Трябва да поговорим за онези съобщения, които ми показа.

— Не знам какво повече да кажа, Накор — Пъг се умисли. — Може би не трябваше да ти ги показвам. Миранда още не знае за тях.

Накор спря да се усмихва. Пъг рядко го виждаше умислен и знаеше, че вероятно ще каже нещо сериозно. Вместо това исаланецът отново се ухили.

— Значи ще загазиш сериозно, когато разбере.

Пъг се засмя.

— Знам, но тя е с най-горещия нрав в семейството и ако ги прочете... И двамата знаем, че пътуването във времето е възможно. Аз съм го правил с Томас и Макрос, но не знам как става.

— Очевидно в бъдещето си се научил.

— Но знаеш какъв е големият въпрос, нали?

— Да. Дали си изпращаш съобщенията, за да подсигуриш, че нещо ще се случи, или за да спреш нещо, което предстои.

— Мислех си за първото писмо, което се появи преди Джеймс и принцовете да заминат за Кеш.

— Предупреди Джеймс, ако срещне странен мъж, да каже „няма магия“. Откъде ли си знаел, че това ще съм аз?

— Според мен сме се срещнали по-късно в бъдещето при много тежки условия. Вероятно съм искал да ни осигуря няколко години да поработим заедно.

— И аз мислех за подобно нещо. Но никога няма да разберем, нали?

— Ако бъдещето е гъвкаво, значи съм успял да променя нещата... — Пъг се засмя. — Макрос.

— Какво Макрос?

— Усещам неговата ръка в това. Както и навсякъде в живота ми. Другия път като видиш Томас го питай за бронята и спомените от миналото. Остави го да ти разкаже. И там беше замесен Макрос и имаше пътуване във времето.

— Добре.

Тръгнаха мълчаливо към Бек. Щом го приближиха, младежът се усмихна.

— Намерихте ли го?

— Да — каза Пъг. — Как знаеше, че е там?

Бек сви рамене.

— Не знаех. Просто го почувствах.

Пъг и Накор се спогледаха.

— Да тръгваме — каза исаланецът.

— Може ли да хапнем нещо? — попита Бек. — Направо умирам от глад.

— Да — отвърна Пъг. — Ще те нахраним. — „Ще се грижим за теб, докато не се превърнеш в заплаха. Тогава ще те убием.“

Пъг извади едно цуранско кълбо и тримата изчезнаха от поляната.

13

АМУЛЕТИ

Каспар влезе в стаята.

Талвин Хокинс и Калев го поздравиха с кимане.

— Готово — каза Каспар.

— Политическото убежище ли?

— Нещо подобно. Но за целта ни е идеално.

— Добре е да имаш приятели на високи постове — обади се Тал.

Намираха се в задната стая на една странноприемница в съвсем различен квартал от този, в който бяха отседнали Калев и момчетата. Тук имаше множество чужденци, така че появата им нямаше да привлече внимание. Свечеряваше се и градът утихваше, но площадът навън беше едно от сбирците на младежи. Калев неохотно бе оставил братята при един фонтан, около който се бяха събрали младежи и девойки. Все пак беше сигурен, че това е по-добрият вариант, отколкото да ги остави в хана при двете момичета от Истинската кръв, нервната им майка и личния им телохранител.

Напълно споделяше съмненията на Тал дали грамадният бияч е човек.

— Турган Бей ми каза какво са открили агентите му — Каспар си наля вино от глинената кана, отпи и се намръщи. — Трябваше да се захванем с внос на вино от Рейвънсбург и Източните кралства. Ще натрупаме състояние, ако това е най-доброто, с което разполагат.

— Това не ти е „Речната къща“ — каза Тал, имаше предвид ресторанта, който бе отворил в Ролдем. — Освен това знаеш, че това не е най-доброто вино в Кеш.

Калев също отпи и каза:

— Във всеки случай е най-доброто, което имат тук.

Каспар се наведе напред.

— Има само едно нещо, което свързва убийствата. Всяка жертва, без значение дали е от Истинската кръв, е била от поддръжниците на принц Сезиоти като бъдещ наследник на императора.

— Дали се очаква Диигаи да умре скоро? — попита Калев.

— Питай баща си и брат си. Те може да са по-наясно с магическите средства, с които императорът удължава живота си. Според Турган много от благородниците и командирите не са доволни, че го прави. Императрица Лакейша е доживяла до деветдесет от чиста злоба. Според това, което съм чувал, тя е била един от най-коравите управници. Хората не се дразнят заради десетината години в повече, а заради употребата на магия. Според повечето благородници дъртият вече не става за управник. Прекарвал много време с наложниците си, което на неговата възраст си е чисто геройство, и някои от указите му били доста съмнителни. Все още не е забъркал голяма каша, но търпението на лордовете изтънява и скоро ще го накарат да посочи наследник.

— Сезиоти е учен, когото уважават, но не буди възхищение — продължи Каспар и описа разговора си с Турган Бей.

— Значи може да предположим, че някой се опитва да намали подкрепата към Сезиоти за сметка на Дангаи — каза Тал. — Защо?

— Ако не бяха намесени Нощните ястреби, можеше да решим, че това е поредният кървав политически спор — каза Калев. — Но тук се усеща ръката на Лесо Варен. А щом той иска нещо, ние желаем обратното.

Каспар се изправи.

— Не мога да остана повече. Със сигурност ме следят и въпреки че знаят за Тал, не подозират за теб. Предлагам да тръгнеш последен — Калев кимна. Каспар се обърна към Тал. — Другата седмица ще има прием у лорд Греш. Опитай да си изпросиш покана. Точно като за теб ще е. Отегчени съпруги, любопитни дъщери, пропаднали комарджии и шури младежи, търсещи слава, като убият някой известен. Ще успееш да си създадеш поне половин дузина врагове за една вечер.

Тал го изгледа кисело.

— Ще се постарая.

— Ако науча нещо ново, ще изпратя Паско — каза Каспар и излезе.

— Вероятно е прав, че го следят. Аз ще тръгна след малко, а ти поизчакай. Ще успееш ли да се промъкнеш незабелязано?

— Би трябвало — отвърна Калев. — Дойдох почти час преди вас и мисля, че съм в безопасност. Все пак, след като вече ви следят, ще се

погрижа следващата ни среща да е на по-сигурно място.

Тал се огледа.

— Ами ако ни наблюдават... с други средства?

Калевб измъкна един малък костен талисман и му го показа.

— Прави ги Насур, дребен магьосник на острова на баща ми.

Предотвратява всякакво магическо наблюдение.

— Доста полезно. Сигурно не ти се намира едно в повече?

— Не бих ти дал. Ако си набелязан от агентите на Варен, може да те шпионират с магия. Изчезването ти сега би могло да бъде обяснено по много начини, дори с това, че с Каспар сте подсигурили тази стая срещу магия. Но ако изчезнеш за постоянно, ще се убедят, че си нещо повече, отколкото се представяш.

— А аз за какво се представям?

— В момента двамата с Каспар минавате за агенти на Ролдем. При това не много добри. Наложил се да пуснем няколко сериозни слуха на нужните места, за да изградим това прикритие. Кеш винаги се притеснява от флотата на Ролдем. Като им подхвърлим нещо очевидно, няма да си правят труда да ровят за подробности. Никой освен слугите на Варен не подозира за Конклава.

— Освен онези агенти в държавното управление, които работят за вас.

— Да. Това е отнело много години на баща ми. Сега има хора сред всички управляващи съсловия, без да е задължен на владетелите. Време е да тръгваш. Ако ми потрябваш, ще изпратя някое от момчетата.

Тал се изправи, стисна му ръката и тръгна да излиза.

— Какво ще кажеш, когато всичко приключи, да отскочим за няколко дни до Кендрик и да половуваме?

Калевб се усмихна и отвърна:

— Естествено, след като отделим малко време на жените.

Тал отвърна на усмивката и излезе.

Калевб се облегна с намерението да изчака поне час, за да се увери, че не го следят. Чудеше се как ли се справят момчетата.

Зейн отхвъркна назад, удари се в ръба на фонтана, изкара си въздуха и падна.

— Защо го удари? — извика Тад и скочи между брат си и младежа, който го бе блъснал.

— Теб какво те засяга?

— Това е брат ми.

Непознатият беше едър, с широки рамене и гъсти вежди. Брадичката му бе леко крива, което му придаваше злобно изражение.

— Той закача момичето ми.

Въпросното момиче бе леко пълна, но доста красива блондинка, която допреди малко бе флиртувала с братята.

— Не съм твое момиче, Аркмет. Спри да го разправяш пред хората.

— Щом казвам, че си моя, значи си моя — изръмжа младежът.

— Тя каза, че не е твоето момиче — Тад се усмихна.

Аркмет се опита да го блъсне, но за разлика от брат си, Тад бе подготвен: присви дясното си коляно, изпъна левия си крак и дръпна нападателя си. По-тежкото момче се просна по очи на паветата.

Зейн се изправи и застана до брат си, докато младежът се извърташе.

— Как смееш?! — викна Аркмет, докато се изправяше.

— Не ние започнахме, приятел, но ако искаш да ни се пробваш сам, давай — каза Зейн и се приготви за бой.

Аркмет се ухили злобно.

— Кой каза, че съм сам?

Братята се огледаха и видяха, че се е събрала група момчета.

— Кой сте вие? — попита Тад.

— Чираци от гилдията на хлебарите — отвърна един русоляв младеж и махна към четиримата, които стояха зад него. — Аркмет е един от нас.

— Значи ви е приятел?

— Не особено, но си имаме правила. Ако удариш един от чираците, все едно удряш всички.

— Защо някой не ни каза, преди да стигнем до бой — подхвърли Зейн.

Допреди малко двамата бяха флиртували с няколко по-отворени момичета. Около фонтана се събираха младежи от различни краища на Империята, които нямаха против да си говорят с две момчета от Долината на сънищата.

— Предполагам, че няма гилдия на момчетата, които не са оттук, нали? — продължи Зейн и се огледа. Един младеж приблизително на техните години се откъсна от тълпата и застана до тях.

— Шест срещу двама не е много честно — момчето имаше червена коса, луничаво лице, зелени очи и юмруци като чукове. Усмивката му беше почти демонична. — Шест срещу три ми се струва по-добре.

— Джоми, пак ли? — промърмори един от чираците.

Червенкосият сви единия си юмрук до главата, а с другата ръка подкани противниците си.

— Винаги, приятел. Много обичам да отупвам брашнените ви задници. Хайде идвайте!

Петимата чираци изглеждаха разколебани. В този момент зад братята се разнесе вик. Те се обърнаха, но не можеха да се мерят с бързината на Джоми, който светкавично се извъртя и фрасна Аркмет в лицето. Очите на побойника се подбелиха и той рухна с разбит нос.

— Пет срещу три е още по-добре!

— Ти си откачен — извика русолявият.

Джоми протегна ръце с отворени длани.

— Момчета, знам, че имате чувство за чест, но наистина ли искате да се биете заради този боклук?

Русокосият се обърна към останалите и Тад и Зейн прецениха, че боят се е разминал.

— Не особено. Последния път, като ме удари, не чувах с лявото ухо три дни.

— Ами, вие от гилдията на хлебарите трябва да разберете, че не сте царе на улицата, и да почнете да се отнасяте с уважение към другите. Вземете си тъпия приятел и оставете тези момчета на мира.

Петимата вдигнаха замаяния Аркмет и се отдалечиха. Зейн се обърна, за да види русото момиче, но то се беше изпарило. Тад подаде ръка на непознатия младеж.

— Благодаря, приятелю.

— Няма за какво. Казвам се Джоми Килироо.

— Не си тукашен, така ли? — попита Зейн.

— Ха! — отвърна момчето. — Хич даже.

— Този акцент ми е познат — каза Калев, който се бе появил на площада. — Видях какво стана. Момчета, май се разминахте с пердаха.

— Нямахте да се оправим, ако не беше Джоми — каза Зейн.

— Повечето чираци не са лоши, но този Аркмет е злобно копеле. Един ден ще го обесят за убийство. Помнете ми думите.

— Да не си от Змийската река?

Лицето на младежа светна.

— Ходил ли си по тези места?

— Два пъти. Откъде точно си?

— От Моори. На два дни нагоре по течението от Шингази.

— Как се озова в Кеш?

— Дълга история. Накратко, с моя приятел Роли ни изгониха от вкъщи. Спуснахме се по реката с надеждата да си намерим работа в града, но там всичко се контролира от клановете. Не се срамувам да призная, че се наложи да се препитаваме с кражби. Накрая се хванахме на един кешийски кораб, плаващ за Елариал. Едно пътуване ми беше достатъчно, за да реша, че не ставам за моряк. Като стигнахме, си взехме парите и се магнахме. Почнахме като колари. Роли загина в един кръчмарски бой в Чигата, а аз продължих и лека-полека се озовах тук. Вече мина почти година.

— Къде живееш? — попита Тад.

— Където дойде. Топло е и може да се спи навън. По някой път някое момиче ме прибира у тях — той кимна към фонтана. — Повечето чужденци се събират тук и рядко има проблеми, освен когато се появи някой като тия чираци. И преди сме се спречквали, така че още ме помнят — той се ухили. — А ти какво си правил в Новиндус?

— И това е дълга история — отвърна Калев. — Какво ще кажеш да ти предложи храна и легло?

— Чудесно, но ми се ще да намеря постоянна работа. Този град може да е най-великият на света, но като си нямаш гилдия, е доста трудно.

— Ела с нас — каза Калев — и ще ти разкажа за моите пътувания.

Тад и Зейн се спогледаха, но не казаха нищо. Имаха чувството, че са намерили бездомно куче и го водят у дома. Само че не знаеха дали кучето не хапе.

Зейн стоеше мълчаливо до Калев, който разглеждаше стоката. Тад бе пратен на някаква безцелна мисия с Джоми, който се бе привързал към тях без никакви усилия. Предната вечер бяха говорили дълго на масата в кръчмата и Тад и Зейн вече смятаха, че новото момче е забавен и приятен спътник. Калев не им бе казал причината да го задържи, но в опасен град като Кеш присъствието на едрия червенокос младеж бе добре дошло.

Калев направи няколко прилични поръчки, преди да стигне до ястреба. Не беше същият като на амулета, но доста приличаше.

— Това не ми е познато — каза Калев.

— И на мен — отвърна търговецът, казваше се Мудара. — Купих го от едно момче, крадец или просяк. Виждал съм подобни, но не точно такива — беше кльоцав нервен мъж с нос като клюн. По очите му се познаваше, че е опитен търговец и не бива да се подценява.

Калев сви рамене, сякаш нямаше значение, и насочи вниманието си към два други предмета, преди да се върне на ястреба.

— Къде каза, че си виждал други такива?

— Далеч на юг има секта, която почита Лимс-Крагма. Идват в града понякога и могат да се познаят по тези амулети. Не знам как се наричат.

Калев поръча още няколко неща.

— Нямам нужда от ястреба. Щом е на секта от Юга, едва ли ще има вярващи в Крондор.

Търговецът изглеждаше малко разочарован и веднага започна да предлага други стоки. След малко Калев се върна на амулета и сви рамене.

— Може пък да прибързвам — лицето на търговеца светна. Вече бе изкарал повече печалба, отколкото за месец, но като всички от професията си, желаше още. — Нали каза, че си виждал подобни?

— Да, приятелю — отвърна Мудара. — По-тежки са, мисля, че са от метал, и се носят на здрава верижка. Винаги под туниката.

— Можеш ли да ми намериш няколко?

Лицето на мъжа стана безизразно.

— От тях не. Но мога да ти направя копия на този. В града има много занаятчии, които ще се справят.

Калев сви рамене.

— Клиентите ми изискват автентичност. Те са колекционери и няма да се занимават с евтини имитации. Ако успееш да откриеш от онези медальони, за които говориш, ме потърси в „Трите върби“. Казвам се Калев и ще съм тук поне още две седмици.

Двамата приключиха сделката и се разделиха.

— Искам да останеш наоколо и да го наблюдаваш до довечера — каза Калев, докато се отдалечаваха. — Гледай да не те забележи, но ако се случи, се усмихни и помахай, все едно си вършиш работата. Преструвай се, че разглеждаш стоки, но не го изпускай от поглед. Запомни с кого говори. Ако тръгне нанякъде, го проследи, но гледай да не те види. Ако се наложи, се откажи и ела в странноприемницата. Винаги можем да го проследим и друг път. Разбра ли?

Зейн кимна и тръгна към другия край на площада, откъдето можеше да наблюдава незабелязано. Калев пък се отправи към магазина на Чезарул, защото му трябваше по-опитен агент. Не искаше да оставя момчето, но някой трябваше да наблюдава търговеца. Калев се прокле наум, че не се бе сетил да се подsigури, преди да тръгне на срещата. Спомни си за разговорите с баща си. Да се тревожиш за хората около себе си е разсейване и те прави уязвим. Въобще не трябваше да взима момчетата.

Пазарът се пълнеше с хора, връщащи се от работа. Зейн знаеше, че скоро оживлението ще премине и сергиите ще се опразнят и ще затворят. Първия път бе наблюдавал с изумление как за по-малко от час от място, където не можеш да се разминеш, пазарът опустява напълно. Беше сигурен, че Мудара не го е забелязал, но скоро щеше да е много трудно да се скрие.

Започна да се оглежда за по-добро място и си хареса един закътан вход. Както очакваше, Мудара нямаше търпение да се свърже с доставчиците си, за да изпълни поръчката на Калев, и бе един от първите, които развалиха сергиите си — прибира амулетите и медальоните в голяма торба.

Зейн тръгна след него. Беше решен да не подведе Калев. Опитваше се да не привлича внимание и се чувстваше уверен. Непрекъснато гледаше между него и Мудара да има хора и бе доволен, че търговецът не погледна назад нито веднъж.

Напуснаха претъпканите улици на търговския квартал и навлязоха в по-слабо населена част от града. Тук имаше множество складове, работилници за кожи, керамика, безброй каруци и дори служба, предлагаща наемници.

Мудара влезе в една постройка, от която въпреки късния час излизаше гъст пушек и се чуваше удряне на чукове. Вероятно това бе работилницата, откъдето се снабдяваше с амулети.

Зейн не знаеше колко време е минало, но когато Мудара излезе, вече бе тъмно. Момчето го наблюдаваше от позицията си зад някакви сандъци до един празен склад.

Реши да продължи да го следи. Човекът или щеше да се прибере, или да отиде при друг доставчик. Търговецът отново тръгна, без да обръща внимание на нищо около себе си.

Зейн се мъчеше да не го изпуска от поглед. Скоро поведението на Мудара се промени и за малко щеше да го види, когато внезапно се обърна. За късмет точно тогава момчето се намираше в плътна сянка и успя да остане незабелязано.

Зейн осъзна, че Калеп му бе казал да внимава точно за такова поведение. Търговецът отиваше някъде и не искаше да бъде проследен. Момчето усети, че става дума за нещо опасно.

Калеп им бе говорил много за рисковете на новия живот, но Зейн започваше да разбира за какво става въпрос чак сега. Устата му пресъхна и сърцето му започна да подскача, но той призова куража си и продължи след Мудара.

Опитваше се да си набелязва ориентири, защото се намираше в непознат квартал. Имаше чувството, че не е добре да замръква на това място. По улиците нямаше фенери, а в далечината се чуваха приглушени гласове. Някъде се засмя жена, а от друга посока долетя писък, в който нямаше нищо весело.

Мудара зави зад един ъгъл и момчето забърза, после надникна зад него. Търговецът бе спрял до някаква врата и чукаше странно. Един път, пауза, два пъти, пак един и после три.

Вратата се отвори и Зейн настръхна. На прага стоеше мъж с черни дрехи, лицето му бе скрито в сянката. Туниката, панталоните и кърпата на главата бяха точно такива, каквито му бяха описали на Острова на чародея. Този човек беше Нощен ястреб.

Мудара заговори бързо и му подаде амулета. Мъжът не беше доволен и започна да оглежда внимателно улицата. Зейн се надяваше да няма свръхестествени дарби, защото иначе животът му щеше да е в опасност.

Двамата започнаха да спорят и от жестовете на Мудара си личеше, че опитва да убеди другия в нещо.

— ... струва си риска. Ако това са онези, за които ни предупредиха, може би ще ни заведат до... — убиецът му махна да говори по-тихо. Зейн не можа да чуе остатъка от разговора, но накрая мъжът се прибра и хлопна вратата в лицето на Мудара. Търговецът се обърна и продължи по улицата.

Зейн понечи да тръгне след него, но две силни ръце го сграбчиха отзад и една длан запуши устата му.

— Мълчи, ако искаш да останеш жив.

Сърцето му щеше да се пръсне, но успя да запази самообладание и да кимне.

— Върви след мен и не казвай нищо, докато не се убедя, че сме в безопасност — каза нападателят — висок и чернобрад — и го пусна.

Зейн тръгна с него. През следващия половин час се промъкваша внимателно покрай затъмнени входове и по тесните улочки.

— Ти ли си Зейн? — попита мъжът, щом стигнаха до по-оживената част на града.

— Да — коленете му трепереха от изтощение и страх.

— Чезарул ме прати да те намеря, но ти тъкмо тръгваше след търговеца, когато стигнах до площада. Реших да вървя след теб, защото ако те бях спрял, онзи можеше да забележи.

Зейн кимна.

— А защо ме сграбчи?

— Ако беше продължил да го следиш, щяха да те убият. Обикновено си тръгват от срещите си по лъжлив път и убиват всеки, който ги следи. Загубихме четирима души, преди да го установим.

— Кой са те?

— Гилдията на смъртта. Нощните ястреби — братията се огледа. — Аз съм Чойоба. Хайде, ще те заведа до странноприемницата.

Зейн кимна и тръгна след него.

— Справил си се добре — каза Чезарул.

— Така е — потвърди и Калевб.

Зейн беше твърде уморен да се усмихне и само кимна.

— Значи знаем къде да намерим Нощните ястреби? — обади се

Тад.

Чезарул поклати глава.

— Не, млади приятелю. Те ни откриха.

Изржението на Тад подсказваше, че не разбира.

— Това е капан — обясни Калевб.

— Капан ли? — възкликна Зейн.

— Фалшивият амулет беше сложен там, за да може някой, който работи за Конклава, да го открие. Незапознат човек нямаше да му обърне внимание или щеше да си го купи. Но щом започнах да задавам въпроси, Нощните ястреби разбраха, че търся тях. Сигурно си е стоял на сергията от месеци. Не би заинтригувал друг освен нас. И ние ще захапем примамката.

— Не разбирам... — започна Тад.

— Нощните ястреби залагат капани. Знаят, че с убийствата из града е само въпрос на време да започнем разследване. Затова слагат този амулет, който много наподобява техните, и всеки, който се оглежда за Гилдията на смъртта, би полюбопитствал за произхода му.

— Постъпихме според очакванията им — продължи Калевб. — Спорът, който си видял, вероятно е бил за следващото им действие. Дали да ни кажат, че няма истински амулети, и да ни проследят от пазара. Или да се съгласят на сделка и да ни нападнат веднага, или пък да ни проследят до странноприемницата. А след това да ни избият.

— Тези кучета са истинска напаст за спокойствието на града — каза Чезарул. — Освен това вредят на търговията. Искрено се надявам, че скоро ще приключим с тях — обърна се към Калевб. — Утре не ходи на пазара. Трябва да събера хората си, а някои от тях не са в града. Дай ми два дни и на третия се срещни с търговеца. Дотогава ще сме готови.

— Пабло няма да е доволен, ако превърнем странноприемницата в бойно поле — каза Калевб.

— Няма нищо, което малко злато да не излекува. Освен това той е предан на каузата също като нас.

Калевб кимна.

— Добре. Утре ще изведе момчетата на езда по брега на Оверн. Да речем, че ще потърсим някоя екзотична риба.

— Защо не крокодили? — усмихна се Чезарул.

— Ще се върнем след два дни и ще се срещнем с Мудара.

— Добре. Желая ви лека вечер — каза търговецът и си тръгна.

— Тад, върви в общото помещение и кажи на Джоми, че може да дойде.

— Мислиш ли да го задържиш при нас? — попита Зейн.

— Поне за известно време. Момъкът е корав, а при положение че е от Новиндус, едва ли има някакви връзки с Нощните ястреби. Освен това ми харесва.

— Той ни помогна без никаква причина — каза Зейн.

— Има си кауза. Чувство за справедливост, което липсва у повечето хора.

— Джоми, можеш ли да яздиш? — попита Калев, когато двете момчета влязоха в стаята.

— Достатъчно, че да не падам, ако не бързае много — отвърна червенокосият.

— Добре, защото утре ще се разходим до езерото и искам да дойдеш.

— Вземате ме на работа?

— Нещо такова — каза Калев. — Ще ти обясня утре. Сега лягайте да поспите.

Тримата излязоха от стаята на Калев и се насочиха към своята. Предната вечер Пабло Магуайър бе донесъл сламеник и Зейн го просна между двете легла. Джоми се опъна на него с удоволствие.

— Надявам се, не ти е много твърдо — каза Тад.

Джоми се засмя.

— Почти цяла година спя на улицата, а последното ми легло беше корабен хамак. Не съм спал на легло, откакто баща ми ме изхвърли. Това направо си е истински лукс.

Тад загаси фенера и стаята потъна в мрак. Двамата с Джоми заспаха бързо, но Зейн продължи да се върти — облеченият в черно убиец не излизаше от ума му.

14

ПРОБИВ

Магнус наблюдаваше внимателно.

Накор се бе надвесил над талноя. Трима цурански Велики гледаха с интерес.

— Не е нещо очевидно — каза Накор. — А може и да греша — прокара ръка над шлема му. — Но пък ако проработи...

Талноят се изправи. На лицето на Магнус разцъфна усмивка.

— Успя.

Пръстенът, чрез който се командваше съществото, беше у него.

— Мисля, че открих как да контролираме талноя, без да ползваме пръстена — каза Накор. — Това е полезно, защото пръстенът има неприятен страничен ефект.

— Много впечатляващо, Накор — каза Илианда.

От всички цурански магьосници той беше най-малко впечатлен от факта, че исаланецът не се вписва в концепциите им за Висш и Нисш път. През повечето време Накор дори отричаше, че практикува магия. Илианда не се притесняваше от това, щом насреща получаваше резултат.

— Все пак трябва да решим какво да правим с разломите, които се отварят на нашия свят заради това нещо — обади се Фомойн. — Ако не можем да направим защитни заклинания, трябва да го върнем на Мидкемия. Имаме съобщение за нов разлом. Двама от нашите братя в момента проверяват какво се е случило.

— Ще кажа на Пъг — съгласи се Накор. — Той се опитва да разучи защитите, които са държали това нещо скрито през вековете.

— Може да го преместим на Мидкемия, но дали вече не е късно? — обади се Магнус.

Тримата цурански магьосници се спогледаха.

— Ако е късно, ще трябва да впрегнем нашите ресурси, за да спрем евентуално нашествие — каза Савдари. — А ако не е, можем да

спечелим повече време, като го местим често между нашите светове. Две седмици тук, две седмици на Мидкемия.

— Може. Ще говоря с баща си тази вечер. Надявам се, че ще е намерил подходящо защитно заклинание и няма да има нужда да местим талноя постоянно.

— Ако се наложи, може да го пренесем бързо до Звезден пристан, а после някъде другаде — каза Накор.

Тримата магьосници се поклониха.

— Предайте почитанията ни на Миламбер — каза Илианда. Използваше цуранското име на Пъг.

Магнус и Накор отвърнаха учтиво и се отправиха към залата на разлома.

За разлика от едно време, разломът между Академията на Звезден пристан и Събранието на великите не се държеше постоянно отворен. Заради новата заплаха от света на дасатите бе решено да се използва само когато е необходимо.

Магнус застана до устройството и започна да напява нужното заклинание. Накор наблюдаваше мълчаливо ритуала, необходим за свързването на двата свята.

Чу се леко бръмчене и космите им настръгнаха, сякаш наблизо бе паднал гръм. Пред тях се появи блещукаща сива цепнатина, те минаха през нея без колебание и се озоваха в Звезден пристан.

Няколко магьосници се бяха събрали да видят какво пристига, но щом зърнаха Накор и Магнус, ги поздравиха и се разпръснаха. Магнус се обърна и затвори разлома с едно махване с ръка.

— Баща ми разказваше, че почти умрял, когато затворил първия цурански разлом — каза с кисела усмивка.

— Чувал съм я тази история — отвърна Накор. — Но преди да се възгордееш, си спомни, че той е трябвало да унищожи машина, създадена от дузина Велики, и му е била необходима помощта на дядо ти.

— Накор, не исках да се сравнявам с тях — Магнус тръгна към брега. — Просто говорех за... Няма значение.

Той извади една сфера и след миг двамата стояха пред кабинета на Пъг. Магнус почука и чу гласа на баща си.

— Влизай.

— Ти му обясни какво сме открили. Аз отивам да потърся Бек — каза Накор.

Магнус кимна и исаланецът го остави.

Намери Бек под едно дърво. Младежът зяпаше няколко ученици, които слушаха лекция на Росенвар. Щом видя Накор, Бек скочи енергично на крака.

— Тръгваме ли?

— Скучно ли ти е?

— Много. Нямам представа за какво говори този старец. И тия ученици... не се държат приятелски — погледна обвинително Накор. — Това, което направи с главата ми... — очите му сякаш се пълнеха със сълзи. — Едно от момчетата ме обиди и нормално щях да го фрасна в лицето. И пак, ако се беше изправил. И отново, докато не остане да лежи. Но не можах. Дори не успях да си свия юмурука. А той стоеше и ме гледаше така, сякаш нещо не ми е наред, и това е вярно! После си харесах едно хубаво момиче. То не спря да говори с мен, опитах да я сграбча и се случи същото! Не можах да вдигна ръката си... — Бек наистина щеше да заплаче. — Какво ми направи, Накор?

Исаланецът го потупа по ръката.

— Нещо, което не бих искал да правя на никого. За известно време няма да можеш да вредиш на останалите освен при самозащита.

Бек въздъхна.

— Завинаги ли ще остана така?

— Не. Не и ако се научиш да контролираш гнева и импулсите си.

Бек се засмя.

— Аз не се гневя. Никога.

Накор му махна да седне и застана пред него.

— Как така?

— Понякога се дразня и ако ме боли, чупя разни неща, но обикновено нещо или ми е смешно, или не. Хората говорят за любов, омраза, завист и подобни работи, но не съм сигурен, че ги разбирам напълно.

— Искам да кажа, че ги виждам как се държат и си спомням, че като малък чувствах разни неща. Например, когато майка ми ме прегръщаше. Но принципно не ме е грижа за същите работи като останалите хора — погледна Накор почти умоляващо. — Често си мисля, че съм различен. А и всички постоянно ми го повтарят.

Наведе глава и заби поглед в земята. После добави:

— Никога не ми е пукало. Но това, което направи с мен, ме кара да се чувствам...

— Разгневен?

Бек кимна.

— Не мога... да правя нещата, както съм свикнал. Исках онова момиче, Накор. Не ми харесва да не мога да правя каквото си искам!
— погледна Накор и исаланецът видя гневните сълзи в очите му.

— Досега никой не ти е казвал не, нали?

— Понякога, но ги убивах и си взимах каквото искам.

Накор като че ли се замисли за нещо, после каза:

— Веднъж ми разправиха една история, за един мъж с каруца, преследван от вълци. Когато стигнал до града, видял, че вратите са затворени. Започнал да вика за помощ, но вълците го настигнали и го разкъсали. Какво мислиш за тази история, Ралан?

Бек се засмя.

— Бих казал, че е много забавна! Сигурен съм, че е имал много изумен вид, когато зверовете са го докопали!

Накор замълча и се изправи.

— Чакай ме тук. След малко ще се върна — исаланецът тръгна към кабинета на Пъг, почука и влезе, без да изчака отговор.

— Трябва да поговорим веднага.

Пъг стоеше до прозореца и се наслаждаваше на лекия ветрец. Синът му седеше на един стол в другия край на помещението.

— Какво има?

— Този човек, Ралан Бек, е важен.

— Това вече го каза — обади се Магнус.

— Не, по-важен е, отколкото предполагам. Той разбира дасатите.

Пъг и Магнус се спогледаха намръщено.

— Нали се разбрахме да не говорим за тях пред други хора?

Накор поклати глава.

— Не съм му казвал нищо. Разбира ги, защото е като тях. Сега осъзнавам как са станали такива.

— Това звучи изумително — каза Пъг.

— Не че разбирам всеки детайл и как точно е станало, но поне ми се изясни какво.

Пъг му махна да продължи.

— Когато Каспар ни разказа как Калкин му е показал света на дасатите, реагирахме по еднакъв начин. Бяхме притеснени от заплахата, която представляват, и се чудехме как е възможно да съществува подобна раса. Как може да израсне и да просперира без съчувствие, щедрост и някакво чувство за общ интерес?

— Сигурно някога са ги имали, но злото е завладяло света им и този човек е пример какво би станало с нас, ако подобно нещо се случи и тук — Накор закрачи из стаята, сякаш се бореше с мислите си.

— Бек е такъв, какъвто са го направили боговете. Сам ми го каза и е прав. Освен това знае, че боговете не са го направили като другите. Просто още не разбира какво означава това — огледа се и продължи:

— Никой от нас не е като нормалните хора. Всички сме докоснати по един или друг начин и сме обречени да живеем едновременно чудесен и ужасяващ живот. Понякога дори по едно и също време.

Лицето му отново стана умислено.

— По време на нашата борба с агентите на злото често сме се чудили каква точно е целта им. Досега имахме само абстрактни хипотези. Че без зло не би имало добро и главната ни цел е да постигнем баланс, за да поддържаме вселената в хармония... Ами ако тази хармония е илюзорна? Може би естественото състояние е непрекъснатата борба? Понякога ще печели злото, друг път доброто. Може би сме пленени от прилива, който постоянно залива нашия свят и се отдръпва?

— Накор, рисуващ по-мрачна картина от обикновено — прекъсна го Пъг.

— Онова с мравките и замъка звучеше по-добре от тези приказки за приливи — съгласи се Магнус.

Накор поклати глава.

— Не виждате ли? Това показва, че понякога балансът е нарушен! Приливът ни залива. Бек е докоснат от нещо, което не разбира, но това не пречи нещото да налага волята си върху него! Дасатите не са зли, защото така са поискали. Преди векове сигурно са били като нас. Да, светът им е различен и идват от друго ниво на реалност, но някога майките са обичали децата си и е имало приятелство и лоялност. Това, което наричаме Безименния, е просто израз на нещо по-голямо, което не е ограничено от този свят или тази

реалност — за момент остана без думи. — Пъг, злото е навсякъде — на устните му отново се появи усмивка. — Което значи, че и доброто е навсякъде.

Удари лявата си длан с юмрук и заключи:

— Заблуждаваме се, че разбираме мащаба на нашите решения, но когато става дума за векове, не е така. Противникът ни се е подготвил за този конфликт още преди да се появят хората и засега печели. Дасатите са станали такива, защото злото е спечелило на техния свят. Онова, което наричаме Безименния, е нарушило баланса и е победило. Тук ще стане същото, ако се провалим.

Пъг беше пребледнял.

— Рисуваш мрачна картина, приятелю.

Накор поклати глава.

— Напротив, не виждаш ли? Нищо не е загубено. Щом злото може да победи там — той погледна Пъг и Магнус и се усмихна, — значи доброто може да победи тук!

По-късно Пъг и Накор се разхождаха по морския бряг и се радваха на солените пръски и топлия бриз.

— Помниш ли Фантус? — попита Пъг.

— Домашният любимец на Кълган, който обичаше да се върти в кухнята?

— Липсва ми. Минаха пет години, откакто го видях за последно. Беше много стар и мисля, че умираше. Не беше домашен любимец, а по-скоро гост — Пъг погледна приборя. — Беше с Кълган в нощта, когато за пръв път отидох в колибата му. Винаги се навърташе наблизко — Пъг помълча. — Когато доведох от Келеуан сина си Уилям, двамата с Фантус се сприятелиха. След смъртта му започна да ни посещава все по-рядко.

— Може би е тъгувал?

— Несъмнено — отвърна Пъг.

— Защо се сети за това?

Пъг спря и седна на един камък. Бяха стигнали до малък скалист нос и ако искаха да продължат, трябваше да газят през плитчините.

— Не знам. Беше много чаровен. Напомня ми за по-простите времена.

Накор се засмя.

— Пъг, през дългите години, откакто се познаваме, все говориш за по-простите времена. Не мисля, че Войната на разлома, пленничеството ти на Келеуан, това, че си станал първия чуждоземен Велик, спирането на войната и всичко останало, което сте свършили с Томас и Макрос, е било просто!

— Може би просто аз бях по-обикновен — отвърна Пъг уморено.

— Едва ли. Да речем, че си имал по-опростени представи за света. Всички сме били така като млади.

— Фантус беше капризен, можеше да е непредсказуем като котка и стабилен като куче. Мисля, че му се радвах, защото с Уилям бяха неразделни.

— Мислиш си за Уилям?

— Често. И за осиновената ми дъщеря Гамина.

— Защо сега, Пъг?

— Защото децата ми отново са в опасност.

Накор се засмя.

— Знам, че са ти синове, но Магнус и Калев в никакъв случай не са деца. Те са мъже, при това със силни характери, и трябва да се гордееш с тях.

— Гордея се. Но съдбата ми е отредила да гледам как всички, които обичам, умират.

— Откъде знаеш това, Пъг.

— Когато флотата на демона Джакан навлезе в Горчиво море, опитах да я унищожа собственоръчно. Един от най-арогантните ми моменти. В резултат за малко не загинах.

— Спомням си.

— Лимс-Крагма ми даде избор. Само семейството ми знае какво решение взех, при това отчасти. Позволено ми бе да се върна и да продължа работата си, но съм обречен да гледам как всички, които обичам, ще умрат преди мен.

Накор седна на скалата до Пъг и замълча. Накрая отрони:

— Не знам какво да кажа, Пъг. Може би трябва да помислиш за друго.

— Какво?

— Аз съм по-възрастен от теб и всички, които познавах в младостта си, са вече мъртви. Всички. Понякога си спомням лица, но

не мога да ги свържа с имена. Това е проклятието на дълголетието. Но може би си бил прокълнат още преди да говориш с богинята.

— Как?

— Както казах, и аз съм надживял всички познати от едно време. Баща ми и майка ми умряха малко един след друг, но не бях говорил с тях от тридесет години. Нямам братя и сестри. Но това не означава, че не съм обичал. А винаги е болезнено да губиш тези, които обичаш.

— Има едно древно исаланско пожелание, когато се роди бебе. „Първо умира дядото, после бащата и накрая синът.“ То изразява естествения ред. Никога не съм бил баща и не мога да си представя какво ти е било да загубиш Уилям и Гамина. Но си го спомням. Видях колко тежко ти беше — Накор поклати глава, сякаш не можеше да намери подходящи думи. — Аз загубих жена си, два пъти. Първия път ме напусна, за да търси повече мощ. А втория път... Аз я убих, Пъг. Убих Йорна. Нейното тяло беше изгнило преди години и тя бе обсебила някакъв мъж — Накор се засмя горчиво. — Но това не променя факта, че тя беше човек, когото съм обичал. Че съм заспивал в нейните обятия и присъствието ѝ ме правеше по-добър — очите му се бяха напълнили със сълзи. — Аз, ти и Томас сме избрани от боговете и тази чест си има цена. Може и да е суета, но това важи само за нас тримата. Нито за Магнус, нито за Миранда. Само ние.

— Защо?

— Само боговете знаят. — Накор се засмя зловещо. — И те няма да ни кажат истината.

Пъг се изправи. Бе време да се връщат.

— Мислиш ли, че ни лъжат?

— Със сигурност не ни казват всичко. Помисли кого е видял Каспар на върха на Ратх'Гари?

— Калкин.

— Да. Банат, бога на крадците и измамниците.

— Мислиш, че дасатите може да не са толкова голяма заплаха ли?

— Напротив. Но Калкин е показал на Каспар това, което е искал да види. Боговете си имат своите причини, но аз съм цинично копеле и бих искал да знам какво *не е видял* Каспар.

Пъг сложи ръка на рамото му.

— Нали не предлагаш това, което си мисля?

Накор се ухили.

— Още не. Но скоро може да се наложи да посетим света на дасатите.

— Да отворим умишлено разлом до техния свят? Дали може да има по-безразсъдна постъпка?

— Сигурно има. Още не сме се сетили — разсмя се Накор.

Пъг също се позасмя.

— Това сигурно ще е най-лошата идея в цялата ни история.

— Сигурно. Но ако отиването ни там спре идването на дасатите тук?

Пъг спря да се смее.

— Дали? — продължи да върви с наведен поглед, сякаш бе потънал в размисъл. — Може би трябва да го обсъдим по-подробно.

— Добре. Докато сме на тази тема, кога ще ми кажеш нещо повече за съобщенията от бъдещето?

— Скоро, приятелю. Скоро. Чудя се как ли се справят Калев и останалите в Кеш? Не сме ги чували от няколко дни.

— Сигурен съм, че щяха да ни известят, ако ставаше нещо важно.

Калев отскочи наляво и успя да избегне меча на убиеца. Не обърна внимание на болката в лявото рамо, когато се удари в стената на подземиято и замахна към корема на Нощния ястреб.

Капанът беше планиран и изпълнен изключително. Калев се прокланаше, че е бил толкова глупав. Не само че не бяха успели да са с една стъпка пред Нощните ястреби, а направо бяха загазили.

Единствената причина да са още живи беше късметът.

Чезарул бе пратил хора да следят търговеца и да наблюдават къщата. Предишната нощ бяха открили базата на Нощните ястреби. Беше им отнело много време, но търпението им бе възнаградено.

Чезарул беше планирал двойна атака в мазето на изоставения склад. Една група трябваше да се промъкне през канализацията, а друга да нападне от улицата.

Понеже убийците действаха главно нощем, бе решено атаката да се проведе следобед, за максимална изненада.

Калев бе повел своята група през канализацията. Отне им цялата сутрин, за да заемат позиции.

Вместо това се натъкнаха на капан, който бе издаден само благодарение на няколко разтревожени плъха и на това, че един от мъжете усети лек полъх на въздух с миризма на пушек. Калев едва успя да изкрещи предупредително и тунелът се напълни с облечени в черно Нощни ястреби. Трима от хората му загинаха, преди да разберат какво става, а останалите заотстъпваха разбъркано.

Атаката бе претърпяла крах и сега единствената му грижа бе да измъкне оцелелите от подземието. Заедно с четирима други остана да отбранява входа на един по-широк тунел.

Калев знаеше, че трябва да задържи позицията поне още няколко минути, за да може останалите агенти на Конклава да се скрият из града.

Не се съмняваше, че горе ще ги чакат още Нощни ястреби, но едва ли щяха да нападнат хората му на дневна светлина. Градската стража никак не обичаше обществените безредици, защото често клоняха към бунт, и намесата на Вътрешния легион бе само въпрос на време.

Мъжът до него издаде бълбукащ звук, защото бе пронизан в гърдите. Калев замахна, отсеке ръката на Нощния ястреб и той падна с писък в мръсната вода. Бяха останали само двама от хората на Чезарул, но противниците им дадоха глътка въздух, докато се прегрупираха.

От тунела прозвуча писък и Калев разбра, че още един от хората му е загинал. Надяваше се, че краят му е бил бърз, защото Нощните ястреби щяха да измъчват жестоко всеки пленник за информация.

При отстъплението беше загубил фенера си. Единствената светлина идваше от една решетка на тавана малко встрани и тунелът бе доста тъмен.

Нощните ястреби се втурнаха към тях. Липсата на светлина и черните им дрехи пречеха на Калев да види колко са.

Замахна към един от убийците и той отскочи назад. Следващият удар на Калев порази друг противник в хълбока. В същия момент един от хората на Калев успя да повали още един Нощен ястреб.

Тримата останали убийци отстъпиха безмълвно и изчезнаха в мрака.

— След мен — извика Калев и хукна към решетката.

Стигна до металните стъпала и махна на хората си да се качват. Самият той остана последен.

Тримата — мръсни и окървавени — се измъкнаха от канализацията в някаква малка уличка в района на складовете.

— Отидете в подготвените безопасни квартири. Ако Чезарул е оцелял, ще знае къде да ме намери. Ако не е, заместникът му ще се свърже с мен. Засега не говорете и не се доверявайте на никого. Тръгвайте!

Щом мъжете се скриха от погледа му, Калев пое в обратна посока.

Мина покрай един фонтан и натопи цялата си глава. След това разтърси дългата си коса. Беше загубил шапката си някъде из тунелите.

Огледа се, защото не можеше да е сигурен, че не го наблюдават. Можеше само да се надява, че ще се отърве от евентуални преследвачи, докато стигне до тайната квартира.

Тревожеше се за момчетата. Беше им оставил стриктни инструкции какво да правят, ако не се върне до залез. Трябваше да се махнат от „Грите върби“, да минат по определен маршрут до една къща, да почукат на задната врата и да кажат уговорената фраза. Молеше се да изпълнят всичко точно.

Заобиколи някакви сандъци и едно острие направи дълбок прорез в лявото му рамо. Той отстъпи назад, готов да посрещне атаката.

Двама Нощни ястреби препречваха пътя му. Знаеше, че трябва да се справи с тях бързо, защото щеше да припадне от загуба на кръв.

Мъжът, който го беше изненадал, нападна първи, другият мина вляво. Калев реши да се възползва от предоставената възможност. Наведе се, скочи напред, прониза първия убиец в корема, след това се завъртя в кръг, вече замахнал с меч. Другият мъж инстинктивно се бе приготвил да отбие атака отляво, но завъртането на Калев го изненада и преди да реагира, той беше поразен във врата.

Мъжът падна и Калев го заобиколи, прибирайки оръжието си. Притискаше ръка към раната си, за да намали кръвотечението, и вървеше като пиан. Беше се съсредоточил само върху една мисъл: да стигне до тайната квартира, преди да припадне.

— Три тройки — засмя се Джоми и придърпа купчината медни монети. Зейн изръмжа и хвърли картите си на масата.

— Казах ти да не залагаш — засмя се Тад.

Джоми понечи да каже нещо, но усмивката му внезапно изчезна.

— Внимавайте. Задава се неприятност.

Тад и Зейн вдигнаха глави. В помещението бяха влезли четирима мъже с еднакви сиви наметала и препречваха всички изходи.

— Какво става? — попита Тад.

— Не знам, но не е хубаво — отвърна Джоми. — Стойте близо до мен — изправи се и изчака братята да направят същото. — Пригответе се.

— За какво? — попита Зейн, докато Джоми тръгваше към първия мъж.

Директният подход на червенокосото момче изненада непознатия и той не посегна за оръжието си, докато Джоми не хвърли по него един стол. Мъжът приклепна, но младежът вече бе вдигнал нов стол и с един замах го строши в главата му. В този момент Пабло Магуайър се появи, за да види за какво е цялата шумотевица. Не беше направил и две крачки, когато един от останалите измъкна изпод сивото си наметало малък арбалет и стреля по него. Пабло се хвърли под тезгяха, за да избегне стрелата, и след миг се надигна с абордажна сабя в ръце.

— Бягайте — изкрещяха Джоми и Пабло едновременно и братята се втурнаха към вратата. Червенокосото момче изрита падналия в лицето и хукна след тях. Двама от мъжете го последваха.

Момчетата затичаха към площада, но преследвачите им постепенно ги настигаха.

— След мен — извика Джоми и се обърна, за да се увери, че Тад и Зейн са зад него.

Изтича до фонтана, където обикновено се събираха младежите, и рязко спря пред Аркмет и останалите чираци.

— Искаш ли да фраснеш някого?

— Теб ли? — попита Аркмет и отстъпи назад.

— Не — отвърна Джоми.

Братята спряха зад него.

— Тях? — Аркмет се усмихна.

— Не — Джоми посочи към облечените в сиво убийци, които се приближаваха. — Тях.

— Що не — сви рамене Аркмет.

Трите момчета хукнаха отново, а мъжете ги последваха, скрили оръжията си под сивите наметала.

— За къде бързаме? — каза Аркмет и препречи пътя им. До него вече бяха и останалите чираци от гилдията на хлебарите.

Единият мъж, със сива брада и гола глава, отметна наметалото си и показа меча и камата си.

— Не ти трябва да знаеш, момче.

При вида на оръжията чираците се стъписаха, но не освободиха пътя. Тад, Зейн и Джоми вече се бяха скрили в тълпата.

— Никой не каза нищо за оръжия — изсумтя Аркмет.

— Никой не каза и за тъпи момчета, които му препречват пътя — мъжът направи заплашителен жест, а спътникът му заобиколи отдясно, за да види накъде се насочват бегълците.

— Тъпи ли? — възкликна Аркмет, докато убиецът се опитваше да го избута с рамо. — Тъпи!? — широкоплещестото момче се засили с неподозирана ярост и удари мъжа с всичка сила в челюстта. Очите на убиеца се подбелиха и той рухна. Спътникът му се обърна, за да види какво става, и беше поразен от една прецизно хвърлена тухла.

Чираците от гилдията на хлебарите се скупчиха и започнаха да ритат повалените и да скачат върху тях, макар те вече да бяха загубили съзнание.

Тад, Зейн и Джоми се спотаиха в сенките. Движеха се вече от часове и бяха сигурни, че не ги следят. Бяха подгизнали от пот, защото нощта бе гореща и не бяха почивали отдавна.

— Сега какво? — попита Зейн.

— Ще отидем където ни каза Калев, ако нещо се обърка — отвърна Тад. — Четирима мъже се опитаха да ни убият, а това си е сериозно объркване. Не мислиш ли?

— Няма да споря, приятел — каза Джоми. — Къде трябва да отидем?

— Следвайте ме.

Тад поведе. Успя да се изгуби на два пъти, но накрая откри къщата. Като следваха инструкциите, те заобиколиха отзад и се шмугнаха през една хлабава дъска в оградата. След това почукаха на кухненската врата и зачакаха.

— Кой е? — попита мъжки глас.

— Тези, които търсят подслон в сенките — отвърна Тад.

Вратата се отвори и един широкоплещест мъж с прости дрехи им махна да влязат.

— Бързо!

И без повече думи започна да навива килима в стаята и махна на Джоми и Зейн да отворят замаскирания вход към избата. След това запали един фенер от кухненския огън и ги поведе надолу.

— Аз ще затворя, като се върна.

Стълбите водеха към тесен тунел, който се отдалечаваше от къщата. Според Тад се насочваха към изоставената постройка от другата страна на улицата.

Мъжът спря пред една врата, почука два пъти, изчака и почука отново. После отвори.

Влязоха в помещение, в което имаше легло, маса и стол. Очевидно бе предназначено да крие един човек.

— Ще изчакате тук до утре вечер. После ще ви преместим.

Трите момчета се огледаха и видяха, че на леглото лежи човек в безсъзнание.

— Направихме каквото можахме — каза мъжът, преди да затвори вратата. — Беше изгубил доста кръв, докато стигне дотук.

— Калев — прошепна Тад, взрян в неподвижната фигура на леглото.

15

ЗАБЛУДА

Тал огледа картите си.

Облегна се назад и погледна надясно към Амафи, който се беше подпрял на стената. Бившият убиец беше скръстил ръце и оглеждаше залата, която не приличаше на тези на север. В Ролдем и Кралството комар се играеше предимно по странноприемници и кръчми. „Господарката на късмета“ беше най-елитното заведение в Кеш и нямаше аналог в цял свят.

Приличащата на дворец сграда, някога собственост на богат търговец, се бе превърнала в любимо място на всички картоиграчи и комарджии. Намираше се на висок хълм в началото на дълъг булевард и предлагаше гледка към имперската цитадела от едната страна и Долния град и Оверн от другата.

От едната страна на помещението нямаше стена, а множество мраморни колони, оформящи колонада, която разкриваше гледка към добре оформените градини и града долу. В Кеш обикновено беше горещо или много горещо и вечер рядко захладняваше. Главната грижа на Тал обаче не беше красотата на гледката, а собствената му безопасност, защото седеше с гръб към градината. Напоследък доста хора бяха започнали да умират в неподходящо време.

Беше използвал популярността си, за да си издейства покани за различни събирания, и бе прекарал часове в слушане на безсмислени разговори. Но най-сетне бе чул нещо, което го доведе на това място, и сега чакаше търпеливо.

Ако слухът беше верен, тук трябваше да пристигне един принц, разбира се, инкогнито, и да изкара една вечер в забавления. Агентите на Чезарул бяха разбрали, че срещу въпросния принц се готви покушение. Тал беше тук, за да се погрижи то да не успее.

Вече бе забелязал очевидния начин, по който двама млади благородници си подсказваха какви карти имат. Този с по-слабата ръка обикновено вдигаше залога и помагаше на другия да спечели повече.

Не беше перфектна система, защото този с по-силната ръка все пак трябваше да бие и останалите на масата, но печелеха достатъчно често. Освен това залозите бяха доста сериозни, така че с течение на вечерта двамата бяха събрали доста пари. На Тал му се искаше да им даде урок, но сега имаше други грижи.

Беше се замесил с Конклава на сенките още от най-ранна възраст и се бе научил да мами на карти. Уменията му бяха усъвършенствани от игра с Накор, Каспар и Амафи — все изпечени измамници. Веднъж играта се бе превърнала в състезание по мамене и се изпи доста вино. Приключиха чак когато в тестето се появиха три допълнителни попа и две седмици.

Тал играеше, без да се замисля много, печелеше малко, за да е отгоре, и губеше често, за да не привлича внимание.

— Трябва ми малко въздух — извини се той и махна на слугата си.

Двамата тръгнаха към градината уж за да се поразтъпчат, но Тал всъщност искаше да огледа отново наоколо.

— Нещо притеснява ли ви, ваше великолепие? — попита Амафи. Говореше ролдемски, за да намали риска от подслушване.

— Много неща, Амафи.

— Със сигурност не и двете момчета, нали?

— Не. Някой ще им даде урок, но за жалост няма да съм аз — Тал огледа градината. — Знаем, че враговете ни много внимателно подбират кого и къде да убият. Но защо тук и точно тази вечер? — той махна с ръка, обхващайки градината и сградата, и се обърна към града. — Горе сигурно има над двадесет стаи. Дори не знаем в коя ще е принцът — завъртя се към Амафи. — Това е по твоята специалност. Би ли се опитал да убиеш царска особа тук?

— Не, но пък аз винаги съм предпочитал сенките пред объркването.

— Не съм сигурен, че разбирам.

Бившият убиец хвана господаря си за ръката и го завъртя към сградата. На практика всичко беше открито освен вратите към тоалетните и кухнята.

— Всичко се вижда и това е добре — каза Амафи. — Ако някой иска да се качи горе, трябва да влезе през главния вход и да мине по стълбището вдясно. Още не съм проучил този паметник на човешката

алчност напълно, но не виждам други изходи. Възможно е да има тунел, който да води към улицата, но всеки, който иска да го ползва, ще трябва да мине пак през това помещение.

— Значи мястото е добро?

— Когато убиеш някого, трябва да напуснеш веднага. Не бива да се колебаеш, защото иначе ще те заловят. Аз предпочитам сенките. Искам да съм далеч от жертвите, преди да са изстинали, да не говорим за това да ги открият. Други предпочитат да прикрият следите си с хаос — Амафи се огледа. — Ако съм принуден да убия някого тук, бих се скрил... в градината. Когато настъпи суматоха, ще избягам от ей там.

Тал бавно се завъртя, за да види за какво става дума. Градината беше правоъгълна, с малък басейн в центъра. Беше очертана с ниски плетове и имаше тесни пътечки до панорамата, гледаща над града и бреговете на езерото. Тук-там бяха разположени пейки и поставки за факли.

— Арбалет?

— Твърде неточен — отвърна Амафи. — Но ако няма друга алтернатива, би могло. Вие, да речем, може да използвате лък, при това с голяма ефикасност. Аз бих избрал стреличка.

— Стреличка ли?

— Намазана с отрова — Амафи се вживя в ролята. — Бих скрил тръба под наметалото си, а ако е твърде топло — в ръкава. Не е нужно да е дълга — той показа с ръце около една стъпка. — Стреличката ще е достатъчно здрава торбичка, за да не се одраскам сам случайно.

— Бих изчакал, докато жертвата се установи — продължи Амафи. — Например да седне да играе комар или да излезе в градината. Важното е да си готов, когато дойде времето. Вадиш тръбата, слагаш стреличката, поразяваш жертвата и изчезваш още преди да е паднала на пода.

— Как може да си сигурен, че ще умре?

— Има поне няколко отрови, които са достатъчно силни, за да убият бързо дори при леко одраскване. С тях се борави трудно, но ако си добре обучен... — той сви рамене. — Не е първият ми избор, но бих могъл.

Амафи посочи задната стена.

— Вече щях да съм планирал пътя за бягство. Бих вързал въже за някоя статуя и бих се спуснал в градината на долната къща още преди жените да са почнали да пищят и да викат стражата. Хаосът ще ме скрие.

— Какво друго би ползвал освен стреличка с отрова?

— Добре хвърлен кинжал може да свърши работа, но повишава риска да те видят.

— Трябваше да се сетя.

— Бихте се изумили колко малко неща виждат хората, ваше великолепие. Виждат как тялото пада, как тече кръвта. Чуват писъците на жените и проклятията на мъжете. Оглеждат се дали и те не са в опасност. Но не забелязват, че невзрачно облеченият човек в края на тълпата е изчезнал. Още по-добре, ако хората наоколо се разтичат и има много писъци. Лесно е да се убие човек. Трудното е да не те заловят след това.

— И как би убил принца, ако се появи тази вечер?

— Никога не бих приел такъв договор. Да убиваш търговци и дребни благородници е едно. Има шанс за отмъщение, но не е голям. Рано или късно синовете наследяват богатството и започват да приемат плащането на следователите като излишен разход. Все пак не могат да върнат мъртвите, без значение колко скъпи са им били.

— Ти си цинично копеле, Амафи. Казвали ли са ти го?

— Доста често, ваше великолепие, като се има предвид какъв ми е занаятът — той сви рамене и се усмихна. — За убийството на царски особи ти трябва да си фанатици. Готови да дадат живота си, за да видят как някой от императорското семейство умира. Професионалистите не биха приели подобен договор.

— Ами Нощните ястреби?

Амафи го хвана под ръка и го поведе към най-отдалечения край на градината.

— Те са легендарни. Тоест в историите за тях има еднаква доза истина и митичност.

— Продължавай.

— Вярва се, че някога са били семейство, което издигнало занаята с убийствата до ниво на изкуство. Упражнявали професията си с поколения, без да бъдат забелязани. Преди стотина години се случило нещо и се превърнали в култ, с което увеличили броя си. След

това били почти унищожени от войниците на Кралството. Оттогава се носят слухове за тяхното завръщане.

— Не са само слухове — Тал се огледа. — Намери ни бърз път за измъкване.

Амафи кимна и Тал се върна на масата. Поигра неангажиращо около час, като очакваше знак, че принцът е пристигнал. Прецени, че са минали поне три часа след залез. Всеки, тръгнал да се забавлява в града, би трябвало да е пристигнал. Прибра печалбата и тръгна да търси слугата си.

Амафи стоеше до една колона в лявата страна на помещението, точно до стълбите към градината.

— Готово. Открих два възможни пътя за бягство, без да се използва предната врата. Единият е въжена стълба, използвана от градинарите за поддръжка на плета. Достатъчно дълга е, за да стигне до покрива на долната вила. От другата страна на градината има стръмна пътечка, която се спуска надолу и от нея може да се скочи на пътя. И двата варианта стават.

— Добра работа.

— Живея, за да ви служа, ваше великолепие.

Тал се въздържа да отбележи, че Амафи се бе опитал да го убие поне на два пъти, когато му бе изгодно.

— Каж ми отново: ако трябваше да убиеш принц на Кеш, как щеше да го направиш оттук?

— Нямаше. Щях да си избира място и да се погрижа някой да го доведе при мен.

— За това ще ти е необходим вътрешен човек.

— Нима е изключено?

Тал размисли.

— Възможно е. Само че ако принцът не се появи тази вечер, значи информацията ни е грешна и всичко е напразно. Ще изчакаме още час и ако не се появи никой, се прибираме.

— Да, господарю — Амафи наклони глава. — Към картите ли ще се върнете?

— Не. Нямам настроение. Ще обиколя да видя какво става наоколо.

Амафи зае позиция до по-близкия път за бягство, а Тал тръгна да се разхожда.

Това беше най-голямото и разкошно заведение за комар, което бе виждал, но бе малко странно за неговия вкус. Всички места в Кралството, Ролдем и Оласко бяха нагъчкани с маси, за да се увеличат печалбите. Тук имаше обширни пространства с възглавнички и дивани, на които благородниците можеха да разговарят и да се отдават на други пороци. В един по-тъмен ъгъл неколцина младежи от Истинската кръв си подаваха дълга лула и ако се съдеше по сладникавия аромат, не пушеха тютюн.

Имаше множество невероятно красиви жени и няколко от тях му се усмихнаха подканящо. Хазарт, наркотици, курви и пиене. Това място можеше да задоволи всякакви апетити.

Тал реши да поиграе още час. След това взе скромната си печалба и се върна при Амафи.

— Никой не идва.

— Това е странно, ваше великолепие. Но не е необичайно царските особи да си променят намеренията.

— Не мисля. Според мен информацията ни е грешна.

— Но защо?

— Не знам. Кажете ми: какво се промени в помещението, откакто говорихме за последно?

Амафи беше поостарял, но уменията му бяха все така полезни.

— Един мъж стои до стълбите и сякаш е потънал в размисъл, докато пие, но не си е наливал от час. Две куртизанки обикалят из помещението, но вече на два пъти отблъскват мъже, търсеци компанията им — той погледна втория изход в другия край на помещението. — А и някой препречва тясната пътечка като евентуален вариант за бягство.

— Ако подозирах, че сме открили градинарската стълба, сигурно щяха да се погрижат и за нея.

— Мислите, че е капан?

— Да — каза Тал.

— За нас?

— Би било глупаво да не го предположим.

— Значи слуховете за присъствието на принца и евентуалното покушение са били примамка?

Тал кимна, после попита:

— А какво би направил, ако аз съм мишената?

Амафи се огледа, преценяваше новата ситуация.

— Не може да става дума за открита атака на публично място. Освен това никой не би предизвикал на дуел един бивш шампион от Двора на майсторите. Бихте се оправили дори срещу трима противници, освен ако не са невероятно добри. Само че не бих искал цели трима да знаят кого ще убивам, освен... ако не сме семейство.

— Нощни ястреби.

Амафи кимна и огледа двете жени.

— Тези едва ли са убийци. Бих ги наел, за да ви подмамят горе, където ще ви очаква кинжал иззад някоя завеса. Или пък да ви задържат, докато не дойде някой друг. Колкото до убийството, аз лично бих предпочел да ви издебна пред предната врата и да ударя в гръб, преди да успеете да извадите прословутия си меч.

Тал се усмихна.

— Ако не ме лъже паметта, точно така се запознахме.

— Не се опитвах да ви убия, ваше великолепие, а да постъпя на работа. Ако ви исках мъртъв, вероятно щях да намеря начин да свърша работата си.

— А какво ще кажеш за тази вечер? Хаос или сенки?

Амафи се огледа и се засмя, сякаш Тал бе казал нещо смешно.

— Не знам. Ако имаше малко повече хора, тогава хаос. От друга страна, са твърде много за сенки.

— Значи съм в безопасност, докато не тръгнем?

— Така мисля, ваше великолепие. Но бих бил нащрек, особено ако се наложи да посетя тоалетната.

— Не е много достойно да ти прережат гърлото, докато се облекчаваш.

— Случвало се е.

— Мъжът, който пази пътеката, дали е Нощен ястреб, или наемник?

— Трудно е да се каже. Едва ли биха поставили някого там, за да ви се изпречи. По-скоро за да съобщи, че сте тръгнали от друго място... Бих заложил на наемник.

— На кого да съобщи?

— Със сигурност не и на момичетата. Върнете се на масата, а аз ще се опитам да разбера.

Тал кимна и се присъедини към друга игра. Беше му омръзнало да се преструва, че маменето на двамата братя не го дразни. На новата маса имаше двама търговци от юг, един дребен дворцов чиновник и двама пътници от Кралството.

Всички се държаха вежливо и непринудено. След като се запознаха, двамата пътници попитаха Тал за някои хора в Ябон.

Той отклони въпроса, като обясни, че през повечето време е пътувал и е живял на изток, предимно в Ролдем. Единият от мъжете го позна като бивш шампион и макар разговорът да не стана по-малко досаден, поне не се въртеше около измисления му произход.

Към два след полунощ в заведението се появи група подпийнали младежи. Двама бързо си намериха момичета и се качиха на горния етаж. Трима отидоха на голямата маса, на която се мятаха зарове. Последният седна в един ъгъл и сякаш задряма.

— Ваше великолепие, може ли за момент? — обади се Амафи над рамото на Тал.

Той се извини и двамата се дръпнаха настрана.

— Явно са станали нетърпеливи. Виждате ли мъжа, дето се прави на заспал?

— Виждам го.

— Влезе с пияните младежи, но не е с тях. По-възрастен е и се преструва. Сигурен съм, че ни наблюдава през притворените си клепачи.

— Нощен ястреб?

— Почти сигурно. Не биха пратили неопитно хлапе.

— Колко е опасен?

— Много, защото ще е готов да умре за клана си. Може задачата му да е да ви накара да го убиете и да избягате, а останалите да ви причакат отвън.

— Фанатици — Тал изрече думата като проклятие.

— Какво да направя?

— Чакай — Тал приближи двете момичета, които обикаляха от часове и се преструваха, че се забавляват. Те видимо се зарадваха, че идва към тях. И двете носеха обичайното облекло за Истинската кръв, но по светлите им очи и коси си личеше, че не са такива. Гърдите им бяха покрити с ефирни шалове. Бижутата им бяха евтини. Очевидно бе, че двете не се намират на обичайното си място — вероятно през

повечето нощи обикаляха по-евтините кръчми и бардаци. След няколко години, когато красотата им повехнеше, щяха да се принудят да излязат на улиците в по-бедните квартали.

— Тъкмо казвах на приятелката си, че ти, красавецо, си единственият мъж тук, с когото бих искала да си... хм, поговоря! — каза по-високата, с червеникавокафява коса.

Двете се изкикотиха.

— А какво ще кажете да изкарате повече злато, отколкото са ви обещали? — попита Тал, като се наведе към тях.

Двете изглеждаха шокирани. Тад ги прегърна през кръста и ги придърпа към себе си фамилиарно, но здраво.

— Усмийте се, момичета, наблюдават ни. Мъжете, които са ви обещали злато, за да ме подмамите горе, ще ви прережат гърлата. Е, какво избирате? Живот и злато или едно бързо кръвопролитие направо тук?

По-ниското момиче, с черна коса, беше готово да припадне.

— Обещаха ни, че никой няма да пострада — каза другата. — Казаха, че е шега.

— Не е. Какво имате?

— Не разбирам.

— Какво ви дадоха, за да ме отровите?

— Не е отрова — отвърна по-ниската с треперещ глас. — Просто сънотворно. Искат да те натоварят на някакъв керван, тръгващ на юг. Казаха, че си посегнал на чужда жена и заслужаваш урок.

Тал поклати глава и се засмя силно, след което прошепна:

— И вие, разбира се, им повярвахте.

— За десет златни монети бих повярвала, че си Сунг — отвърна червенокосата.

— Чуйте сега какво искам да направите. Елате с мен и ми дайте сънотворното.

После махна на Амафи да се приближи.

— Ще прекарам малко време с новите си приятелки, преди да поиграя отново. Разплати се със собственика.

Слугата му кимна и тръгна, а Тал продължи да прегръща момичетата. Двете го галеха нежно, но продължаваха да се озъртат нервно.

— Не се оглеждайте. Гледайте мен.

— Стаята в дъното на коридора, на горния етаж, ваше великолепие — каза Амафи, когато се върна.

Тал взе ключа. Знаеше, че вероятно онзи, дето се правеше на заспал, има дубликат.

— Проследи го, като тръгне нагоре, и му помогни да влезе.

Заведе момичетата горе и им махна да застанат в най-отдалечения ъгъл. Беше доволен, че стаята е голяма. Прозорецът гледаше към градината, точно над ъгъла, където Амафи бе скрил въжената стълба. Според кешийския обичай нямаше стъкло, а само дървени капаци, които предлагаха сянка през деня и топлина в редките нощи, когато това се налагаше.

— Дайте отварата.

Червенокосата му подаде малка стъкленица и Тал извади кесията си.

— Тук има към триста златни монети. Като ви кажа, излезте бързо, но не бягайте. Ако искате да оживеете, за да харчите златото, не се прибирайте в бардака или където там живеете. Изчакайте пазарът да отвори и си купете от одеждите, които носят жителите на Джал-Пур. От онези, които откриват само очите. После си вземете телохранител от гилдията на наемниците. Ще ви излезе около десет жълтици.

Докато говореше, Тал внимателно оглеждаше стаята. Широко легло, две маси, поднос с плодове и сладкиши и глинена делва, в която да се изстудява вино.

— Присъединете се към първия керван на север. Ако успеете да се доберете до Кралството, Квег или Ролдем, може и да оцелеете.

Чернокосото момиче го погледна смаяно.

— Да напуснем Кеш? Какво ще правим в чужбина?

— Същото, което правите, откакто са ви изгонили родителите ви. Ще спите с мъже за пари. Ако сте хитри, ще си намерите богати възрастни съпрузи, преди да погрознеете. Иначе по-добре пестете златото — Тал въздъхна. — Така, това е съветът, който мога да ви дам, а след малко ще имаме неканен гост. Идете до леглото и се правете, че забавлявате клиент.

Тал откряна вратата, за да вижда кой се задава по коридора. Момичетата започнаха да имитират професионалната си дейност, като се стараеха ахканията им да не звучат много уплашено.

След половин час на стълбището се показа човек. Беше онзи, който се правеше на заспал, точно както подозираше Тал.

Мъжът бе стигнал до средата на коридора, когато зад него се появи Амафи. Старецът беше позагубил желанието да изпълнява професията си, но уменията му все още бяха от класа. Мушна се зад една колона миг преди Нощният ястреб да се обърне. Тал се възхити на способностите му. Въпреки че знаеше къде е, не можеше да го види.

Убиецът вече беше на няколко крачки от вратата. Тал махна на момичетата. Чернокосата се засмя малко притеснено, но мъжът очевидно не забеляза това.

Все пак явно усети нещо в последния миг, защото се обърна с острие в ръце и за малко щеше да наръга Амафи.

Тал не се поколеба, а излезе и го удари с дръжката на меча си по главата. Нощният ястреб падна. Тал го хвана за ръцете, а Амафи за краката и го внесоха в стаята. Мъжът изстена, докато Хокинс го претърсваше.

— Чувал съм, че тези имат гадния навик да се самоубиват. Тази вечер не само ще ги раздразним, а ще се опитаме да измъкнем и информация.

— Съмнително е — каза Амафи. — Но може да опитаме. Ами тези? — той посочи момичетата.

— Време е да тръгвате, дами. Ако искате да оживеете, постъпете както ви казах. Може да поканите някои от онези подпийнали младежи да ви изпратят до града, за да увеличите шансовете си.

Момичетата кимнаха и излязоха.

— Сега какво? — попита Амафи.

Тал откъсна шнура на завесата и отвори капациите на прозореца.

— Ще го вържем и ще го спуснем долу. Ако се придържаме в сенките, часовоят, който го очаква да слезе по стълбите, може да не ни забележи.

— Може да пробваме.

Вързаха мъжа и Тал се измъкна през прозореца. Увисна на ръце и скочи на земята с меко тупване. Надникна и видя, че вниманието на наблюдателя е изцяло насочено към стълбите.

Махна на Амафи да спусне Нощния ястреб и той за малко не го изпусна на главата му.

— Вече не съм толкова здрав, ваше великолепие — каза слугата, щом се смъкна на земята.

— Другия път ти слез първи, а аз ще ти го подам.

— Както кажете.

Пренесоха пленника си до плета и Амафи разви стълбата и бързо се спусна по нея. Тал метна мъжа през рамо и започна да слиза бавно, после го подаде на слугата си.

— Имаме ли бърз път за измъкване? — попита, щом се озоваха на покрива на долната къща.

Керемидите започнаха да пукат под краката им и Тал се помоли собственикът да не ги проклина много, когато дойде дъждовният период. Надяваше се, че ще успеят да стигнат до най-близката тайна квартира без инциденти.

16

ЧАКАНЕ

Вратата се отвори.

Тад, Зейн и Джоми се стреснаха от дрямката си. Влезе момиче на тяхната възраст, носеше котле, няколко купи и малък вързоп.

Остави ги на масата. Във вързопа имаше половин самун хляб и буца сирене.

— Баща ми каза да ви донеса храна — беше малко едричка, с красива усмивка, големи кафяви очи и дълга коса.

Джоми започна да разсипва супата, а момичето се наведе над Калеп.

— Загубил е много кръв, но изглежда по-добре от снощи и диша по-леко. Ако се събуди, му дайте да хапне — кимна към котлето. — Което значи да оставите малко, нали?

Тад закима и опита да каже нещо с пълна уста.

— Благодаря — обади се Зейн.

— Госпожице, а ние какво да правим? — попита Джоми.

— Чакайте — отвърна момичето, излезе и затвори вратата.

Каспар вървеше бързо през двореца. Паско го следваше по петите. Едва се зазоряваше, но го бяха повикали преди петнадесет минути. Нямахме време за бръснене или душ. Дори за кафе.

Стигнаха до кабинета на Турган Бей, който му махна да седне и каза на Паско да изчака навън. Агентът на Конклава се поклони и седна.

— Кафе? — попита Турган и посочи голямата кана на масата.

— Благодаря — Каспар си наля. — Напоследък не мога без него сутрин.

— По-пристрастяващо е от някои наркотици на пазара — Турган Бей махна на Каспар да го последва на балкона, гледащ към градината.

Вече се виждаха първите лъчи на зората и небето бе оцветено в розово и сребристо. Очертаваше се поредният горещ ден. Ако не мислеше, че ще изглежда твърде нелепо в местното облекло, Каспар отдавна щеше да е пратил Паско за пола и сандали.

— Нощес се е проляла доста кръв.

— Не съм чул нищо.

— Сега чуваш.

— Кой е умрял?

— Като за начало, принц Ноука.

— Праплеменникът на императора? — възкликна Каспар.

— Същият. Един от основните привърженици на Сезиоти — Турган Бей поклати глава и въздъхна, сякаш се опитваше да изпусне напрежението си. — Ето какво обаче ме ядосва: знам, че зад това стои Дангаи.

— Сигурен ли си, че някой не го използва?

— При управлението на Лакейша синът ѝ Авари е бил подлъган от Онзи, чието име е забравено.

Каспар кимна. Знаеше достатъчно от близката история на Кеш. Името на лорд Нироме бе зачеркнато от архивите заради предателство и бе забранено семействата да кръщават деца така.

— Дангаи не е марионетка. Вече напълно контролира Вътрешния легион. Боя се, че може да видим повторение на последния опит за завземане на трона, когато Гвардията се е сражавала с Вътрешния легион в самия дворец.

Той погледна към градината за момент, после отново се обърна към Каспар.

— Знаеш ли, тогава хвърлили почти хиляда офицери от Вътрешния легион в Оверн. Крокодилите пирували с месеци. Само че този път не знам дали Гвардията ще се изправи срещу Легиона. Сезиоти не е много популярен. Уважаван, дори харесван — да, но не и популярен.

— За какво са всичките тези кръвопролития? Защо направо не се обърнат към Галерията на лордовете? И без това изглежда, че Дангаи има по-голяма подкрепа.

— Защото нацията ни държи повече на традициите, отколкото на законите. Тук управникът не се утвърждава от събранието на благородниците. Ако императорът, благословен да е, обяви Сезиоти за

наследник, значи той ще седне на трона. Поне докато брат му не му вземе главата... Но ми трябват доказателства, Каспар. Факти, че Дангаи стои зад всичко и е замесен с враговете, за които малцина знаят: Варен и Нощните ястреби.

— Как да помогна?

— Снощи е имало и други събития. „Господарката на късмета“ е комарджийско заведение на хълма Летни ветрове. Снощи там са се случили няколко странни неща. Талвин Хокинс е изчезнал. Качил се на горния етаж с две курви, след това го последвали двама мъже. Единият бил така нареченият му слуга и бивш убиец Петро Амафи. Малко покъсно момичетата слезли, намерили си компания и заминали. Стаята била празна, а от прозореца висяло въженцето на завесата. Предполагаме, че Хокинс е избегнал някакъв капан. Не знам кой е бил мистериозният мъж, който също се е качил горе, и къде са го отвели Талвин Хокинс и Петро Амафи. Ти да знаеш нещо?

— Нямам представа — каза Каспар.

— Предполагам, че твоят човек Паско би могъл да се свърже с тях.

— Ще го накарам веднага щом приключим.

— Аз служа на двама господари, приятелю. Работя за твоите хора, защото вярвам, че каузата им е добра и освен това помага на другия ми господар, императора. Най-добре ще е да мога да му представя доказателство. Не предположения и мъгляви обяснения, а доказателство.

— Има още нещо — продължи Турган Бей. — Разбрах, че е имало нападение над странноприемница „Трите върби“, собственост на бившия поданик на Кралството Пабло Магуайър. Там са били отседнали някакъв търговец от Долината на сънищата с неясен произход и три момчета, вероятно чираци. Господаря го е нямало, а момчетата вечеряли, когато са ги нападнали. Не е ясно защо се е случило, но пък очевидно не виждаме цялата картина — Бей погледна Каспар. — Този Магуайър да не е от твоите агенти?

— Аз съм като теб, Турган. Казват ми само това, което трябва да знам.

Едрият мъж въздъхна дълбоко.

— Разбирам защо господарите ни действат потайно, но признавам, че малко ме дразни да не знам, че наблизо има

потенциални съюзници.

— За всичко си има причина. Не можеш да издадеш нещо, което не знаеш.

— Тогава изпрати слугата си където трябва и разпространи вестта. Търся доказателство за вината на Дангаи, иначе Кеш може да бъде хвърлен в гражданска война.

— Какво казват твоите хора?

Турган Бей стисна раздражено юмрук.

— Мога да разчитам само на шепа хора. Твърде много съюзи се образуваха и разпаднаха в последно време. След две седмици започват празненствата за Банапис и градът ще се напълни с чужденци. Императорът вероятно ще направи последната си публична поява. Ще се обърне към Галерията на лордовете и командирите и после ще маха на тълпата от балкона... Накратко, ако ще се извършва преврат, вероятно ще е тогава. Вътрешният легион ще е в града, а Кралските колесничари и армията няма да ги има.

— Ще видя с какво мога да помогна. Някаква идея къде е изчезнал Тал?

— Не. Говори с Паско или иди в странноприемницата, където е отседнал. Открий го и виж дали е разбрал нещо. Освен това говори с господарите си на север. Да направят каквото могат. Помогни ми да запазим Империята и ако зет ти не те помилва, ще накарам Сезиоти да те направи принц.

Каспар се усмихна.

— Благодаря, но апетитът ми за власт остана в миналото. Открих, че работата за нашите приятели от Севера ми дава достойна причина да ставам всяка сутрин, а един мъж не може да иска повече — той се поклони и излезе от стаята.

Махна на Паско, който го чакаше търпеливо, и двамата тръгнаха по коридора.

— Отивам във „Веселия жонгльор“. Ти иди там където трябва в случай на нужда. Снощи нещо се е прецакало и нашите хора са се покрили... Ако приемем, че не са мъртви — той понижи глас. — Трябва да говоря с Тал и Калоб, колкото се може по-бързо.

Паско кимна и зави по един коридор, който щеше да го изведе до града през входовете за прислугата. Каспар пък тръгна към

конюшните. Чудеше се дали ще си намери отнякъде друга кана кафе и нещо за ядене, преди да се впусне сред целия този хаос.

Складът беше обграден от верни на Конклава стражи. Вътре Тал наблюдаваше безстрастно как Амафи разпитва убиеца. С много усилия и късмет бяха успели да стигнат до това убежище преди зазоряване.

За момента бяха в безопасност и пленникът можеше да крещи колкото си иска. Въпреки че отказваше да говори, вдигаше доста шум, и то от часове. Беше вързан за тежък стол, който бе прикрепен към една от поддържащите греди. Беше наложително, защото веднъж вече бе опитал да си разбие главата в пода. За щастие само бе изпаднал в безсъзнание за около час.

— И аз, и той трябва да си починем, ваше великолепие — каза Амафи и махна на Тал да се отдалечат в другия край. — Измъчването е изкуство, господарю. Всеки може да пребие някого. Или да му причини достатъчно болка, за да полудее.

— Докъде стигна?

— Този мъж е обучен. Освен това е фанатик. По-скоро ще умре в агония, отколкото да предаде клана си. Трябва да го убедим, че агонията ще е безкрайна. Чак тогава ще проговори. Но дори когато проговори, трябва да вярва, че само истината ще го избави от болката. В противен случай ще ни излъже. А ако е твърде наранен, ще ни наговори каквото реши, че искаме да чуем.

Тал кимна. Не изпитваше удоволствие да наблюдава действията на Амафи, но бе видял толкова насилие през живота си, че то почти не го впечатляваше. Помнеше, че тези, с които се бореше, са виновни за изстребването на племето му. Освен това семейството му в Опардум щеше да страда като всички в Мидкемия, ако Конклавът се провалеше.

— Как ще го направим?

— Първо трябва да накараме хората ни да покрият прозорците, за да е винаги тъмно. Да объркаме представите му и да си мисли, че е прекарал тук повече време. Ще се върна до странноприемницата за нови дрехи, за да го объркаме допълнително. Няма да е зле да намерим храна и вино или по-добре бренди.

— Прави каквото трябва.

Амафи излезе, а Тал се приближи до вързания пленник. Двамата се изгледаха продължително, но не казаха нищо.

Калевб изстена. Момчетата се опитваха да чакат търпеливо, но минутите течаха изключително бавно.

Тад и Зейн вече бяха на ръба да се сдърпат, но Джоми успяваше да предотврати конфликта.

Момчето пак бе донесло храна. Обясни им, че мислят да ги преместят, но отказа да отговаря на въпросите им.

Сега Калевб бе дошъл в съзнание и те му разказаха какво се бе случило в „Грите върби“.

— Значи не сме и наполовина толкова умни, колкото си мислехме.

— Добре ли си? — попита Тад.

— Не съм толкова зле, колкото изглежда. Порязаха ме два пъти в рамото, но не дълбоко. Освен това имам рана на главата, а те обикновено кървят много. По някое време припаднах и помня само, че ме носиха — той се огледа. — Къде сме?

Тад му обясни и Калевб кимна.

— А вие как се озовахте тук?

Момчетата разказаха за убийците.

— Ако са искали да ви убият, щяха да го направят. Според мен са ви подплашили, за да ги доведете тук — гласът му бе угрижен.

— Отървахме се от тях — каза Джоми. — Натресох ги на чираците на хлебарите и те решиха да се позабавляват. Погледнах назад, докато се измъквахме. Ония отнесоха сериозен пердах.

— Изненадан съм, че не са избии момчетата — каза Калевб.

— Изненадата прави чудеса.

— И глупостта също. Джоми, онези момчета можеше да загинат заради теб.

Младежът спря да се усмихва.

— Не искам благодарност за това, че спасих братята, но не очаквах и критика. Нима предпочиташ ние да бяхме загинали?

Калевб вдигна примирително ръце.

— Прав си, извинявай. Не съм бил там.

— Какво ще правим сега? — попита Тад.

— Трябва да почина още няколко дни, но не тук. Изложихме тези хора на достатъчно опасност. Ще намерим ново скривалище — той прокара ръка по дългата си коса и видя, че е покрита със засъхнала кръв. — И трябва да се измия.

Надигна се и стисна зъби за минута. После повтори:

— Трябва да се измия.

— Вече го каза — обади се Зейн.

Калевб кимна и продължи:

— Ако знаят къде сме...

— Не знаят. Иначе вече щяха да са ни избиили.

— Да. Аз... прав си.

— Защо не полегнеш? — каза Джоми. — Аз ще ги наглеждам.

Калевб легна и след минути заспа отново.

— Май е време да ви питам защо толкова много хора искат да ни убият? — Джоми се втренчи в Тад и Зейн, седна на стола и зачака отговор.

Минаха още две яденета, преди Калевб да се надигне отново. Момчетата предпологаха, че е някъде преди пладне.

— Май са ми счупили главата — изстена Калевб.

— Не се вижда отвън. Чакай — Джоми мина покрай стоящите на пода братя и излезе.

— Къде отива?

— Не знам — отвърна Зейн. — Може би до тоалетната?

— Нали не сте излизали навън? — Калевб се надигна и се подпря на облегалката на освободения стол.

— Не — каза Тад. — Оставиха ни гърне до вратата.

Вратата се отвори и Джоми внесе порцеланова купа. След това извади сгъната кърпа и наля в купата вода.

— Нали каза, че искаш да се измиеш.

Калевб смъкна окървавената си риза.

— Има и чисти дрехи, сега ще ти донеса.

Върна се след няколко минути с чиста риза и шапка.

— Загубил си си шапката. Помолих домакина ни да ти намери нова.

— Благодаря. Тъкмо ще скрие раната.

— Говорехме какво ще правим нататък, когато припадна — каза Тад.

— Някои неща ми се губят, но доколкото си спомням, за малко са щели да ви пленят, нали?

— Точно така — отвърна Джоми. — И от това, което ми казаха тези двамата, сме загазили сериозно.

— Какво му казахте? — попита Калев.

Тад и Зейн се спогледаха, но Джоми ги изпревари.

— Достатъчно, за да знам, че или съм с вас до края, или ще съм мъртъв в мига, в който опитам да напусна града. Не съм сигурен, че разбирам всичко, и ще оставя на теб да ме просветлиш допълнително, ако има нужда. Но трябва да знаеш, че няма да ви подведа. Вие се отнесохте добре с мен и ме нахранихте, а аз просто бях помогнал на братята. Не ги обвинявай. Аз ги убедих, че заслужавам да знам за какво ще ме убият.

— Така е справедливо, Калев — каза Тад.

Калев погледна Джоми и каза:

— Замеси се в голяма опасност.

Момчето от Новиндус сви рамене.

— Забърквам се в опасности, откакто с Роли ни изгониха от къщи. Можеше и аз да съм умрял. Реших, че вие сте добра ръка, и мисля да заложа на вас. Та къде ще отидем сега?

— В една странноприемница наблизко — Калев се обърна към Зейн. — Ти ще отидеш преди нас. Не е далеч, така че едва ли ще имаш неприятности. Враговете ни се оглеждат за три момчета, а не за едно. Освен това с тая коса приличаш на местен. Ще ти кажа паролите. Ние ще те последваме след малко.

Зейн изслуша инструкциите и тръгна.

— Трябва да свърша нещо, преди да се присъединя към вас — каза Калев на другите двама. — Ако не се появя до зазоряване, идете при съдържателя и кажете, че трябва да заминете с първия керван на север. Това е код и някой ще дойде да ви отведе въкъщи. Разбрахте ли?

— Къде ще ходиш? — попита Тад.

— Да разбера какво се обърка снощи.

— Преди две нощи — поправи го Тад.

— Знаеха, че идваме и ни подредиха добре. Мразя да губя добри мъже безсмислено. Искам да знам откъде са разбрали, че идваме и, че

вие сте в „Трите върби“. Освен това може да е станало още нещо, докато бях припаднал.

— Внимавай. Не искам да обяснявам на майка ми, че си загинал.

— Това ни прави двама, синко. Изчакайте няколко минути и последвайте Зейн. Джоми, първо ти, а после Тад. Да се надяваме, че още търсят три момчета, а не едно. Нека Рутия ви закриля.

— И теб.

Калевб тръгна, а Джоми се обърна към Тад.

— Имаш си страхотен баща, приятел.

Момчето само кимна.

Калевб бе вързал косата си и я беше скрил под шапката. Освен това се бе загърнал в евтино наметало. Не смяташе да прекарва много време навън, но не искаше да рискува. Хората на Варен със сигурност продължаваха да го търсят.

Излезе от скривалището и се изненада, че е пладне. Беше изгубил ориентация за времето, откакто бе влязъл в подземията преди два дни. Тръгна през града. Поредният неподходящо облечен чужденец, който отказваше да се пригоди към местния климат.

Първата му спирка беше един лихвар, от който взе пари. След това си купи нов меч и сега стоеше притаен в една тясна уличка в един от по-бедните квартали.

Чакаше почти от час, когато видя това, което му трябваше — млад неопитен крадец или просяк.

Пресегна се и сграбчи момчето за яката. То опита да се съпротивлява, но Калевб го спъна и стъпи на гърдите му.

Хлапето беше кльощаво, с черни очи и коса, а цветът на кожата му не можеше да се определи заради мръсотията. Беше облечено в дрипи и босо.

— Милост, господарю! — изхленчи то. — Не съм направил нищо лошо!

— Не си. И аз няма да ти направя нищо лошо, ако ми направиш една услуга.

— Каквото поискате, господарю.

— Откъде да знам, че няма да побегнеш, щом си вдигна крака?

— Кълна се във всички богове и в баба ми и императора, да са благословени и двамата!

Калев извади една монета и си махна крака. Изражението на момчето се промени от страх на алчност. То се надигна и посегна за парите.

— Първо работата.

— Господарю, а откъде да знам, че ще платите, след като изпълня задачата?

— Искаш ли да се закълна в баба си?

— Не, но...

— Няма да споря, ваше въшливо благородие — отвърна Калев с типичното кешийско подигравателно обръщение. — Ако не искаш, ще си намеря някой друг — знаеше, че момчето не изкарва с кражби толкова и за половин година.

— Какво да направя?

— Как се казваш?

— Шабиир, господарю.

— Шабиир, искам да отнесеш едно съобщение и да се върнеш с отговор.

— А ако отговорът не ви хареса, господарю?

— Ще те възнаградя въпреки всичко.

— Какво е съобщението и на кого да го отнеса?

— Искам да се срещна с този, който командва Парцаливото братство. Имам предложение за крадците на Кеш. Ще има много злато, но и голяма опасност.

— Познавам човека, който ви трябва, господарю.

— Тогава тръгвай. Аз ще чакам тук. Знай, че имам могъщи приятели. Предателството ще бъде наказано със смърт, а службата ще ти донесе злато.

— Слушам и се подчинявам, господарю.

Момчето хукна, а Калев отново се спотаи в сенките и зачака.

ИНФОРМАЦИЯ

Тал се движеше безшумно през каналите.

Нямаше съмнение, че съобщението от Калев не е измама, и той се радваше, че приятелят му е жив. Тримата с Каспар се бяха уговорили да се срещнат.

Тал беше загрижен само за мястото на срещата. Следваше някакво парцаливо просяче през канализацията под квартала на кланиците.

— Не мога да дишам от тая воня!

— Наистина ли, господарю? — попита момчето, притеснено, че ако нещо се случи, вината ще падне върху него. Другият чуждестранен господар беше извънредно щедър и просячето се стараше да му угоди всячески.

— Не, само така си говоря.

— Ще свикнете, господарю.

— Кога?

— След година-две.

Тал беше готов да се разсмее, но не искаше да диша твърде дълбоко. И преди беше попадал на гадни места, например в затвора на Каспар, Крепостта на отчаянието, но нищо не можеше да се сравни с вонята на кешийските канали.

Разбираше защо трябва да се срещнат тук. Кланиците, щавачите и другите по-неприятни занаяти бяха разположени в края на града, за да може ветровете да отнасят миризмата.

Стигнаха до един преливник и Шабиир стъпи на хитро издаден камък и се шмугна вътре.

— Момче, чакай — викна Тал и вдигна фенера по-високо.

Трябваше да приклепне, за да не си удари главата.

Скоро се озоваха в по-широко място. Отгоре се изтичаха няколко потока мръсотии и Шабиир му махна да мине до лявата стена, където имаше железни ръкохватки.

Тал последва момчето и двамата се качиха в добре осветена стая. Калев и Каспар вече седяха до масата, до тях имаше свободен стол.

— Седнете, моля — прозвуча глас от другия край на помещението.

Масата беше груба и заемаше половината стая, но явно целта ѝ бе не на нея да седат много хора, а да попречи на внезапно нападение срещу седящия от другата страна.

Мъжът беше здрав и носеше раирана роба като тези на номадите от Джал-Пур, макар да не бе номад. Имаше бичи врат и обръсната глава. Веждите му бяха толкова тънки, че почти не се виждаха. Възрастта му беше неопределена, някъде между тридесет и шестдесет, на тази светлина не можеше да се отгатне. От двете му страни стояха добре въоръжени телохранители.

— Може да ме наричате Магистрата. Почетна титла, дадена ми от онези, които живеят по улиците и каналите. Вашият приятел Калев беше доста щедър и купи част от времето ми. И тъй като времето е пари, нека да преминем директно на въпроса. Какво желаете от Парцаливото братство?

— От тяхно име ли говориш? — попита Калев.

— Доколкото може — мъжът се обърна към Тал. — Ние не сме като вашите известни Шегаджии в Крондор. Нямаме чак толкова строги закони, Талвин Хокинс от Кралството.

Каспар погледна към Калев.

— Да, знаем кой си, Каспар от Оласко — продължи Магистрата и посочи Калев. — Теб, приятелю, те знаем само по име и информацията е доста мъглява. За разлика от положението в Крондор, аз не командвам, а само давам предложения. Ако са добри, почти винаги се приемат. Какво мога да направя за вас?

— Търсим Нощните ястреби — отвърна Калев.

— Доколкото знам, сте ги намерили преди седмица. Доста трупове нахраниха крокодилите в Оверн и някои от тях носеха черно.

— Заложиха ни капан — призна Калев.

— Разбирам.

— Трябва ни информация — каза Каспар. — Искаме да знаем къде е истинското им гнездо.

— Както казах, тук не е Крондор и нямаме реална организация. Всеки квартал си има своите правила и управници. Има улични банди,

просяци, джебчии и рекетьори. На север им викате „биячи“. И „катили“ също. Всички те отговарят пред водачите си, които на свой ред се подчиняват на по-важни фигури, които пазят властта си грижливо.

— Тук е територия на Касапската банда, а на югоизток са Докерите — продължи той. — Има поне стотина такива, все със звучни имена. Гепи-и-Бягай, Сладките хрътки, Керванджиите и много други. Ако някой крадец бъде спипан в друг квартал, може да пострада сериозно. Такъв е редът в Кеш. Каналите под земята също са разделени на територии. Няма официални управници, но има обичаи и порядки. Естествено има и ничия земя, през която може да минава всеки, с известен риск, разбира се.

— А ти? — попита Тал.

— Моето място не е важно. Аз уреждам споразумения. Нещо като магистрат за Парцаливото място, оттам и прозвището ми. Ако има конфликт, ме викат да отсъдя. Освен това предлагам други услуги и информация.

— На определена цена — обади се Калеп.

Мъжът се усмихна и се видяха два позлатени зъба.

— Естествено. Остарявам и трябва да помисля за бъдещето. Имам малка ферма от другата страна на Оверн. Някой ден ще се оттегля там и ще гледам как ратаите събират реколтата. Но засега не бързам с фермерството. Значи искате да научите къде са Нощните ястреби. Това ще ви струва много злато.

— Колко? — попита Калеп.

— Голямо количество.

— И колко според теб е голямо?

— Ще трябва да подкупя множество уплашени крадци. Колкото повече ги е страх, толкова повече ще искат. А нищо не ги плаши повече от Нощните ястреби. В подземията има няколко места, където умните крадци не стъпват. Тези, които го направят, най-често изчезват. Естествено, не липсват обичайните слухове за чудовища, полицаи и ренегати. Но едно от тези места би трябвало да е гнездото на вашите чернопери птички. Ако успеем да го открием.

— Ако? — попита Тал.

Едрият мъж кимна.

— Носят се слухове за магии и зли духове. Крадците са сред най-суеверните глупаци, но не бих се изненадал, ако в тези истории има нещо вярно. В такъв случай дори най-добрите няма да успеят да се промъкнат. Няма минаване през заклинание, което те поразява на място. Така че не мога да гарантирам нищо. Като за начало искам триста златни монети за подкупи и награди, плюс сто за мен. Щом осигурим информацията, ще платите по десет за всеки загинал крадец и още петстотин за мен.

— Готово! — извика Калев и се изправи.

— Ах! — засмя се мъжът. — Знаех си, че трябва да поискам повече. Но стореното — сторено.

— Как да те намерим? — попита Тал.

— Аз ще те намеря, Тал Хокинс. Каспар е гост в двореца и нямаме достъп до него, а Калев трябва да се спотайва, защото го търсят. Носят се слухове за някакво нападение в „Господарката на късмета“, но мисля, че следващите няколко дни можеш да се движиш без страх за живота си.

— Как така? Та нали ме нападнаха?

— Ако Нощните ястреби искаха да те убият, щяха да са го направили. Славата ти с меча е голяма, така че щеше да отнесеш стреличка или отрова в питието. Искали са да те заловят жив, за да те разпитат. По същия начин, по който в момента вие разпитват техния човек.

— И това ли знаеш?

— Такъв ми е бизнесът — отвърна едрият и се изправи. — Не се тревожи, Нощните ястреби са опасни, но са малко и не могат да покрият всичко. Аз, от своя страна, имам очи и уши навсякъде. Не съм като благородниците и търговците, които се разхождат навън и си мислят, че нищо не може да ги сполети. Знаем, че в сенките дебнат ръце с ножове. Ако науча, че се задава някаква опасност, ще те предупредя.

— Защо? — попита Калев.

— Защото ако сте мъртви, няма да ми платите. Излизайте по един, и то поред. Каспар от Оласко, ти, Калев, и накрая Талвин. За всеки от вас има водач, който ще ви изведе от каналите. Препоръчвам ви да се окъпете, като се приберете. Тукашната миризма направо прониква в кожата. Желая ви лека вечер и безопасно прибиране.

Турган Бей стоеше неподвижно. Носеше церемониалната си огърлица — истинско произведение на изкуството от злато и скъпоценни камъни.

Щеше да представи Каспар на императора, въпреки че въпросът с политическото убежище беше уреден отдавна. Каспар трябваше да положи клетва и в замяна нямаше да го обесят или да го хвърлят на крокодилите.

Това беше първата му среща с Диигаи, престарелия император на Велики Кеш, откакто го бяха изгонили от Оласко.

Императорът беше крехък, но още се държеше изправен. Движенията му загатваха за това какъв добър ловец е бил. И той като предците си бе ловувал черния лъв, обитаващ кешийските равнини. Тялото му още носеше белези от тези схватки.

Тронът беше изработен от слонова кост и поставен на подиум от черен мрамор. Зад него имаше барелеф на сокол с разперени криле — великия символ и печат на Кеш. Наблизо на един прът имаше истински сокол — гледаше хората в помещението с жълтите си очи.

Шапката на церемониалмайстора на подиума беше окичена с безброй пера и златни брошки. Освен нея носеше златен колан и леопардова кожа през раменете.

„Не че му трябва допълнителни отличителни знаци“ — помисли Каспар. Шапката беше толкова натруфена, че нямаше къде повече. За разлика от типично кешийския стил сега представянето и клетвата бяха кратки и отнеха само около половин час, но въпреки това церемониалмайсторът изглеждаше изтощен.

Каспар спря да слуша още след първите минути и се замисли за предстоящия сблъсък. Не изпитваше особена любов към Империята, но владетелят ѝ бе човек с чест и не заслужаваше да го сполети преврат.

Освен това знаеше, че за всичко е виновен не алчен принц, а луд магьосник, който имаше пръст и в неговото сваляне. Съдбите на двамата владетели бяха различни, но крайният резултат щеше да е един и същ. Хаос в региона и предимство за слугите на злото.

Знаеше, че причината за краха му бе приютяването на Лесо Варен и постепенното попадане под влиянието му. Каспар бе успял да

изкупи донякъде вината си и да настрои моралния си компас, но все още жадуваше за кръвта на магьосника.

Дългите години живот според дворцовия етикет си казаха думата и той осъзна, че току-що са го представили. Пристъпи напред и се поклони бавно, сякаш бе слушал всяка дума на церемониалмайстора.

Познаваше императора отпреди. От първата си визита в Кеш като момче и от по-късно, като млад и току-що провъзгласен за херцог.

Но сега идваше да търси убежище или поне това бе историята, която Турган Бей бе пробутал на лорд Семалкар, Първи канцлер и Командир на имперската кавалерия. Петицията му беше одобрена и от лорд Рава, Командир на Имперските колесници.

Забеляза, че двамата принцове, Сезиоти и Дангаи, отсъстват.

— Ти, който си Кеш, търся твоя подслон и твоята милост срещу несправедливостта, която ме застигна — произнесе Каспар според обичая. — Вричам се в лоялност и се заклевам да те защитавам с живота и честта си.

Диигаи се усмихна и махна с ръка.

— Готово. Ти ли си, Каспар? Откога не сме те виждали? От двадесет години!

— Да, ваше величество — отвърна бившият херцог.

— Още ли играеш?

Каспар се усмихна. Императорът беше стар, но паметта му бе отлична. При първата им среща бяха играли шах и Каспар бе успял да направи пет добри хода, преди да бъде победен.

— Да, ваше величество.

— Добре. Турган Бей да те доведе в покоите ми след вечеря. Ще изиграем една партия. Само двамата.

— За мен ще е чест, господарю — Каспар се поклони и заотстъпва назад. Щом измина нужното разстояние, се обърна и излезе.

Паско го очакваше търпеливо.

— След вечеря ще играя шах с императора.

— Получили сте персонална покана? — учуди се старият слуга.

— Да — отвърна Каспар малко раздражено.

— Не изглеждате щастлив.

— Защото не съм — понижи глас Каспар. — Старецът няма думата, докато е жив. Важна е смъртта му — завиха по един коридор и

се насочиха към покоите му. — А подобна визита може да ми навлече смърт.

— Защо?

— Защото в Кеш всеки си има фракция, а ако аз съм приятел на императора и не съм от някоя от тях...

— Тогава сигурно сте подозрителен, дори враг.

— Именно. Сигурен съм, че ще имаме поне две визити. Пригответе ми най-хубавите дрехи.

— Вие сте с тях, господарю.

— Паско, това да управляваш държава си имаше много плюсове и един от тях беше невероятният гардероб. Виж дали ще намериш шивач, който да ми направи панталони, риза и жакет по модата в Оласко до довечера. И обуцар също. Ботушите няма да станат за един ден, но поне може да ми пооправи тези. А също и шапка. Знаеш какво да правиш.

— Знам, господарю — Паско се поклони и го остави.

Каспар се надяваше, че слугата е прав, защото самият той нямаше представа какво да прави. Надяваше се тази вечер да получи някакви насоки.

Пленникът се свлече на стола.

— Свести го — каза Тал.

— Ваше великолепие, работя над него вече два дни. Този мъж е решен да умре, но да не предаде клана си — Амафи погледна през рамо припадналият затворник. — Аз съм професионален убиец. Има хора, които се наслаждават на мъченията, но аз не съм от тях. Знам, че като всичко в живота, измъчването може да се прави добре или зле, и се старая, въпреки че не ми харесва. Ако го оставим да почине малко, ще се оправи. Трябва да му осигурим изолирана килия, за да се свести в нея. Несигурността и объркването са наши съюзници.

— Нямаме време — каза Тал. — Свести го.

— Ваше великолепие, ще се подчиня, но той ще ни каже това, което си мисли, че искаме да чуем.

Тал беше ядосан. Не се съмняваше, че силите на Варен са в настъпление, след като бяха убили половината хора на Калев и се бяха опитали да пленят него. Беше съгласен с предположението на Каспар,

че се опитват да хвърлят Кеш в хаос, а един преврат по време на Банапис щеше да е идеален.

Помисли върху думите на Амафи и кимна.

— Направи каквото каза, но ако Варен е в този град, искам да знам. Няма да повикам Пъг или Магнус, ако не съм убеден, че магьосникът е тук.

— Ваше великолепие — Амафи махна на двама от стражите. — Трябва да го преместим.

Тал знаеше, че е опасно да местят пленника, но се надяваше, че методите на Амафи ще дадат резултат.

Обърна се и излезе. Трябваше да отиде до една странноприемница и да предаде съобщение на човека зад тезгяха, а той щеше да се погрижи то да стигне до Острова на чародея.

Накор влезе забързано в кабинета.

Миранда и Пъг обядваха и си говореха.

— Имам новини — заяви дребният комарджия.

— От Калеп?

— Не. От Талвин Хокинс. Подозира, че Варен е в град Кеш — Накор подаде на Пъг специално конструирания цилиндър. — Калеп е добре, макар да е малко пострадал, попаднал е в капан.

— Пострадал ли? — възкликна Миранда.

— Пак са го ранили — Накор поклати глава. — Събира си колекция от белези това момче. Но е добре и ще предам на Мари само това.

— Разумно — каза Пъг, докато преглеждаше съобщението. — Каспар се е свързал с Турган Бей, а Калеп е мислел, че е намерил Нощните ястреби, но очевидно те са го намерили.

— Дали да не отидем там? — попита Миранда. — Ако Варен е в града, тримата нямат никаква защита срещу него.

Пъг поклати глава.

— Не е точно така. Изпратил съм някои хора да ги наглеждат, а ние можем да се появим за минути, ако се наложи.

— Защо не отидем още сега?

— Защото ако се появи и Варен разбере, може да взриви половината град само за да ме убие. Освен това познава теб, Накор и

Магнус, така че е опасно да се показвате.

— А какво го спира да направи подобно нещо веднага?

Накор сви рамене.

— Ако иска да потопи Кеш в хаос, би могъл, но ефектът ще е краткотраен. Една външна заплаха ще ги обедини и ще премахне споровете. Но ако остави едната фракция да вземе надмощие над другата и това е подкрепено с убийства, би могъл да предизвика дългогодишен хаос. Понеже ако в столицата има кръвопролития, границите ще се отслабят. Губернаторът на Дърбин може да обяви независимост или пък Джал-Пур да се разбунтува. Освен това поне няколко държави от Конфедерацията ще въстанат. Варен иска победа на злото, а не бързо разрешен конфликт.

— Нашата работа е да се погрижим да не получи каквото иска — каза Пъг.

— Искам го мъртъв — изръмжа Миранда.

— Убиването му е лесно. Трудно е да *остане* мъртъв — обади се Накор.

— Какво стана със смъртния разлом в Опардум? Открихме ли нещо?

— Така мисля — отговори Накор. — Проблемът е, че всички некроманти работят за другата страна. Ако имахме един, който да работи за доброто... — той сви рамене.

— Скоростта, с която Варен сменя тела, ме кара да подозирам, че има някакъв съд, приютяващ душата му.

— Мислех, че това е мит — каза Миранда.

Пъг изглеждаше раздразнен.

— Виждал съм твърде много, за да предположа, че нещо е само легенда. Обикновено просто още не ми е попадало.

Миранда се намръщи.

— Повечето истории са базирани на факти — обади се Накор. — Има много начини да обсебиш някого. Майка ти беше станала много добра в това. Но тя бе уязвима — ако тялото загинеше, щеше да умре и тя.

Накор не й беше казвал, че тъкмо той бе унищожил духа на жена си, която се падна майка на Миранда. Според нея Йорна, позната и като лейди Кловис, бе загинала, когато демонът Джакан бе поел контрол над армиите на Изумрудената кралица.

— Но Варен оцелява след смъртта на тялото и си намира ново. Това означава, че неговата душа, дух, съзнание или както го наречеш, е на друго място, най-вероятно в някакъв предмет. Би могло да е преспание на бюрото му, а не урна — Накор сви рамене. — Някак е свързано с онзи разлом. Затова си мисля, че е добре да продължаваме с опитите да го проследим.

— А нашият син? — попита Миранда нетърпеливо.

— Ще изпратя Магнус — каза Пъг. — Скоро ще се върне от Келеуан и веднага ще го пратя в Кеш, да поговори с Калеп. Докладът на Тал не е много пълен.

— По-добре да отида и аз.

Пъг се засмя.

— Първо, в Кеш не е прието жена да се разхожда сама по тъмно. Второ, Магнус е с много по-умерен характер от теб, любима.

Тя го изгледа, но не каза нищо.

— Когато дойде време да се изправим срещу Варен, ще те взема — обеща Пъг.

Миранда изглеждаше доволна.

— Добре, но искам да ми кажеш веднага щом разбереш нещо за Калеп.

— Разбира се, скъпа — отвърна Пъг и погледна Накор.

Дребният комарджия му се ухили.

Каспар бе заобиколен от личната гвардия на императора.

Мъжете изглеждаха впечатляващо. Бяха високи почти по седем стъпки. Всичките имаха мургава кожа, което предполагаше, че ако не са от Истинската кръв, са от близките съюзнически племена. Носеха ленени поли и кожени колани. Сандалите им бяха със закрити пръсти и Каспар предположи, че са предназначени за бой, а не за удобство. Носеха извити саби и посребрени стоманени нагръдници.

Минаха през няколко галерии с фонтани и екзотични птици и го въведоха в помещение, в което имаше огромно легло, вдигнато на подиум в центъра на стаята.

Самото помещение приличаше на павилион, с различни завески, които можеха да създадат уединение. В момента бяха отгърнати и предлагаха зашеметяваща гледка към града.

Диигаи седеше на богато резбован стол до леглото. На масата пред него беше подреден най-прекрасният шах, който Каспар бе виждал. Императорът му махна с ръка.

— Сядай, момче. Да поиграем.

Каспар се огледа. Стаята бе пълна с красиви жени, облечени според обичая на Истинската кръв. Каспар не се впечатляваше лесно от всяко хубаво лице и едър бюст, но дори той бе заинтригуван.

Императорът пак махна с ръка.

— Искам да играем на спокойствие, скъпи мои. Оставете ни.

Момичетата излязоха с кикот, а слугите придърпаха завесите и оставиха само една панорама към града.

— Това е максималното усамотение, което получавам, Каспар — императорът заряза официалния тон. — Давам ти белите.

Каспар кимна и вдигна една пешка.

Квадратите бяха от абанос и слонова кост, а фугите бяха пълни със злато. Фигурите бяха от черен оникс и халцедон и представляваха истински произведения на изкуството. Бялата царица имаше много красиво лице. Всички корони бяха от злато, а като погледна повнимателно, Каспар видя малките диаманти по скиптъра на офицера и платинения меч на ездача на коня.

— Давай, момче — подкани го императорът и Каспар премести пешката. Бяха минали много години, откакто за последно го бяха наричали „момче“. — Обзалагам се, че си мислиш за всичките тези красавици.

Каспар се засмя.

— Ваше величество, признавам, че съм поразен от тяхната хубост.

Императорът се усмихна и Каспар остана изненадан от това колко здрави и бели изглеждат зъбите му.

— Какъв е изразът? „Може да съм стар, но още не съм умрял“? Те са тук, за да ме шпионират. Сигурен съм, че всяка работи за различен министър, генерал или гилдия. Знаеш ли, че всичките са ми подаръци?

— Робини?

— Не. Робите нямат право да се приближават до императорската фамилия. Освен това Истинската кръв не робува. Ако извършиш чак толкова тежко престъпление, те хвърлят на крокодилите — той

премести пешката си и понижи глас. — Една от привилегиите на поста. Лягам си с тях понякога и дори да не се случи нищо, чувам разни работи — махна му да се наведе и прошепна: — Мислят, че съм изкуфял — засмя се и очите му светнаха весело. — Не им противореча.

Бившият херцог не отговори нищо. Чудеше се защо е приет, или по-скоро привлечен. Направи нов ход.

Продължиха да играят бавно.

— Каспар, подозирам, че догодина по това време няма да съм жив. Може би няма да дочакам и следващия месец.

— Нима някой заговорничи срещу вас?

— Непрекъснато. Такива са нашите традиции. Синовете ми умряха млади и само един от тях ме дари с наследник. Ако имах щогоде интелигентна внучка, щях да я омъжа и да провъзглася съпруга ѝ за император. Както Лакейша навремето ме ожени за Шарана — усмихна се и направи нов ход. — Страхотна жена. Ти някога спал ли си с нея?

— Не съм имал честта — засмя се Каспар.

— Сигурно си единственият гостуващ благородник, който е пропуснал.

— Все пак по това време бях на петнадесет, ваше величество.

— Това нямаше да я спре. Но вероятно е била твърде заета да спи с баща ти — императорът продължи, преди Каспар да отговори: — Знам със сигурност, че е лягала с двамата принцове от Кралството. Но това беше преди да се оженим. Нищо не може да се сравни с властните жени от Истинската кръв.

— Това го вярвам.

— Шарана беше силна и непрощаваща жена. Като ми се ядосаше, не ми говореше със седмици. Признавам, че по някое време я обикнах — той въздъхна. — И след четиридесет години продължава да ми липсва. Ако имах внучка като нея, щях да я омъжа за теб.

— За мен ли? — изненада се Каспар.

Императорът взе една от фигурите му.

— След четири хода си мат, ако не внимаваш. Да, и то не защото те харесвам. Ти си убийствено копеле и точно такива качества трябва, за да се управлява тази империя.

— Благодаря, ваше величество.

Императорът се засмя.

— Ти поне се вкопчваш със зъби и нокти в това, с което разполагаш. Боя се, че внук ми ще разпокъса държавата.

— Сезиоти?

Диигаи поклати глава.

— Не, Дангаи. Сезиоти е учен и нашите ловци и воини го подценяват, но той би успял да съхрани мира. Но едва ли ще наследи трона. Дангаи е твърде могъщ. Въпреки че лорд Рава подкрепя поголемия принц, много от колесничарите му са приятели на Дангаи. Същото се отнася и за Кавалерията. Трябва да помниш, че тези мъже не са обикновени войници. Всеки от тях е благородник от Истинската кръв — императорът отпи глътка вино. — Имаме твърде много благородници, Каспар.

— Турган Бей казва, че не можеш да хвърлиш камък в Долния град, без да удариш някой благородник.

Императорът се засмя.

— Така ли? Смешно, но вярно. Ти работиш с него, нали?

— Не знам за какво говорите, ваше величество — отвърна Каспар и премести една пешка, за да отбие атаката.

— Турган Бей е един от най-добрите ми хора, но и той като останалите смята, че съм стар глупак. Не знам какво правиш тук. Опитът ти да се промъкнеш като благородник от Кралството беше толкова прозрачен, че дори „изкуфял дъртак“ като мен не се хвана. Очевидно очакваше да те хванат и да свършиш под крилото на Турган. Признавам, че не очаквах номера с политическото убежище, но е добър. Кой го измисли?

— Аз.

— Предполагам, че няма да останеш тук, щом си свършиш работата. Освобождавам те от клетвата ти...

— Никога не бих я нарушил, ваше величество.

— Значи си глупак, Каспар. Клетвите са измислени, за да се нарушават, ако после можеш да се измъкнеш. Ако Дангаи седне на трона, Кеш може да се изправи срещу господарите ти и тогава ще вдигнеш оръжие.

— Господари ли?

— Твоето сваляне не мина без чужда помощ — той вдигна пръст. — Нима забрави, че кешийски войници щурмуваха цитаделата, докато тези от Кралството се забавляваха в Опардум? И не си мисли, че не

знам, че те заточиха на другия край на света, а ти се появяваш след три години, при това не с дрипи. Имаш ресурси и едни от най-добре фалшифицираните документи, които съм виждал. Да, отмъкнах ги от кабинета на Турган и ги прегледах внимателно. Няма да се изненадам, ако се окаже, че ти ги е нагласил лично херцог Ерик. Знам, че си тук с цел, и искам да разбера дали изпълнението ѝ би направило нещата в Кеш по-добри, или по-лоши?

Каспар се облегна и го погледна в очите.

— Надявам се да направя нещата по-добри, ваше величество. Прав сте. Служа на хора, които искат да премахнат тази опасна ситуация.

— Тоест откачения магьосник Варен.

— Сега вече наистина ме впечатлихте.

Императорът се наведе напред.

— При толкова шпиони в Кеш, не мислиш ли, че неколцина работят и за мен? Имахме известни подозрения, но твоето идване ме убеди. Според сведенията той е умрял в Опардум от ръцете на Талвин Хокинс. Едно от нещата, които ме изненадаха най-много, беше съвместното ви пристигане.

— Уредихме си споровете.

— Както и да е, в някои от докладите не виждах смисъл, затова се обърнах към магьосниците в Звезден пристан. Според тях или откаченият магьосник Сайди, когото се опитахме да убием преди стотина години, се е завърнал, или Варен е избягал и сега е в Кеш, или се е появил нов мощен некромант. Вторият вариант изглежда най-вероятен.

Каспар реши, че няма да е зле да му каже какво е научил от Пъг.

— Доколкото знам, Варен е Сайди.

— Това би обяснило много неща. Предпочитам простите отговори, а този е много елегантен. А ти защо си тук?

— Дойдох да си уредя сметките.

— Добре. И докато го правиш, гледай да запазиш империята ми поне още малко време.

— Ще направя каквото мога, ваше величество.

— Имам план, стига да живея достатъчно, за да го изпълня. Ако Дангаи удържи узурпационните си импулси още малко, имам решение,

което би донесло още сто години мир. В противен случай ще сме изправени пред гражданска война.

— Целите ни са еднакви, защото много от проблемите ви са породени от Варен. Той иска безредици.

— Защо?

— Защото служи на злото, ваше величество. Дори не му е нужно бунтът да успява. Последиците от него ще се усещат поне десетилетие. Много невинни ще пострадат. А ако бунтът успее, другите династии също ще бъдат в опасност.

— Но защо?

— Варен не търси власт за себе си, а се опитва да премахне чуждата. Той има други цели и иска да разпали война и хаос.

— Живях твърде дълго — каза императорът. — Между другото си шах.

Каспар погледна дъската и се замисли. Колкото повече хаос имаше по земята, толкова по-силно ставаше злото. След като бе изкарал две години с Пъг и хората му и бе видял дасатите, знаеше, че Варен е само един от многото противници на Конклава.

Но въпреки мощта си Варен беше смъртен и можеше да бъде победен.

Каспар се предаде.

— Печелите, ваше величество.

— Както винаги, Каспар. Още не съм умрял.

Каспар стисна ръката на императора.

— Не и ако зависи от мен.

— Време е да се върнеш в покоите си, а аз пак трябва да играя ролята на стар глупак — императорът повиши глас. — Къде са моите красавици?

Завесите бързо бяха прибрани и момичетата се появиха отново.

— Ролята не е толкова лоша.

— Наистина — съгласи се Каспар.

Докато се прибираше, Каспар мислеше за ролята на императора в предстоящите събития. „Дали е истински съюзник? Или просто играе поредната игра?“

Легна, но не можа да заспи още дълго.

18

ПЛАНОВЕ

Пленникът бавно отвори очи.

Над него се бе надвесило красиво момиче. По прическата и дрехите приличаше на меджун, номадите, които преследваха стадата антилопи на юг от Оверн.

— Тихо. За момента си в безопасност — прошепна тя и обърса лицето му с влажен парцал.

Мъжът почти не можеше да говори. Беше подпухнал от постоянния бой на Амафи. Беше вързан на стола от дни. Не му даваха да ходи по нужда, биеха го, не го хранеха и получаваше вода, колкото да не умре от жажда.

Но не бе предал клана си.

— Можеш ли да станеш? — попита момичето. Акцентът ѝ също издаваше номадския ѝ произход.

Мъжът изстена и се надигна, а тя му подаде някаква купа.

— Изпий го бавно. Ще те ободри.

Течността беше малко горчива, но притъпи болката и го поосвести.

— Коя си ти? — попита той хрипливо.

— Човек, на когото е платено да те освободи. Казвам се Йеша.

— Да ме освободиш ли?

— Трябва да те измъкна от тази стая и да слезем в канализацията. Там ще ни чака друг. Не знам кой и къде ще те води, и не искам да знам. Мъжете, които те плениха, ме плашат и изчезвам веднага щом си получа златото. Можеш ли да стоиш прав?

Мъжът изстена и се опита да запази равновесие.

— Имаме само няколко минути.

— Къде са стражите?

— Мислят, че умираш, и не са толкова бдителни. Единият беше призван с фалшиво съобщение, а другият спи. Трябва да изминем кратко разстояние, но да бъдем тихи.

— Да вървим.

Намираха се в малка стая в някаква изоставена къща. Йеша го прегърна през кръста, за да може да се подпира на нея. Минаха през кухнята и видяха мъжа, който хъркаше на масата. Момичето помогна на пленника да го заобиколят и да се измъкнат на улицата.

Убиецът се огледа. Беше късна нощ и само далечните шумове на града нарушаваха тишината.

— Къде сме? — прошепна той.

— В Кумхар. Трябва да изминем само половин пресечка.

Помогна му да стигнат до металната решетка по средата на улицата. Наведе се и опита да я махне, но не успя.

— Дай да ти помогна — предложи изтощеният пленник и почти извика от болка, когато се наведе. Все пак се справиха и видяха металните стъпенки, спускащи се надолу.

— Ще можеш ли да слезеш?

— Мога — мъжът се извъртя и бавно спусна крака в шахтата. След това започна да слиза, като разчиташе предимно на волята си. Малко преди да стигне до дъното усети, че го подпират две силни ръце.

Долу ги очакваше дрипаво облечен мъж, който каза:

— Аз го поемам отгук.

— Не те познавам — каза Нощният ястреб.

— И аз, но ми е платено да те заведа до следващия човек. Да побързаме, преди да са открили, че те няма.

— Чакай — намеси се момичето. — Къде ми е златото?

— Сега ще ти го дам — с внезапно движение мъжът извади нож от ръкава си и го заби в корема ѝ. Тя се облеци и понечи да каже нещо, но не можа да издаде и звук. След това се свлече в мръсната вода. — Хайде.

— Това беше разумно. Така няма да каже къде ме е завела.

— Плащат ми добре, за да залича следите. Като те заведа при приятелите ти, ще се върна и ще наместя решетката. Хайде, по-бързо.

Пленникът беше слаб, но създалата се възможност да избяга бе върнала силите му. Мъжът го отведе до по-широко разклонение, където ги очакваха две облечени в черно фигури. Лицата им бяха покрити и се виждаха само очите.

Пленникът избърза и се приближи към убийците.

— Убийте го.

Един от Нощните ястреби кимна, извади меча си и посече парцаливия мъж. Другият подхвана ранения през кръста.

— Ела, братко.

Тръгнаха по главния тунел и завиха надясно. След една стъпка бившият пленник спря.

— Чакай! Защо...

Пресегна се и дръпна кърпата от лицето на мъжа, който го крепеше.

— Ти!?

Амафи светкавично му преряза гърлото с камата си и го бутна в канала.

— Е, вече знаем — каза Тал и свали маската си.

— Да, ваше великолепие. Вече знаем със сигурност.

Върнаха се до дрипавия.

— Вече можеш да станеш.

Чезарул се изправи и поклати глава.

— Какво ли не правим за каузата.

Тал се засмя.

Тримата тръгнаха към трупа на момичето.

— Лела, казвали ли са ти, че умираш много красиво?

— Благодаря, Тал — каза тя и се надигна.

Той ѝ подаде ръка за помощ.

— И двамата се справихте чудесно.

— Значи вече си сигурен в информацията? — попита Чезарул.

— Доколкото може. Останаха само две вероятни скривалища и щом нашият приятел възрази срещу завиването на север, значи най-вероятно базата е на юг. Щеше да умре, преди да изтръгнем някаква информация, и това бе единственият начин.

— Кога ще нападнем, ваше великолепие? — обади се Амафи.

— Утре по обед. Да ги изненадаме, когато не очакват — Тал се обърна към Чезарул. — Кажи на Калев да събере всички, а аз ще се погрижа за останалото.

Чезарул кимна и тръгна по тунела.

— Ще видя какво стана с хората в тайната квартира — каза Амафи. — После ще се свържа с Паско, за да извести Каспар за плановете ни.

— Внимавай. Все още ни търсят.

— Крил съм се из сенките още преди тези псета да се родят — Амафи се изкатери по шахтата.

— Сега какво ще правиш? — обърна се към Лела Тал и се усмихна, въпреки че лицето му не се виждаше в тази тъмница. Лела беше първата му любов, още когато се казваше Нокът на сребърния ястреб и тепърва започваше обучение с Конклава.

— Връщам се в Крондор, в същата кръчма, и по цяла нощ ще слушам глупости. Понякога попадам на интересна информация — тя го погали по бузата. — Жалко, че не мога да остана повече. Тук ще е доста интересно. Освен това често си мисля за теб.

Тал се засмя.

— Аз съм женен.

— Това не пречи на много хора. Честно казано, и на мен.

Той я прегърна.

— Трябва да тръгваш. Колкото повече се отдалечиш от този град, толкова по-добре. Надявам се, че следващия път ще се видим при по-добри обстоятелства.

Тя погледна оцапаната си рокля.

— И дано да е по-чисто. Довиждане — целуна го по бузата и започна да се катери. Тал изчака малко и я последва.

Щом се озова на улицата, нагласи решетката на мястото ѝ. Трябваше да се прибере в тайната квартира, за да се почисти и да си почине. Утре се очертаваше кървав ден.

Не можеше обаче да се отърве от възела в стомаха си, който му подсказваше, че пропускат нещо. Продължи да се оглежда, извади малка сфера и я доближи до устата си.

— Утре по обед — каза и натисна копчето на устройството. След това разтвори дланта си. Нямахше желание да разбира какво би станало, ако стиска юмрук. След секунди сферата завибрира и после изчезна.

Винаги се чудеше на невероятните устройства, които измисляха на Острова на чародея. Смъкна черното си облекло и го натика през решетката. След това тръгна. Трябваше да свърши много неща до утре.

— Сигурен ли си? — попита Калев.

— Не — отвърна Тал. — Но по-сигурен няма да стана. Магистрата каза, че има две възможни места за база на Нощните ястреби. Пуснахме пленника в тунел, чиито разклонения водеха директно и към двете. Знаех, че ако уцелим вярната посока, няма да каже нищо, а ако сгрешим, ще възрази. Той го направи и това е всичко, което можеше да измъкнем от него.

Паско и Амафи също бяха в стаята на Тал, в четвъртата странноприемница, която той сменяше след атаката в „Господарката на късмета“. Каспар в момента вечеряше с двамата принцове, Сезиоти и Дангаи.

— И си известил баща ми за атаката?

— Да.

— Има нещо, което ме притеснява — каза Калев.

— Какво?

— Ако Нощните ястреби са в южната част, какво убива крадците, които обикалят в северната?

— Мислиш, че може да има две бази?

Калев сви рамене.

— Не е много вероятно, но дали Варен би стоял при Нощните ястреби? Те работят за него, но не са му слуги.

— Мислиш, че Варен си има скривалище в каналите?

— Ти си виждал покоите му в Опардум, не аз. Кланиците предлагат идеално скривалище за нещата, които върши, нали?

Тал замълча за момент, после каза:

— Мястото не е много далеч от това, където се срещнахме с Магистрата.

— Може би пленникът не се е притеснил от това, че не го водите при хората му, а заради това, че отивате някъде, където ще го накажат?

— Значи мога да нападна на грешно място и всички да загинем.

Калев сви рамене.

— Повече ми харесваше, когато ти бях ученик — каза Тал. — Тогава ти трябваше да вземаш тежките решения.

Калев се усмихна и отново сви рамене.

— Това е както когато се чудиш дали да влезеш в пещерата, за да убиеш мечката.

— Да, по-безопасно е да я изчакаш да излезе.

Спогледаха се.

— И ти ли мислиш за същото?

— Няма да ги нападаме, а ще ги примаим.

Тал се обърна към Паско и Амафи.

— Предайте на останалите всички да останат по местата си до второ нареждане. Трябва ни по-добър план.

— Добре, ваше великолепие — каза Амафи и тръгна към вратата.

Паско заговори с ръмжащ тон, който подчертаваше важността на думите му:

— Добре е да побързате. Банапис е след седмица и първите празненства започват утре. Другата седмица ще настане пълен хаос.

Калевб кимна и се изправи.

— Трябва да намеря онова просяче и да се свържа с Магистрата. Да разберем колко точно можем да се приближим до онези места.

— Надявам се, че информацията му е добра. Не искам да съм първият, който установи, че не е вярна.

— Ще намерим безопасен начин да ги подмамим — каза Калевб.

— Баща ми ще дойде утре сутринта, за да помогне за атаката, и съм сигурен, че ще измисли някой трик.

— Като говорим за трикове, няма да е зле да повикаме Накор. Няма по-подло копеле от него.

— Ще питам баща ми. Сега да намерим Шабиир и да измислим план за утре.

— Ами Каспар? — попита Тал.

— Паско ще го извести.

Тал излезе, а Калевб се замисли над новата задача: как да изкара Нощните ястреби от леговището им, без да загине.

Каспар откри, че неофициалната вечеря с претендентите включва още десетина благородници, множество слуги, които прислужваха на масата и в кухнята, музиканти, жонгльори, голям брой привлекателни жени, прекрасна храна и сериозни количества хубаво вино.

Бяха го настанили на почетно място, отляво на принц Дангаи, който седеше срещу брат си. Мястото в края на масата бе оставено празно, за да се подчертае, че не присъства никой с по-висок ранг, и да се избегнат евентуални конфликти.

Каспар бе получил „неофициалната“ покана — грижливо написана бележка, донесена на поднос с възглавничка от един слуга — по-рано през деня. Срещата с Калев и Тал беше отложена, защото не можеше да откаже на принцовете. Предполагаше, че тази покана е в резултат на вечерята с императора предишния ден. Както бе обяснил на Амафи, двамата принцове искаха да се уверят към коя фракция клони.

Ястията бяха страхотни, но Каспар се хранеше умерено. Очакваше, че след петнадесетина часа ще влезе в жестока схватка.

— Нима храната и виното не ви допадат, милорд? — попита принц Дангаи.

— Напротив, ваше височество. Несравними са.

— Просто ми се струва, че не ядете. А и пиете малко.

Каспар огледа по-младия претендент за трона. Беше само с няколко години по-възрастен от него и още ставаше за битка. Ръцете и раменете му бяха с много мускули и почти нямаше тлъстини. Главата му бе гладко избръсната, но носеше мустаци и брада. Кожата на целия им род имаше оттенък на тъмен орех и на тази светлина леко лъщеше. Каспар продължаваше да се чуди кога ще се престраши да облече пригодените за жегата традиционни кешийски дрехи.

— Стомахът ми е малко разстроен, ваше височество. Искам да съм сигурен, че ще се насладя напълно на предстоящите празненства.

— Ще са доста впечатляващи — обади се принц Сезиоти от другата страна на масата. — Церемониалмайсторът всяка година се опитва да организира все по-грандиозни тържества.

— Колко ли слонове и яздещи зебри маймунки ще има? — засмя се Дангаи. — През първия половин час е весело, после... Но пък народът ги обича.

Сезиоти също се засмя.

— И ти ги обичаше, като беше на шест. Непрекъснато ми викаше да те вдигам на високо, докато не ми изтръпнеха ръцете.

Дангаи кимна.

— Помня, братко, помня.

Каспар сравняваше двамата мъже. Приликата им бе очевидна, но Сезиоти не беше толкова мускулест. Беше убил своя лъв, както се полагаше на всички от Истинската кръв, но вероятно това се бе случило преди поне тридесет и пет години и явно бе последният му

лов. Изглеждаше като човек, отдаден на науката. Лицето му бе по-фино от това на брат му.

Каспар продължаваше да се чуди. Двамата очевидно се наслаждаваха на компанията си. Между тях имаше лекота, породена от годините, и по всичко личеше, че са много близки.

Не можеше да си представи какво би ги направило врагове. Всички братя се караха, а тези освен това сигурно имаха различни възгледи за начина на управление на Империята. За Каспар беше очевидно: Сезиоти трябваше да наследят трона, а Дангаи да поеме командването на цялата армия, а не само на Вътрешния легион. Тогава щеше да се погрижи нищо да не се случи с брат му.

„Какво ли изпускам? Има нещо, което не виждам.“

— Принц Дангаи, преди да замина от Оласко, имахме някакви дребни търговски пререкания с Кеш. Въпросът уреди ли се вече?

Дангаи счупи един кокал и започна да изсмуква костния мозък.

— Това е в областта на Сези. Аз се занимавам предимно с военни дела.

— Проблемът не беше в Оласко — обясни принц Сезиоти. — Ролдем настояваха всички стоки, отиващи към Източните кралства, да минават през тях. Може да изпращаме стоките през Кралското пристанище в падината Таутон, но тогава ще трябва да плащаме мито. А ролдемските пирати контролират Кралско море.

— И не закачат само кораби от Кралството.

Сезиоти се усмихна тъжно.

— Защото Кралството също има силен флот. За съжаление Кеш е земно животно и флотът ни не е много голям.

— Сега навлизаме в моята тема, братко — включи се Дангаи. — Отдавна караме баща ни да построи ескадра нови кораби в Стрелата. Ако ги разположим там, Ролдем може да намали претенциите си.

Сезиоти се съгласи и разговорът за търговия и военни нужди продължи гладко.

Когато вечерята приключи, Каспар бе убеден, че тези мъже са идеални за съвместно управление, който и от двамата да седне на трона. Въобще не беше видял прословутото съперничество.

Завари Паско в покоите си.

— Какво става?

Слугата му махна да излязат на балкона.

— Калевб убеди Талвин, че ни трябва повече разузнаване преди нападението. Възможно е да има две бази или пък едното място да е левоището на магьосника. Пъг ще пристигне сутринта и ще реши какво да правим.

— Проклятие — измърмори Каспар.

— Милорд е нетърпелив за бой? — усмихна се Паско.

— Не. Но ако знаех, че утре няма да се сражаваме, щях да ям и определено да пия много повече.

19

КЛОПКИ

Калев се придвижваше внимателно в мрака.

Преди няколко часа бе напуснал тайната квартира и бе слязъл в каналите заедно с Тал Хокинс. Единият бе поел на север, а другият на юг. Други агенти на Конклава прикриваха гърбовете им и двамата можеха да се съсредоточат.

Калев се придвижваше стъпка по стъпка през задръстената с боклуци дълбока до коляно вода. С Тал бяха решили те да разузнаят двете места, защото имаха добро обучение от Острова на чародея. Въпреки че нямаха магически дарби, сетивата им бяха максимално изострени и това им даваше шанс за оцеляване. Щом и опитни крадци загиваха по тези места, значи нещо не бе в ред.

Знаеше, че Тал напредва също толкова внимателно и няма да премине отвъд безопасната зона. Но все пак нямаше гаранции и двамата бяха изложени на голям риск.

Пъг и Магнус бяха пристигнали сутринта, за да се погрижат в случай на директна намеса от страна на Варен. Пъг беше решил да пренебрегне риска, за да е подръка — магьосникът вече го бе изненадал, като бе повел лично атаката срещу Острова на чародея преди две години. Калев намираше сравнението с хлебарка за много подходящо. Талвин и Каспар бяха убили магьосника на два пъти през последните години, но той пак се връщаше.

Бяха поели разузнаването и защото Варен може да бе вдигнал защита срещу магьосници. Двамата нямаха дарба, но бяха научени да усещат наличието на магия и с оглед на предишния си опит бяха най-подходящи за задачата.

Нещо се удари в крака на Калев и той погледна надолу. Във водата плуваше мъртва котка. В този миг усети нещо. Докосна умрялото животно и почувства леко гъделичкане. Спря. Котката не беше умряла от естествена смърт.

Затвори очи. Отпусна се и опита да заглуши шумовете на канализацията. Течащата вода, въртящите се в далечината колела, глъчката от улиците отгоре. Освободи сетивата си и напипа нещо!

Отвори очи и се огледа, макар да знаеше, че няма да види нищо. Единствената светлина идваше от уличните решетки над него. Очите му бяха привикнали със сумрака, но той знаеше, че защитните заклинания вероятно са невидими.

Направи две крачки и настръхна. Разбра, че не може да продължи напред, без да пострада.

Изчака почти час. Ако тук имаше Нощни ястреби, все щеше да чуе нещо. Лек шепот, изскърцване на стол или тракане на чаша.

Продължи да чака.

След като измина и втори час, бе убеден, че тук няма никого.

Отстъпи назад и отбеляза с ножа си мястото на дясната стена. След това побърза да се върне при баща си.

Пъг обмисляше сведенията. Тал се бе върнал с подобен доклад. Не беше видял мъртви котки, но бе усетил същото настръхване. След това бе изчакал, но и той не бе чул нищо.

За разлика от останалите части на канализацията, в тези места нямаше никакви плъхове. В крайна сметка Тал бе стигнал до същите заключения като Калев и се бе върнал.

— Какво знаем за града над тези места? — попита Пъг.

— Южното е под квартала с кланици, щавачници и разни други занаяти, които искат вода и включват много неприятни миризми — обясни Чезарул.

— Тоест е място, на което не ходят много хора — отбеляза Пъг.

— Северното е под един от най-бедните квартали, с множество съборетини, долнопробни кръчми и сблъскани едно до друго магазинчета.

— Тоест там не обръщат голямо внимание кой влиза и излиза.

— Точно така. Кварталът бъка от престъпност. За съответната цена може да си уредиш каквото пожелаеш.

Пъг се замисли.

— И двете места изглеждат добри за скривалища, но по различни причини. Имат бърз достъп до околните улици и канали.

— Дали да не пробваме да проникнем отгоре? — попита Магнус.

— Заклинанията сигурно са предвидени и за това. Мисля, че няма друг начин. Трябва да сляза долу и да огледам сам — той погледна дългата роба, която носеше, откакто се бе върнал от Келеуан преди много години. — За пръв път предпочитам да нося панталон и ботуши, а не роба и сандали.

— Татко, винаги можем да ти измислим някакви дрехи.

— Знаеш ли какво трябва да направим?

— Ти да поемеш северното, а аз южното.

Пъг кимна и каза:

— Калев, ела с мен. Брат ти ще тръгне с Талвин.

— Ами останалите? — попита Чезарул. — Хората чакат от два часа. Може някой случайно да се натъкне на тях — раздражението му беше очевидно. Беше дошъл сутринта, готов за нападение, а го караха да чака.

— Потрайте още малко — каза Пъг. — Ако всичко се провали, може да се приберат по двойки. Иначе, ако нападнем Варен неподготвени, ще загинат мнозина.

Търговецът кимна, но изражението му не се промени.

Четиримата се отпавиха към широкия тунел. Пъг махна за довиждане на Тал и по-големия си син и последва Калев.

Вървяха бавно и спираха често, за да се уверят, че не ги следят и не влизат в капан.

— Усещам го — прошепна Пъг, щом стигнаха до мястото. — Върни се до предишния ъгъл и ми пази гърба. Може да отнеме малко време.

Калев се изтегли и започна да наблюдава баща си от разстояние. За пръв път имаше възможност да го види как използва дарбите си по време на операция, а не докато обяснява на учениците на острова. Бяха изправени срещу възможно най-опасния противник и Калев се притесняваше за живота на баща си — нещо, което не му се бе случвало досега.

— Изтегли се назад — каза Магнус.

— Колко? — попита Тал и започна да отстъпва.

— Поне да нямаме пряка видимост — отвърна белокосият магьосник.

— Добре, ще чакам зад ъгъла.

Тал се върна зад ъгъла, спря и напрегна сетивата си, за да долови всяка възможна опасност. Беше добре обучен ловец и малцина можеха да се промъкнат край него.

Мислите му се върнаха към планините на оросините и как амбицията на Каспар бе станала причина за унищожаването на народа му.

Каспар. Все още бе готов да го убие с голи ръце, но бившият херцог на Оласко бе променил живота му повече от всеки друг. Паско, Калев и останалите учители бяха използвали желанието му за мъст, за да го превърнат в нещо, надхвърлящо мечтите му.

Въпреки това докато служеше на Каспар и после, когато той бе предупредил Конклава за талноя и дасатите, беше открил някои неща, които го объркваха. Беше започнал да го харесва искрено. Каспар бе чаровен, образован и забавен спътник. Ловните му умения отстъпваха само на тези на Талвин и Калев. Беше много добър с меч. След като се бе отървал от влиянието на Лесо Варен, бе доказал, че е разумен човек и иска да изкупи греховете си.

Да, по-главната цел на Конклава бе да се спре Варен, а не жалките амбиции на Каспар. Но въпреки това Тал, с помощта на Кеш и Кралството, го бе свалил и заточил на другия край на света.

Усмихна се. Ако Каспар бе казал истината за приключенията си, значи бе изживял доста унижения. Представи си го как мъкне на гръб талноя към Павилиона на боговете, без да знае, че само трябва да си сложи пръстена и може да си разменят местата!

Засмя се тихичко.

И в същия миг тунелът експлодира.

Пъг усети спазъма в магията, която изучаваше, преди да чуе грохота, и автоматично вдигна бариера, обхващаща цялото гърло на тунела.

Това беше смъртоносен капан за всеки, който се опита да премине, без да знае ключа. Магьосниците на Острова на чародея можеха да се справят с проблема, но нямаше време. Пъг тъкмо се

опитваше да открие собствен начин, когато каналите са разтресоха от далечен грохот.

Веднага след това защитното заклинание се задейства и изпълни тунела с бяла светлина. По-големият му син бе загубил търпение и бе решил да унищожи преградата, вместо да я неутрализира.

Сякаш наблизко падна гръмотевица. Разнесе се остра миризма, която за момент дори надмогна вонята от канала.

Калев се обърна и Пъг му махна да се приближи.

— Татко, какво беше това?

— Брат ти. Двете заклинания бяха свързани и когато Магнус загуби търпение... Е, предполагам, че и двете са свалени.

Пъг затвори очи за момент, после каза:

— Ела.

И махна на останалите мъже да излязат от скривалищата си и да ги последват към вероятната база на Нощните ястреби.

— Какво е направил Магнус?

— Старият херцог Джеймс някога беше крадец, наричаха го Джими Ръчицата — каза Пъг.

— Знам, много си ми разказвал за него.

— Той веднъж каза, че има два начина да се мине през сложна ключалка без ключ — махна на сина си да спре и от ръката му се появи светлина. Пъг я вдигна над главата си като факла и продължи напред.

— Единият вариант е с шперц.

— А другият?

— Да си носиш наистина голям чука — Пъг се усмихна тъжно.

— Търпението никога не е било от силните страни на Магнус.

— Както и скромността. Съжалявам, че го казвам, но май се е метнал на майка ви.

— Тя не е виновна. По-скоро Накор му оказва лошо влияние.

Пъг се засмя.

— Придобил си мрачен хумор от толкова живот с елфите.

Видяха, че отпред просветлява, и Пъг загаси своята светлина. Коридорът започна да се издига и да се превръща в рампа. Светлината идваше от една голяма решетка на тавана. След малко се озоваха пред тежка дървена врата.

— Мисля, че е време да спрем със скромностите. Заслони си очите.

Калевб стисна очи и ги закри с ръце. Въздухът се изпълни с бръмчене, за момент стана много горещо.

— Вече можеш да гледаш.

Вратата се бе превърнала в димящи овъглени останки. Отзад се чу шум и се появиха тридесетина от техните хора, предвождани от Чезарул.

— Както и предполагам — каза Пъг.

— Какво?

Той махна на сина си и двамата влязоха в широкото празно подземие.

— Тук няма никой! — възкликна Калевб.

— И то от доста време.

— Избягали ли са? — попита Чезарул.

Пъг поклати глава.

— Няма ги от много време. Може би от първата ти атака, сине. Подозирам, че са оставили тези заклинания за заблуда и за да ни забавят, и ние се хванахме.

— Но къде са Варен и Нощните ястреби? — попита раздразнено Калевб.

— Заедно са, но кой знае къде? Чезарул, накарай хората си да претърсят тук и склада отгоре. Да отбележат всичко интересно, но да не пипат нищо. Не вярвам Нощните ястреби да са оставили нещо, но пък може да имат някакъв пропуск — обърна се към сина си. — Чудя се какво ли прави брат ти?

Тал се надигна от тинята и изплю някакви гадории, за които дори не искаше да си помисля. Взривът го бе изненадал и ушите му пищяха.

Изправи се и опита да почисти дрехите си, доколкото може. Чу, че по тунела се задават хора, и извади меча си.

Убеди се, че са от неговите, и им махна да го последват към мястото, където се намираше Магнус. Едва го виждаше в далечината, но забърза и започна да го настига.

Тунелът започна да се издига и магьосникът спря.

— Съжалявам за шума. Нямахте друг начин.

— Не можа ли да ме предупредиш?

— Нямахте време. Хората ни идват ли?

— Не ги ли чуваш?

— Трудно ми е да чуя и теб. Едва успях да издигна преграда, преди капанът да се задейства. Въобще не мислех за подробностите.

— Ще ни настигнат след две минути.

— Да ги изчакаме. Стигат ми толкова изненади.

След минута се появи отряд от тридесетина въоръжени мъже.

— Готови ли сте? — попита магьосникът.

И се обърна и тръгна през мрака, без да чака отговор.

Тал ги накара да запалят фенерите, но докато се мъчеха с първия, около Магнус се появи светлина. Хокинс сви рамене и махна на всички да го последват.

Озоваха се в по-широк тунел, преграден с метална решетка. Отсрещният край беше затрупан с боклуци. Над решетката имаше няколко вертикални тръби, от които се изливаше мръсотия.

— Тук никога ли не разчистват? — възкликна Тал.

— Ще трябва да попиташ имперските инженери — отвърна Магнус.

— Изглежда задънено. Ако се съди по боклуците, никой не е минавал от години, дори решетката да може да се отвори.

— Външният вид понякога заблуждава.

Магнус премести жезъла в другата си ръка и протегна длан към решетката. Металът започна да се огъва и въздухът се напълни с прах. Накрая решетката падна и отприщи насъбрания боклук. Хората на Тал застанаха по-близо до стените, за да се предпазят.

— Да видим какво има вътре — каза Магнус, когато водата спадна до нормално ниво.

Тръгнаха към пълната с отвратително миришеща мътилка огромна клоака.

— Какво ли е това? — попита Тал.

— Някаква отходна яма. Като тези във фермите, където изливат нечистотиите за тор — Магнус погледна нагоре. — Какво ли има горе?

— Ако не се лъжа, сме точно под зеленчуковия пазар — каза един от мъжете, дочул разговора. — Там всеки ден пристигат каруци от провинцията.

— Сигурно. Тази гадост обаче мирише по-различно.

— Обикновено хвърлят плодове и зеленчуци. Няколко дъждовни бури отмиват всичко.

— Гнилите плодове не миришат на мърша — изръмжа Тал.

Магнус поклати глава.

— Може и да има нещо отдолу, но се съмнявам. Май сме на погрешен... — нещо привлече погледа му и той млъкна.

— Какво има? — попита Тал.

— Виждаш ли онова там?

Според Калев Талвин Хокинс имаше най-доброто зрение на света. Можеше да различи летящ ястреб на цяла миля и да забележи скрита в храсталака сърна.

— Сега ще проверя — каза Тал и скочи в ямата. Потъна почти до кръста.

— Храбрец.

— И без това вече не приличам на нищо — отвърна Хокинс, докато си пробиваше път към предмета.

— Какво е?

Тал посегна.

— Мисля, че е някакъв съд, направен е от камък.

— Не го докосвай! — изкрещя Магнус, но беше късно.

Помещението се изпълни с бяла светлина и Тал изпита неопишуема болка в дясната ръка. Магнус се обърна към мъжете и им изкрещя да бягат.

Те не се нуждаеха от допълнителна покана и хукнаха веднага. Магнус се извърна към пламъците, които излизаха от съда, и бързо успя да произнесе заклинание, което да защити Тал.

Виждаше изписаната на лицето му болка и колко трудно се задържа прав. Дясната му ръка беше сериозно изгорена. На места плътта бе направо овъглена, а ръкавът му все още гореше.

Магнус знаеше, че не разполага с много време, преди жегата да надмогне заклинанието и да убие Тал, така че се съсредоточи и опита да се свърже с Пъг.

Баща му се появи мигновено и бързо се защити от жегата. Помията в ямата бе започнала да бълбука и щеше да заври — ако преди това не се подпалеше.

Тал се препъваше към двамата магьосници.

— Трябва да го измъкнем!

Пъг затвори очи, изрече някакво заклинание и огънят изгасна. Дватама с Магнус се втурнаха и хванаха Тал точно преди да припадне.

— Пренеси го на острова! — изкрещя Пъг.

Магнус измъкна от джоба си една цуранска сфера и обви ръце около Тал. След секунда и двамата изчезнаха.

Пъг се огледа и отиде до каменния съд. Жегата беше унищожила боклуците и сега нещото се виждаше по-добре. Той посегна и го докосна. Вибриращата магическа енергия му бе позната.

— Пипнах те! — каза той с нотка на триумф в гласа.

20

ВАРЕН

Тал стискаше зъби.

Болката беше неописуема, а от миризмата на изгоряла плът му се повдигаше. Накор го налагаше с бинтове, потопени в разтвор на някакъв прах, който бе измъкнал от неизменната си торба. Миранда влезе в стаята с глинена чаша в ръце.

— Изпий това, ще помогне за болката.

Калев помогна на Тал да се надигне.

— Какво е това? Друга магическа отвара?

— Бренди. Ако искаш, мога да ти дам и нещо, което да те повали в безсъзнание.

Очите на Тал се напълниха със сълзи, докато исаланецът приключваше с превръзката.

— Чакай — каза Накор. — Бренди ли?

— Да.

Накор кимна на Пъг, той сложи ръка на челото на Тал и раненият изпадна в безсъзнание.

— Брендите няма да му помогне — каза исаланецът. — По-добре да поспи. Ще го боли още няколко дни, но сърбежът после е по-нетърпим. Дайте му нещо за това. Да го оставим да спи засега. Имаме друга работа.

— Да се връщаме в Кеш — каза Пъг.

— Вие вървете. Аз ще се появя след малко, с Бек.

Миранда кимна на Пъг и Калев да се приближат и ги пренесе без усилия в една вила на няколко мили от града.

— Трябва да се върна в града веднага — каза Калев. — Трите момчета са в една тайна квартира.

— Три ли? — попита майка му. — Колекция ли си правиш?

— Дълга история. Освен това трябва да се свържа с Паско и Амафи.

— Почакай — каза Пъг. — Трябва да обсъдим някои неща.

И ги заведе в една пълна със столове зала.

Вътре седяха Магнус, Чезарул и двама от най-доверените му мъже, които изпълняваха ролята на куриери, ако се наложи. Конете им бяха непрекъснато оседлани. Двама ученици от Острова на чародея и десетина от хората на Чезарул патрулираха отвън и се грижеха да няма изненади.

— Притеснява ме фактът, че първата атака на Калев е била очаквана и Нощните ястреби сякаш са напуснали града. Или сред нас има шпионин, или сме под много фино наблюдение. Бих изключил втория вариант, защото с Миранда сме приложили цялото си умение, за да не допуснем такова нещо. Това означава, че има шпионин.

— Кой знаеше за тази атака? — каза Калев. — Чезарул, аз, няколко от най-доверените му хора и тези тук.

— И Каспар — обади се Пъг.

Калев изненадано си пое дъх.

— Той беше в двореца и не знаеше точното време и място. Те бяха напълно готови и ни очакваха, татко. А освен това Каспар не знаеше и за днешната атака. Не можахме да се свържем с него навреме, защото щяхме да изложим Паско и Амафи на сериозен риск.

— Значи, ако имаме шпионин, той е сред хората в тази стая.

— Тези мъже са ми като синове — каза Чезарул. — Гарантирам лоялността им с живота си.

Пъг кимна.

— Не се съмнявам — погледна високия, опасно изглеждащ Донмати и неговия едър спътник Дахаб. — Никой не би могъл да се издигне толкова високо сред нас, без да премине множество проверки.

— А може нашият шпионин да не знае, че е шпионин — каза Миранда.

— Как така? — Пъг я изгледа с присвити очи.

— Калев, откъде получихте първата информация за базата на Нощните ястреби?

— От един мъж, когото наричат Магистрата.

— Знаеше ли кои сте вие?

— Само това, че разполагаме с много злато.

— Така че е платил на други хора да събират информация?

— Накъде биеш, любима? — попита Пъг.

— Само казвам, че хората, които са наблюдавали Каспар, Талвин и Калев, може да не са знаели кой получава информацията им.

— Колко бързо можеш да се свържеш с Магистрата? — обърна се Пъг към Чезарул.

— Ще отнеме няколко часа. До сутринта ще получим отговор.

— Уреди ни среща. Предложи му колкото иска злато. Не приемам отказ.

Чезарул кимна и махна на помощниците си да го последват.

Пъг се обърна към Калев.

— Тал е ранен, затова отиди при Паско и го накарай да предаде съобщение на Каспар. Да знае, че Нощните ястреби сякаш са напуснали града, но че не може да сме сигурни. Може да се крият в съседната къща, а може и да са на половината път до някоя друга държава. Кажи му и че още не знаем къде е Варен. Щом не е в подземията, сигурно е някъде из коридорите на властта. Нека ни предупреди, ако усети нещо нередно — Пъг извади от робата си малък сребрист амулет. — Нека винаги носи това и ако иска да призове някой от нас, да го чути — посочи Магнус, Миранда и себе си. — Един от нас ще се появи мигновено. Освен това ще е полезно, ако се наложи с Паско да изчезнат бързо.

— Добре, татко — Калев ги прегърна поред и забърза към конюшнията, където го очакваше оседлан кон.

— Има нещо, което ме притеснява — каза Магнус.

— Само едно ли? — попита сухо майка му.

— В Кеш има много магьосници и някои от тях поддържат връзка със Звезден пристан. Въпреки това никой не ни предупреди, че Варен може да е тук.

— Единственото доказателство са магическите капани — каза Миранда. — Може би не е правил необичайни неща? Или пък е обсебил тялото на някой влиятелен човек и никой не забелязва. Много магьосници и жреци посещават двореца.

— Да — каза Пъг. — Според слуховете Диигаи използва магия, за да удължи живота си. Вече е на повече от сто години. Може би в слуховете има повече истина, отколкото предполагахме.

— Дали пък Варен не се грижи да удължава живота му? — попита Миранда.

— Не — отвърна Пъг. — Никой не е оставал насаме с Диигаи от години. Не че не могат да го посещават тайно. Говорихме с всичките си контакти в двореца и според тях никой от могъщите жреци не помага на императора. Дори Варен не би могъл да обсеби някой толкова издигнат и да не го открият.

— Тогава чий ли живот е откраднал?

В този момент се появи Накор заедно с Бек, държеше го за рамото.

— Искан да съм сигурен, че няма да направи някоя беля.

Пъг кимна и каза:

— Ралан, иди до кухнята и си намери нещо за ядене.

Младият мъж се намръщи, че го отпращат, но не каза нищо и излезе.

— Тъкмо се чудехме чий живот живее Варен — обясни Миранда.

— Подозирам, че е някой от двореца. Дали не е единият от принцовете? — попита Магнус.

— Възможно, но малко вероятно — отвърна Пъг. — Според Каспар с времето Варен започва да се държи странно. Може да се прикрива за кратко, но принцовете са твърде наблюдавани, за да изкара дълго време, без да привлече внимание. Не, ще е някой високопоставен, но не толкова очевиден. Може да е някоя от наложниците на императора.

— Жена, която има влияние над Диигаи, би могло да е полезно... но не съм сигурна, че би избрал женско тяло — Миранда се усмихна кисело. — Вие мъжете държите на някои неща и не искате да се отказвате от тях. Сигурна съм, че е някой, който би могъл да причини сериозни неприятности, и то внезапно.

— Току-що заподозря половината благородници на Кеш, както и множество генерали от Легиона, Гвардията, Кавалерията и Колесничарите. Една внезапна атака в подходящ момент... — Пъг поклати глава. — Би могъл да се крие на безброй места.

— Всъщност сигурни ли сме, че е тук? — попита Накор.

— Напълно — Пъг отиде до една торба в ъгъла и извади съда, който Тал бе намерил в каналите.

Накор протегна ръка и Пъг му го подаде.

— Какво е това? — попита Миранда.

— А! Това е Варен! Вътре е!

Миранда бързо се приближи и изтръгна съда от ръцете му. Най-обикновен глинен съд с похлупак, запечатан с восък.

— Няма никакви защитни заклинания. Сигурни ли сте?

— Заклинанието е дезактивирано. Ако не го бях направил, Тал щеше да загине.

— Ще го унищожим ли?

— Не и преди да намерим Варен. Ако го унищожим сега, ще разбере. Душата му ще се завърне в тялото, което е обсебил сега, и той ще изчезне. Ще се спотаи някъде и ще разработи нов план, та дори да му трябват години. Не забравяй, той вероятно е живял по-дълго от нас и безпроблемно скача от тяло в тяло, докато това нещо е здраво.

— Къде го намери? — попита Миранда.

Пъг разказа за приключенията на Тал.

— Абсолютно брилянтно — засмя се Накор. — Можеше да преровим града тухла по тухла и пак да не ни хрумне, че ще се намира в клоака в каналите. А Варен е можел да отиде на зеленчуковия пазар когато поиска и да си го вземе с едно махване.

— Затова трябва да го пазим до последния момент. Ако не беше поставил допълнително заклинание, никога нямаше да го намерим — Пъг взе съда от жена си и го прибра. — Можех да стоя до колене в мръсотията, на една крачка от него, и да не го усетя. Чист късмет, че Тал го забеляза. Иначе всичките ни усилия щяха да се съсредоточат върху откриването на Нощните ястреби и можеше да решим, че кризата в Кеш е преодоляна.

— Какво ще правим сега? — запита Миранда.

— Ще изчакаме Варен да се издаде. Каквото и да е планирал, ще се случи скоро. Нощните ястреби вероятно са наблизно. Наближава Банаксис и трябва да сме нащрек.

— Празненствата започват след по-малко от седмица — обади се Магнус. — Ако има цялостна атака срещу императорската фамилия или някой друг важен човек, може да не успеем да се намесим и държавата ще потъне в хаос.

— Трябва да рискуваме. Важното е, че имаме възможност да приключим с Варен веднъж завинаги. Ако сме бдителни, може да предотвратим убийствения му план. Но намирането на магьосника е по-важно от Кеш.

Магнус кимна и каза:

— Добре. Ще се върна в града. Сега, без Талвин, имаме нужда от друг, който да усеща магия в близост до двореца. А вие двамата какво ще правите?

— Ще останем наблизо — отвърна Миранда. — Играта е към своя край и не искам да сме твърде далече, в случай че ви трябва помощ.

— Тоест искаш да наглеждаш момчетата си, нали? — усмихна се Магнус.

Миранда сви устни, но после също се усмихна.

— Обичам децата си. Обичах ви дори когато се мъчехте да палите огън, като тикахте пръчки във всичко, което гори.

— На три ли беше тогава? — засмя се Пъг.

— По-малък. И по това време не ти се струваше смешно.

— За малко щеше да ми подпали кабинета.

Миранда прегърна сина си.

— Да, дори когато ни се искаше да те удавим, те обичахме. Както и Кaleb. Естествено, че искам да ви наглеждам.

Магнус също я прегърна.

— Този път наистина се радвам на вниманието ви — отдръпна се и посегна за жезъла си, който бе подпрян на стената. — Знаете къде да ме намерите, ако ви трябвам.

— Сега идва трудното — каза Пъг.

— Да. Чакането — съгласи се Миранда.

Паско свърши със съобщението от Пъг и Каспар кимна.

Кaleb бе обяснил на момчетата и Амафи в тайната къща, че всичко е наред, след което бе дал инструкции на Паско. Старият слуга бе минал през сутрешния пазар, за да направи някои покупки, след това просто бе последвал останалите слуги до двореца.

— Имаш ли някаква верижка? — попита Каспар, докато разглеждаше амулета на Пъг. Двамата бяха излезли на балкона — придържаха се към предпазните мерки на Турган Бей.

— Един момент, милорд — Паско се върна след минутка с проста златна верижка. — Като служиш на млади благородници като Талвин, събираш доста неща през годините. Никога не се знае какво може да ти потрябва — подаде верижката на Каспар и той окачи

амулета на нея и си я сложи на врата. — Какъв е планът за тази вечер?
— попита Паско, защото бе отсъствал от двореца два дни.

— Обичайните забави и първото голямо празненство.

— Мислите ли, че Варен ще нападне скоро? Банапис е само след два дни.

Каспар сви рамене.

— Когато живееше в моята цитадела, пренебрегваше почти всички светски събития, освен ако не го поканех изрично. Изглежда, не се вълнува от подобни неща. Сигурно обикаля по долните етажи като ловец на плъхове или чистач и разполага магически устройства, които да ни взривят.

— Калев каза, че според баща му той е някоя високопоставена личност, способна да доведе страната до криза.

— Пъг може и да греши. Наистина е умен и могъщ, но сам признава, че е правил грешки в миналото. Не знам, Варен може да е готвач, който да отрови яденето и всички да умрем — Каспар се почеса по брадичката. — Освен ако...

— Какво, милорд?

— Освен ако не му трябва публика... — той се обърна към Паско. — Дали е възможно?

— Кое, милорд? — старият слуга се обърка съвсем.

— Имам идея. Доста е смътна, но Пъг трябва да я чуе. Нека да се срещнем... Предай на Калев, че ще бъда в неговата странноприемница по обед.

Паско кимна и излезе. Каспар остана сам на балкона, обмисляше налудничавата си теория. Но пък само тя отговаряше на всички критерии за това, което знаеха за намеренията на Варен.

И колкото повече мислеше, толкова повече усещаше, че е прав.

— Ти си луд — каза Миранда, щом Каспар изложи теорията си пред нея, Пъг и Калев.

— Варен е луд. Аз може да греша. Има разлика.

— Така би събудил най-малко подозрения в двореца — каза Пъг. — Поне докато изпълнява функциите си и не говори с подозрителни хора. Възможно е.

— Не мога да повярвам — каза Миранда. — Все някой щеше да е забелязал.

— Може, но кешийската политика е толкова мътна, че ако някой дребен благородник или шпионин изчезне... — очите на Каспар се разшириха. — Може да грешим за причините за убийствата.

Пъг кимна и каза:

— Да. Жертвите не са убити затова, че подкрепят Сезиоти, а защото са усетили нещо.

— Трябва да се върна в двореца и да говоря с Турган Бей. Да разбере какво са правили въпросните благородници, преди да ги убият.

— Ако си прав, ще ни е адски трудно да го докажем — каза Миранда.

— Изобщо не можем да го докажем — отговори Пъг. — Тези, които биха ни повярвали, вече са в нашите редици. Онези срещу нас не ги е грижа, а неутралните ще решат, че Каспар е побъркан или престъпник.

— Каспар, разбирам част от логиката ти — обади се Калев, който бе мълчал досега. — Но сигурен ли си?

— Братята очевидно се обичат. Може да имат различни майки, но са много близки. Начинът, по който говорят един за друг... Враждуващите фракции винаги са били част от Кеш, но сякаш никой не обръща внимание на факта, че нито един от двамата няма да посегне на другия, ако бъде обявен за наследник. Ако някой нападне Сезиоти, Дангаи ще нареди на Вътрешния легион да се присъедини към Гвардията. Сезиоти може и да не е воин като брат си, но ще направи същото. Убеден съм. Някой се опитва да разпали несъществуваща вражда и убива тези, които заподозрат. Трябва да се срещна с Турган Бей.

— Вземи Магнус, предрешен като твой слуга — каза Пъг. — Той е в другата стая с Накор и Бек. Калев, мисля, че е време да пратиш момчетата на острова. Увери се, че са в безопасност, и се върни за празника. Ако Каспар е прав, Варен ще удари тогава. Ще иска максималната публика, която може да му предложи Галерията на лордовете.

Калев се поколеба и Пъг го изгледа въпросително.

— Татко, искам да задържа момчетата тук.

— Защо? Нещата може да загубят сериозно.

— Ще ги държа максимално настрана, но те рано или късно трябва да бъдат изпитани. Засега се представят по-добре от очакванията ми, а скоро ще имаме нужда от всеки меч.

— И Джоми ли? Него дори не съм го виждал.

— Той може да се грижи за себе си. Няма опит с меч, но е побойник и има акъл. Ще им обясня, че са в резерв, но искам да са наблизно.

— Ти си поел отговорността, като техен баща, така че решението е твое. Но внимавай — след това се обърна към Каспар. — Надявам се, че си прав, защото така ще решим всичко до два дни, но се моля и да грешиш, защото иначе ще трябва да убедим цялата разгневена нация, че действаме за нейно добро. Аз ще съм наблизно, а ти пази амулета. Доколкото познавам Варен, ще чака да се появи, но може да не очаква всички ни. Ако успеем да го провокираме да се разкрие пред целия двор, може да спасим и Кеш, и света.

Каспар, навъсен като всички останали, тръгна без повече приказки.

— Ще отида да подготвя момчетата. — Калев се изправи.

Родителите му го прегърнаха.

— Искам все пак да размислиш и да заведеш момчетата на острова. Освен това ще ме направиш щастлива, ако и ти останеш там — каза Миранда.

— Защо?

— Вече имаш жена...

— И очевидно трима доведени синове — обади се Пъг.

Калев се усмихна.

— Джоми ще ви допадне. Той е добро момче. Но имате нужда от хора. Тал го няма, така че аз ще остана до вас. Какво разправяше Накор за магьосниците в битка? Първият хвърля заклинание. Вторият го контрира. Първият хвърля ново. Вторият се мъчи да го спре. Идва войник и пронизва първия магьосник, докато той се чуди какво да хвърли.

Пъг се засмя.

— Нещо толкова беше. Но не го разправяй пред него, защото ще се обиди. Каспар ще е там, а и няма да е един магьосник, а трима.

— И Накор — допълни Миранда. — Заедно с онзи странен младеж, дето се влачи с него.

— Ако ми заповядаш да остана на острова, ще го направя, татко.
Но предпочитам да съм тук.

Пъг го погледна замислено.

— Да, бих искал да останеш на острова. Но си прав — ще ни трябваш тук. Миранда, наглеждай нещата, докато ме няма.

— Къде отиваш?

— До острова. Имам идея, която може да ни помогне.

Пъг извади една от сферите и изчезна.

След малко тръгна и Калеп.

Миранда отиде да намери Накор и младия Бек.

— Сега какво? — попита я исаланецът, щом тя отвори вратата.

— Ще си поръчаме нещо за ядене и ще чакаме — изсумтя
Миранда и седна.

— За мен няма ли някаква работа? — попита сърдито Ралан Бек.

Накор го потупа по рамото.

— Скоро, млади приятелю. Скоро.

21

ОЧАКВАНЕ

Каспар огледа тълпата.

Днес бе главното празненство по случай Банапис, най-стария празник на света — произходът му се губеше някъде в древността. Денят не принадлежеше нито на предишната, нито на настъпващата година. Празникът се празнуваше навсякъде из Мидкемия, макар и с различни имена.

Каспар бе разбрал, че денят се празнува и на Новиндус, само че там по това време беше средата на зимата. В Кеш и северните държави беше средата на лятото. Зачуди се дали допълнителният средлетен ден, който бе изкарал на Новиндус, се брои и го прави с една година по-стар.

Паско и Амафи бяха с него. След нараняването на Тал бившият убиец нямаше задачи и Каспар бе решил, че един допълнителен наблюдател ще му е от полза. Знаеше, че Магнус се е спотаил наблизко, а Пъг и Миранда са готови да се появят незабавно. Съжеляваше за Хокинс, защото уменията му с меча бяха незаменими. Нямаше представа къде се е дянал Накор.

— Това ли е скромното празненство, ваше великолепие? — попита Амафи.

— Да, ако си император на Кеш — отвърна Паско. — Само най-близките приятели и роднини.

— Всичките десет хиляди — обади се сухо Каспар.

Площадът в най-ниската част на платото беше по-обширен от цитаделата в Опардум — Каспар би могъл да събере тук цялата си армия и пак нямаше да го запълни.

Самият площад беше разделен на три нива. Императорската фамилия стоеше на най-високото, което бе най-малко и до него се стигаше от двореца. Побираше около петстотин души. Ако Каспар пазеше старата си титла, вероятно също щеше да е горе. Новото му

положение обаче го бе пратило на второто ниво, заедно с повечето гости.

По целия ръб се спускаха шест каменни стъпала, които отвеждаха на третото ниво. Хората там знаеха положението си дори без да има стражи. Липсата на гвардейци беше местният начин да се покаже, че на празника ранговете нямат значение. В Кралството и Ролдем на този ден благородниците се смесваха с простолюдието, но в Кеш жестът се състоеше в това, че липсваха хилядите облечени в бяло мъже от Гвардията.

Каспар знаеше, че ако някой се качи на второ ниво без позволение, ще бъде върнат от скритите стражи, а един опит към трето вероятно щеше да доведе до сигурна смърт. Само че в някакъв момент на него щеше да му се наложи да стигне до най-високата платформа. Огледа се. Третото ниво си беше почти балкон и стената не можеше да се изкачи. Имаше стъпала в двата края, имаше достъп през двореца, но пък тогава трябваше да се мине през императорските покои и Галерията на лордовете.

Стъпалата се пазеха от десетина гвардейци и трябваше истински въоръжен отряд, за да се премине през тях.

— Струва ми се, че ако искаме да се качим горе, ще трябва да потърсим задния вход — каза той на Паско и Амафи.

Бившият убиец се усмихна.

— Знам пътя, ваше великолепие.

— Нека да позная — обади се сухо Паско. — Случвало ти се е да убиеш кешийски принц и преди?

— Не точно — отвърна Амафи спокойно. — Трябваше да отстраня някакъв млад придворен, който причиняваше проблем на един от дребните чиновници. Благородникът беше от Истинската кръв, чиновникът не, а жена му му изневеряваше. Нещастният младеж се задави с костилка от маслина по време на празненство на същия този площад — той се ухили. — Едно от по-скромните ми изпълнения.

— Слънцето залязва и хаосът приближава, така че по-добре да го изпреварим — каза Каспар. — През годините съм забелязал, че хората не те спират, ако изглежда, че знаеш къде отиваш. Да пробваме — махна на двамата слуги да тръгват пред него и ги последва. Площадът продължаваше да се пълни с хора.

Отне им доста време да стигнат до двореца. Както Каспар предполагаше, пазачите видяха уверените им изражения и не ги спряха.

В имперския комплекс пък никой не им обърна внимание — щом бяха тук, значи имаха право да са тук. Те заобиколиха Голямата зала и Галерията на лордовете, защото по това време щяха да са пълни с благородници, чакащи да заемат мястото си на горното ниво. Различни жонгльори, танцьори и музиканти вече забавляваха тълпата на площада. По големия булевард, отделящ Долния град от двореца, имаше кордон — оттук щеше да мине парад с представителни части на легионите, кавалерията, колесниците и най-различни екзотични животни.

— Ето те — възкликна Турган Бей, щом влязоха в кабинета му. — Почти не повярвах на съобщението, а и се чудех как ще се добереш дотук.

— Знаеш какво да правиш — Каспар махна на Амафи да остане до вратата, прати Паско на балкона и се наведе към ухото на Турган. — Мисля, че знам къде се крие Варен и какво е подготвил. На кого се доверяваш?

— Точно в момента на малцина.

— А сред Вътрешния легион, Колесничарите и Кавалерията?

— Още по-малко. Защо?

— Тогавя на кого разчиташ да спаси Империята?

— Каспар, за какво става дума? Императорът ли е в опасност?

— По-лошо. Мисля, че цялата му фамилия е в риск.

И набързо му обясни какво бяха дискутирали с Пъг. Турган Бей пребледня.

— Не мога да повярвам! Но думите ти обясняват много неща, които преди ми изглеждаха безсмислени — той се облегна и млъкна за момент. — Какво ще правим, ако си прав?

— Събери колкото се може повече доверени хора и ги накарай да не вадят оръжие, ако нещата се объркат, освен ако няма директна заплаха. Ако оставим тълпа пияни благородници да извадят оръжие, ще загинат много невинни. Да не забравяме, че ни трябва само шепа мъже, около принцовете. От най-доверените ти. Знаеш какво да им кажеш. Нощните ястреби не са избягали от града. Те са тук, в двореца, и тази нощ планират да повалят Империята на колене.

— Каспар, ако си прав, ще те направят принц на Кеш. А ако грешиш и си полудял, и двамата ще нахраним крокодилите.

— Рисковано е, но нямаме избор.

— Ти къде ще си?

— Трябва да съм на подиума.

Турган Бей отвори едно чекмедже на писалището си и измъкна малък жезъл от слонова кост със златен пръстен.

— Вземи. Ако го носиш, стражите няма да те закачат.

— Благодаря.

— А сега какво?

— Ще чакаме. Не можем да докажем нищо, докато Нощните ястреби не нападнат. А тогава трябва да сме много бързи.

— Дано боговете да пазят Кеш.

— И нас — отвърна Каспар.

Пазителят на цитаделата излезе.

— Какво ще правим сега, ваше великолепие? — попита Амафи.

— Ще чакаме — каза Каспар и седна на стола на Турган Бей.

Накор водеше Бек през множеството.

— Накор! Това е страотно! Не съм виждал толкова много хора накуп!

— Кеш е най-големият град на света, Ралан.

— Те се забавляват, нали?

— Да, и засега дори не са почнали да се блъскат и да се карат — отвърна дребничкият комарджия.

— И това е добре?

— Да — Накор се опитваше при всеки удобен случай да обясни на младежа концепцията за доброто. Знаеше, че не би могъл да измени природата му, но поне можеше да настрои възприятията му.

Двама навъсени градски стражи се развикаха на пешеходците да направят място. Накор хвана Бек за ръка и го поведе към другия край на булеварда.

— Преди много години дойдох тук с двама мъже: Гуда и Боррик. Невероятни хора. Тогава направихме това, което ще направим и сега.

— И какво е то? — попита Бек.

— Ще развалим празненството — ухили се Накор. — Ела с мен.

Бек сви рамене. Идеята да се появи неканен му допадеше. Тръгнаха към един от многото входи на двореца.

Магнус се беше притаил в сенките на една колонада. Имаше директна видимост към горното ниво на площада и знаеше, че може да се появи за секунди. Огледа се за Каспар и Накор, но не можа да ги види. Изпитваше леко притеснение, защото ако Каспар бе прав, при най-леката грешка четиримата най-могъщи магьосници на Конклава можеха да бъдат унищожени.

Пъг и Миранда чакаха. Бяха направили всичко необходимо и сега само очакваха сигнал. Пъг гледаше през прозореца и си мислеше как вече не възприема понятието дом.

— Какво си се умислил? — попита жена му. Отвън се чуваше приглушената глъчка на тълпите.

— Мисля за детството ми в Крудий. Островът на чародея е мой дом, но...

— Домът е там, където си живял като дете.

Той я погледна. В много отношения се чувстваше празен, когато тя не бе до него. Но и след толкова години съвместен живот още не я разбираше напълно.

— Дали и нашите момчета се чувстват така?

Тя се усмихна.

— Може да ги питаш, когато всичко свърши.

Пъг се замисли, после каза:

— Ще го направя.

След това отново се загледа меланхолично през прозореца.

Каспар си пробиваше път през благородниците и се опитваше да привлече вниманието на двамата принцове. Успя да засече погледа на Дангаи и се приближи да го поздрави. Принцът носеше официалната униформа на Вътрешния легион — черни сандали, черна поличка, куртка, нагръдник и шлем, покриващ цялата му глава. Украсата на шлема също беше боядисана в черно.

— Каспар, не знаех, че ще се присъединиш към нас.

— Боя се, че не съм в списъка на церемониалмайстора.

Принцът го изгледа за момент, после се усмихна.

— Е, не е някакво официално мероприятие и всички са полупияни, така че едва ли ще забележат.

Каспар понижи глас.

— Колко от вашите части се намират наблизо?

— Защо? — Дангаи подозрително присви очи.

— Защото вярвам, че тази вечер ще има опит за покушение срещу вас или брат ви. А може би срещу двамата.

— Как така никой не ме е предупредил? И защо трябва да го научавам от чуждестранен благородник?

— Защото цялото имперско разузнаване е компрометирано — отвърна искрено Каспар. След разговора с Магистрата двамата с Пъг бяха получили относителна представа за нещата. Причината за провала на първата атака и бягството на Нощните ястреби беше, че имаха хора сред кешийските шпиони.

Каспар бе приел твърдението на императора, че всеки има агенти. Магистрата бе признал, че е продавал информация на хора, които сътрудничат на кешийското разузнаване. Това бе единственото възможно обяснение. Хората на Конклава бяха под наблюдение още от пристигането си. Единствената причина да не са мъртви бе фактът, че Варен смяташе, че ще допринесат за забъркването на кашата. Ако успееше да ги изкара агенти на Ролдем или Кралството, можеше да разпали война.

Сблъсъците в подземията бяха отклонили вниманието на Турган Бей и останалите фракции от истината. А действителната борба се водеше в двореца.

— Нещо ще се случи тази вечер. Може да изглежда като обикновено сблъскване между симпатизанти на Сезиоти и ваши, но ще е нещо повече. Има сили, които искат да видят нацията ви в гражданска война. Трябва да ми повярвате, че съм тук, за да я предотвратя — Каспар погледна принца в очите. — Гарантирам с живота си и малкото останала ми чест.

— Какво да направя?

Каспар се огледа.

— Съберете колкото се може повече мъже на подиума. Номерът е да не носят знаците на Вътрешния легион. При последния подобен случай е имало измяна, а сега не бива да изглежда, че се опитвате да вземете властта. Това ще помогне на враговете ни. Разположете хората някъде, откъдето могат да възстановят реда. Не знам какво точно ще се случи, но ще е неочаквано. Пияните може да решат първо да извадят оръжие, а да му мислят после. Гвардията ще се втурне да защитава императора, ако реши, че има риск, и тогава ще стане истинска касапница. Изберете хора, на които вярвате, и ако нещо се обърка, нека се опитат да предотвратят боя. Ще ви трябват стотина, за да спрат евентуалните размирици. Можете ли да го направите?

— Сигурен ли си, че ще има покушение?

— Може би дори нещо повече. Виждам, че жените и децата ви са тук, както и множество братовчеди. Ако враговете победят, тази вечер може да пострада цялата Галерия на лордовете.

— Рисуваш мрачна картина — Дангаи махна на един от адютантите си да се приближи, даде му кратки инструкции и пак се обърна към Каспар. — Вътрешният легион не е стъпвал в двореца от събитията, които са довели до качването на императора на трона. Нали разбираш, че ако не мога да предложа добро обяснение и ти грешиш, и двамата ще станем храна за крокодилите?

— Не бих се тревожил за императора. Той разбира какво е заложено повече от всеки друг.

— Трябва да говоря с брат си.

— Направете го. И гледайте най-доверените ви хора да са наблизко. Трябва да хвърлим пясък в огъня, преди да се превърне в пожар.

Дангаи го остави и към него се приближи Амафи.

— Повярвах ли ви, ваше великолепие?

— Да. Или след малко ще ни арестуват и ще ни хвърлят в тъмницата.

— Моля се да са ни повярвали — каза бившият убиец. — Кокалите ми са твърде стари, за да гният в подземията.

Каспар не отвърна нищо и продължи да се оглежда за първите неприятности.

По залез празненствата бяха в разгара си с парада долу и танците и песните по горните улици.

Хората на площада се наслаждаваха на щедростта на императора. С интерес се очакваха две събития — пристигането на Диигаи и традиционните фойерверки.

Каспар бе накарал Паско и Амафи да обикалят из тълпата и да му докладват често. Принц Дангаи го бе послушал и хората му заемаха позиции, за да предотвратят евентуални неприятности. Всички бяха облечени в цивилни дрехи.

Половин час преди пристигането на императора се появи Турган Бей, сграбчи бившия херцог за лакътя и го замъкна в един по-тих ъгъл.

— Говорих с принц Дангаи и той каза, че ти си виновен за промените в листа за гости.

— Твоите агенти на позиция ли са?

— Да — отвърна Пазителят на цитаделата. — Но нямам представа за какво да внимават.

— Вероятно ще се случи, когато императорът седне. Хората на Дангаи ще се опитат да запазят реда, но се притеснявам от Гвардията. Ако решат, че има заплаха за императора, ще почнат да избиват наред.

— И аз съм притеснен. Този месец имаме много нови лица в Гвардията.

— Нови ли? Мислех, че трябва години, за да те приемат.

— Така е. Но стотина мъже бяха готови за пенсия и им намериха заместници. Преди две вечери, на специална церемония, императорът награди със земя тези, които са му служили, и прие новите телохранители.

— Това необичайно ли е?

— Да. Обикновено ги пенсионираха поне месец след Банапис.

Каспар понижи глас.

— Нощните ястреби са търпеливи.

— Каспар, тези хора са подбрани лично от императора, след като са служили поне пет години. Всички са препоръчани от командирите си и са ветерани. Лоялността им е извън всякакви съмнения.

— Точно от това се боя.

— Какво имаш предвид?

— Няма време за обяснения. Накарай хората си да стоят до принцовете. Каквото и да стане, трябва да ги защитят.

— Добре. Но каквото и да се случи тази вечер, утре ще имаме дълъг разговор.

— Ако доживеем до утре, нямам нищо против.

— Императорът пристига, ваше великолепие — каза Амафи.

— Никога не съм си представял, че мога да кажа подобно нещо, но ми се иска Талвин Хокинс да беше тук.

— Да, уменията му щяха да са ни от полза — съгласи се Паско.

Каспар кимна към една близка група празнуващи. Мъже и жени бяха увлечени в разговор, в краката им играеха деца.

— Ако се стигне до схватка, ще се пролее много невинна кръв. Трябва да го предотвратим — огледа се. — Виждали ли сте Накор и Калев?

Слугите му отвърнаха отрицателно.

— Да изчакаме. Ще започне след няколко минути.

Тримата агенти на Конклава застанаха колкото се може по-близо до входа, с оглед на ранга си, и се приготвиха.

Калев вървеше бавно по тъмната улица, трите момчета го следваха в нишка. Почти всички в града се бяха събрали на Имперския булевард и тази улица около източната част на двореца беше почти пуста. Слънцето залязваше и сянката на високата цитадела я превръщаше в мрачен каньон. Тя се използваше предимно от каруци, караци продоволствия за двореца. От другата страна имаше редица пететажни жилищни сгради. На всеки стотина метра имаше врати, водещи към долните нива, които се охраняваха от Гвардията.

Четиримата вървяха от отсрещната страна и се движеха достатъчно бързо, за да не привличат внимание, но и да не изглеждат подозрително. Стражите от другата страна на портите ги оглеждаха бегло, но не реагираха. Нямаше да има проблеми, стига да не се опитваха да влязат в двореца.

Стигнаха до дълга редица по-ниски сгради.

— Това са жилищата на слугите, които не живеят в двореца. Сега вероятно са празни, защото всички работят заради празненствата.

Внезапно някакво движение зад един прозорец привлече вниманието му и той се притисна до стената и вдигна ръка за тишина.

Калев знаеше, че само на Истинската кръв е разрешено да влизат в двореца след залез. Правеха се изключения за чуждестранни благородници, но те бяха настанени в друго крило. Тази практика бе

намаляла, защото Диигаи беше издигнал на някои от важните постове и хора не от Истинската кръв. Ако не беше Банапис, тези сгради щяха да кипят от живот.

— Имам лошо предчувствие — въздъхна Калеп.

— Какво? — попита Тад.

— Кой от вас се промъква най-добре?

— Зейн — каза Тад.

— Тад — отвърна брат му в същия момент.

— Аз — обади се Джоми.

Другите се обърнаха към него.

— Някой от вас да е живял из тия улици две години? — попита младежът.

Калеп се усмихна. Улицата продължаваше на север, а от изток имаше пресечка, която завършваше с поредната порта към двореца.

— Можеш ли да се промъкнеш и да погледнеш към портата, без да те видят отгоре?

Джоми се огледа.

— Не би трябвало да е трудно. От кого се крия? Не виждам никого.

— Някой наблюдава от втория прозорец на къщата.

Младежът погледна нагоре и след миг каза:

— Видях го.

— Дали са ни забелязали? — попита Зейн.

— Едва ли. Иначе някой вече щеше да се е появил. Човекът не гледа надолу, а натам. Искам да разбереш какво наблюдава.

Джоми се плъзна по стената, стигна ъгъла на сградата и изчезна.

След няколко минути се върна и докладва:

— Доколкото видях, портата води към някакъв плацдарм. Не съм сигурен, не съм бил много в тази част на града. Може и да е рампа за доставките. Затворена е и има двама стражи.

— Защо ли я наблюдават? — попита Калеп.

— Не знам. Но има нещо странно.

— Какво?

— Нали и останалите врати имаха пазачи?

— Да.

— Онези бяха отвътре, а тези пазят отвън.

— Значи са там не да спират достъпа, а да пускат хора вътре — каза Калев.

— Какво ще правим? — попита Зейн.

— Някои от хората на Чезарул са в една кръчма наблизо, „Четири вятъра“.

— Знам я — обади се Джоми. — През няколко пресечки е.

— Трябваше да отидем там, но май ще е по-добре да ги викнем тук. Вече се стъмнява. Джоми, има ли зад ъгъла място, където да се прикрием.

— Има кръчма, няколко врати по-натат.

— Да я погледнем.

Тръгнаха със същата скорост, като се стараеха да не привличат внимание. Няколко души минаха покрай тях, очевидно тръгнали да се донапият, и им магнаха весело. Калев смотолеве нещо учтиво и зави зад ъгъла.

На табелата на кръчмата бе нарисован крокодил с отворена уста.

— Предполагам, че е за работещите в двореца, защото изглежда доста долнопробна — каза Калев и отвори вратата.

Озова се в стая, пълна с мъже, които незабавно започнаха да вадят оръжията си. Бяха поне дузина и носеха униформи на Вътрешния легион, Гвардията, Имперските колесничари и Кавалерията. На Калев му беше необходима само секунда, за да осъзнае какво става.

— Нощни ястреби!

Тад и Зейн извадиха мечовете си.

Джоми направи крачка назад към изхода и побягна.

— Могат да ни нападат само по един-двама — каза Калев и отстъпи.

Първият убиец вече замахваше към него.

Застаналият на отсрещната сграда Магнус усили с магия зрението си, за да види по-добре какво става на площада. Забеляза Каспар, Амафи и Паско — стояха до входа, откъдето щеше да влезе императорът.

Появи се церемониалмайсторът с натруфената си шапка с пера и наметката от леопардова кожа. Размахваше с лекота масивния жезъл от

слонова кост. Зад него вървяха множество музиканти. Няколко гвардейци се насочиха към трона, а церемониалмайсторът заговори.

Процесията се придвижваше бавно. Накор и Бек чуваха гласа на церемониалмайстора, но не различаваха думите. В края на процесията дузина носачи мъкнеха голям стол, на който седеше престарял мъж.

Накор погледна дузината гвардейци, които вървяха зад стола, и сложи ръка на рамото на Бек.

— Ще почакаме.

— Какво? — попита младежът.

— Да се случи нещо интересно.

Каспар оглеждаше лицата в тълпата, без да е сигурен какво очаква да види. Разпознаваше мнозина, макар да не им знаеше имената. Някои от предишните си визити, други от последния месец.

Процесията бе в края на парада. Това бе направено, за да може императорът да види по-екзотичните участници, а след това щеше да има грандиозни фойерверки. Празникът щеше да е в разгара си. Пияниците щяха да припадат по улиците, стражата щеше да спира побойниците, щяха да се зачеват бебета, а на другия ден населението щеше да се върне към обичайния си живот.

Целият град празнуваше, но повечето му жители бяха скупчени тук.

Каспар осъзна, че ако нещата излязат от контрол, ще бъдат причинени повече щети, отколкото на всяко друго място по друго време.

Внесоха стола на императора и Каспар несъзнателно сложи ръка на дръжката на меча си.

Калеп прониза следващия облечен като гвардеец убиец.

— Калеп, зад нас! — изкрещя Зейн.

Той рискува да погледне надясно и видя двама с униформи на гвардейци да тичат към тях.

— Това са онези от портата! Зает съм!

Зейн и Тад се завъртяха да ги посрещнат, докато Калев преграждаше вратата.

— Поемам десния! — извика Зейн. Тад кимна и скочи срещу левия нападател. — Идиот! — изкрещя брат му и скочи след него.

Номерът успя, защото щом видя, че и двамата нападат приятели му, другият убиец се извърна да му помогне и така се откри за удара на Зейн.

Осъзна грешката си само миг преди да загине.

Сега вече наистина бяха двама срещу един. Помнеха на какво ги бяха учили инструкторите на Острова на чародея. Но пък сега боят беше истински, а не тренировка.

Тад хвърли поглед към Калев. Нападателят бавно го изтикваха от вратата.

Противникът им явно беше опитен боец, защото се заотдръпва към стената, та да не му минат в гръб.

Беше време за следващия номер. Дватама си кимнаха и скочиха едновременно наляво. Мъжът беше изправен пред избор чий меч да отбие и замахна към Зейн. В същия миг Тад скочи напред и го посече във врата.

Още преди мъжът да падне, двамата се обърнаха и хукнаха към Калев, който вече бе изтикан на улицата, а останалите убийци се изсипваха от кръчмата.

— Бягайте!

— Не! — отвърна Зейн и застана до брат си и баща си.

— Насам! — извика Тад и заотстъпва по улицата.

Тръгнаха в линия, а от кръчмата излязоха поне двадесет мъже. Тримата знаеха, че скоро ще ги обградят, но ако побегнеха, щяха да ги убият в гръб. Най-добрият ход беше достатъчно бързото отстъпление, за да държат всички убийци пред очите си.

Изведнъж покрай тримата профуча Джоми, вдигнал тежка тояга. Замахна с див крясък и разби черепа на един от мъжете.

Покрай Калев и момчетата вече се изсипваха десетки хора. Донмати, мършавият агент на Чезарул, спря до Калев.

— Колко хора водиш? — попита го той.

— Петдесет.

— Опитайте се да заловите някого жив. Всичките са Нощни ястреби.

— Хайде — извика Тад и хукна след хората на Чезарул.

Калев кимна и го последва със Зейн.

Нощните ястреби се сражаваха яростно и загинаха до последния въпреки опитите да се залови пленник. Внезапно настана тишина.

Калев махна на момчетата и на Донмати да се приближат.

— Помислих, че побягна — каза на Джоми.

— Няма такова нещо — отвърна усмихнато червенокосият. — Просто отидох за помощ.

— Добра работа — Тад го потупа по рамото. — Нямах да издържим.

Джоми сви рамене.

— Като гледам, се справяхте добре.

— Просто се мъчехме да останем живи — обади се Зейн.

— Няма градска стража — намеси се Донмати.

— Няма и как да има — Калев посочи портата в другия край на улицата. — Някой е убил пазачите и ги е сменил с Нощни ястреби. Мъжете от градската стража или са избити, или поддържат реда на площада. Изпрати двама от хората си да претърсят кръчмата. И още един да каже на Чезарул, че влизаме в двореца.

— Така ли? — попита Тад.

— Този, който е подготвил това, очаква Нощните ястреби да връхлетят горните нива и да започнат клането — Калев се усмихна. — Вместо това ще получи нас.

И поведе агентите на Конклава към неохраняваната порта.

Тълпата се радваше на фойерверките. Каспар не им обръщаше внимание, а продължаваше да оглежда хората около императора. Забеляза, че двете дузини млади жени, които бяха в покоите му, когато играха шах, са тук и сега. Бяха заели различни позиции, формиращи кръг около подиума. Тази подробност щеше да му убегне, ако се бе загледал по фойерверките.

— Виждаш ли куртизанките до гвардейците? — обърна се той към Амафи.

— Прекрасни са, ваше великолепие.

— Да, но виж как са застанали.

— Не като наложници, а като стража на императора.

Младите жени, които се бяха подхилвали при посещението на Каспар, сега стояха с изкуствени усмивки и непрекъснато оглеждаха тълпата.

— Не поглеждай никоя от тях в очите — Каспар се усмихна, все едно казваше на Амафи нещо весело. — Засмей се и погледни фойерверките.

— Оглеждат тълпата. За какво ли, ваше великолепие?

— Може би търсят нас — прошепна Каспар. — Къде е Паско?

— От другата страна, както наредихте.

— Добре. Ако можем...

Императорът се надигна.

Церемониалмайсторът удари с жезъла си по мрамора и цялото горно ниво замлъкна.

Онези долу също видяха станалия император и притихнаха. След минута единствените звуци, които се чуваха, бяха от отдалечените празненства по булеварда.

— Сега! — каза Каспар. — Започва се!

22

СБЛЪСЪК

Каспар стисна рамото на Амафи.

— Пригответи се!

— Какво очакваме?

— Не знам — отвърна Каспар.

Императорът вдигна ръце.

— Поданици мои! — извика Диигаи и гласът му прозвуча изненадващо силно за човек на неговите години. Целият площад можеше да го чуе. — Днес празнуваме деня на Средилетие, Банапис!

Тълпата се развика радостно и той направи пауза. Каспар хвана изпратения от Пъг амулет и скъса верижката. Стисна го в лявата си длан — дясната бе на дръжката на меча. Беше напълно подготвен.

Погледна принцовете и семействата им. Сезиоти и Дангаи наблюдаваха дядо си с интерес. По-големият брат изглеждаше изненадан, защото не бе предвидено обръщение на императора.

Дангаи засече погледа на Каспар и той леко му кимна. Принцът придърпа малкия си син зад себе си и сложи ръка на дръжката на меча си.

— Имаме голям повод за радост! — извика императорът. — Цари мир и реколтите са богати. Но, уви, има и повод за тъга.

Тълпата се разшумя, защото не очакваше подобна реч на празника.

— В сърцето на империята се крият тези, които искат да сринат всичко! Тези, които искат коварно да забият кинжал в сърцето на Кеш. Дори в момента тези предатели са сред нас!

— Горко на Кеш, щом бащата трябва да срещне тази тъга: да бъде предаден от най-близките си, които обича! — старецът вдигна костелив пръст към внуците си. — Ето ги архитектите на лудостта. Предателите, които се готвят да пролеят кръв в собствения си дом. Моите внуци са източникът на неприятностите, които обгръщат империята.

Двамата братя бяха като зашеметени. Сезиоти не можеше да повярва на очите и ушите си. Объркването на Дангаи също бе очевидно, макар че той беше предупреден за възможната опасност.

— Но сега тази лудост ще свърши! — изкрещя императорът. — Хванете ги!

Гвардейците се поколебаха, но двама пристъпиха напред. Петима-шестима въоръжени мъже им препречиха пътя. Те бяха от Вътрешния легион и нямаше да се подчинят на заповедта на императора да оставят братята на Гвардията.

Настъпи напрегнат момент. Много благородници се дръпнаха панически, докато други се приближиха. Ситуацията беше напечена и Каспар силно стисна призоваващия амулет.

Внезапно момичетата около подиума извадиха ками и прерязаха гърлата на гвардейците, които не се бяха подчинили на заповедта. Императорът изпищя истерично:

— Убийство!

— Ваше великолепие, той да не е полудял? — попита Амафи.

— Не — Каспар извади меча си. — Луд е от много време — махна на двамата си слуги и тръгна към принц Дангаи.

— Хванете ги! Убийте ги! — изкрещя императорът и двамата гвардейци пристъпиха напред, но легионерите ги спряха.

Войниците на Дангаи се движеха по долните нива на площада и успокояваха хората, убеждаваха ги да не се месят в драмата между императора и внуците му. Каспар чуваше гласовете, които призоваваха за спокойствие, сред надигащата се паника. Мнозина опитваха да се изтеглят към булеварда, но пътят им бе препречен от хора, които искаха да разберат какво става. Блъсканицата можеше да прерасне за минути в безредици.

— Дядо! — извика Дангаи, докато Каспар заставаше до него. — Що за лудост? Няма никакво предателство!

— Няма предателство ли!? — жилите на врата на стареца се бяха издули. Той беше на повече от сто години и сърцето му сигурно бе на път да се пръсне въпреки магията, която удължаваше живота му. Бузите му бяха зачервени, по лицето му течеше пот. — Стоиш с чуждите провокатори! И твърдиш, че няма измяна? — посочи Каспар и принца. — Убийте ги!

За момент никой не помръдна, след което двадесетте млади наложници запищяха и се хвърлиха напред. Легионерите най-близо до тях паднаха прободени или отстъпиха с дълбоки рани.

— Защищавайте се! — извика Каспар и пристъпи към най-близкото момиче. — Изведете децата!

Дангаи избута най-малкия си син към майка му и извади меч.

Една от конкубинките налетя към него. Принцът я прониза в гърдите и с едно движение извади меча си.

— Никаква милост! Те са омагьосани!

Ако Каспар не бе предупредил Дангаи, вероятно принцовете и семействата им щяха да загинат. Но сега момичетата бяха въоръжени само с ками срещу опитните легионери и нямаха шанс. Нито една не отстъпи и не опита да се защити.

Каспар чуваше как в далечината хората викат: задаваха въпроси и си отговаряха. Внезапно отнякъде изникна Калевб.

— Държим входовете към двореца — обърна се към императора. — Убийците, които очакваш, няма да дойдат. Унищожихме ги.

Лицето на стареца стана лилаво.

— По-добре седни, че ще ти се пръсне сърцето... Лесо! — извика Каспар.

Императорът започна да се смее налудничаво и Каспар пусна амулета на Пъг на земята и го настъпи с крак.

Накор едва виждаше от главите и раменете на задръстващите вратата хора. Поне стотина благородници вече бяха напуснали площада и още се опитваха да ги последват. Но мнозина стояха, гледаха безумния император и пречеха на движението и в двете посоки.

— Бек, ако обичаш, помоли тези хора да се отдръпнат.

Едрият младеж се усмихна. Очите му светеха под сянката на черната шапка.

— С удоволствие — каза той и хвана двамата най-близки. — Изчезвайте!

Мъжете видяха решителното му изражение, отказаха се да спорят и отстъпиха по коридора.

Бек налетя като буря и взе да дърпа хората без оглед на рангове.

— Разкарайте се!

Тълпата бързо се отказа да гледа конфликта между дядото и внуците и се разпръсна.

— Това не е добре — каза Накор, щом видя императора.

В този момент се появиха Пъг и Миранда.

— Варен е обсебил тялото му! — извика Каспар.

— Това вече е прекалено! — изкрещя императорът. — Нещата тъкмо се бяха подредили... — изпищя и махна с ръка. От дланта му изскочи ослепително кълбо и се понесе към Пъг и Миранда.

Мигновено около Каспар, Калев и останалите се издигна пулсиращ щит от синкава енергия.

От другата страна на площада хилядите празнуващи нададоха радостни възгласи, защото решиха, че е поредният фойерверк.

Въздухът се изпълни със странна миризма, сякаш бе паднала светкавица.

— Свърши се! — извика Пъг.

Лесо Варен се засмя.

— Никога не свършва, Пъг. Не те ли научих вече? Ако убиете това тяло, ще си намеря друго. Не можеш да ме спреш!

— Мога! — каза Пъг и измъкна съда изпод робата си.

Изражението на магьосника се промени.

— Не! Невъзможно! — старческите ръце се размахаха бясно, сякаш дирижираха полудял оркестър, и въздухът се изпълни с енергия, която накара мнозина да побегнат. Долу на площада също започнаха да усещат, че нещо не е наред, и взеха да отстъпват.

Каквото и да се случваше, не беше нормално и лъхаше на черна магия. Закоравелите ветерани не можеха да вдигнат мечовете си, а останалите се дърпаха като деца, видели освирепяло куче. Дори някои от най-твърдите войници се обърнаха и побягнаха.

— Мога и ще го направя — Пъг счупи съда в мраморния под и от него излезе зеленикав облак, завихри се и полетя към Варен.

А магьосникът приклепна и го лапна. Изведнъж тялото му се изпълни с енергия и чертите му започнаха да се променят. Владетелят на Кеш ставаше по-млад с всяка минута.

— Прекъснахте празненството! — изпищя той. — После ми попречихте да убия тези двамата. Имате ли представа колко трудно бе

да омагьосам тези момичета, за да предадат господарите си? При това без да ме разкрият? Всичките бяха обучени шпиони! Отне ми месеци!

— А ти, Каспар — продължи магьосникът. — Не ти ли стига, че ме уби веднъж? Къде всъщност е онова нещо? Ще ми е много полезно за нещо друго, което съм планирал.

— Далече оттук — отвърна Каспар. — Много далече.

— Няма значение. Не бързам.

— Ако умреш сега, всичко ще свърши — каза Пъг.

Варен се изсмя доволно.

— Така ли мислиш, Пъг? Смяташ ли, че съм толкова глупав и не съм си подготвил резервен план? Подценяваш уважението, което храня към теб и своята... вещица? Жена? Каквата там ти се пада.

Миранда не отвърна на нападките, а прошепна:

— Той събира енергия.

— Няма къде да избягаш, Сайди — извика Пъг.

— Не бях чувал това име от много отдавна — императорът изглеждаше в разцвета на силите си. Косата му бе черна и мокра от пот. — Много е добре отново да си млад! — огледа повалените момичета. — Жалко. Знаете ли колко е вбесяващо да стоиш в това старо тяло и да... Няма значение. Ще си намеря други момичета. Докъде бях стигнал? А, да, време е да убия всички ви!

— Сега! — изкрещя Пъг.

Магнус се задейства. Беше започнал да напява заклинанието, докато наблюдаваше родителите си, и в уговорения момент се появи до тях.

Варен вдигна ръце и отгоре започнаха да се изливат вълни черна енергия, сякаш от висок водопад. Зловещата магия наподобяваше горене на масло на водна повърхност. Но пламъците бяха без светлина и жега, а само блещукаща чернота.

Пъг, Миранда и Магнус се опитваха да защитят хората около себе си. Каспар и принцовете гледаха удивено.

На принцовете им се струваше, че дядо им се е върнал през времето и отново е млад и могъщ. Само че беше променен. Беше луд и от него се изливаше злина. Дангаи бе извадил меча си, но не можеше да помръдне.

— Внимавайте да не ви докосне! — извика Пъг. — Ще ви погълне като пламък!

Каспар наблюдаваше ужасено как тези, които не бяха под магическия щит, загиват в агония. Кожата им се напукваше, плътта почерняваше и ставаше на прах. Течните пламъци поглъщаха дори костите.

Още по-неприятен бе фактът, че течният огън произвеждаше смразяващ хлад, който заплашваше да изсмуче живота и на тези зад щита. Варен продължаваше да стои на подиума и да сее гибел.

Тримата магьосници даваха всичко от себе си, за да окажат отпор. Каспар обаче знаеше, че те трябва да внимават, за да опазят тези около себе си, докато Варен няма такива проблеми — той можеше да сипе разруха във всяка посока, без да се интересува от последиците.

За първи път виждаше истинското лице на злото, без съжаление и преструвки, и го обзе отчаяние. „Как бихме могли да го победим?“ За момент бе готов да рухне.

И в този момент видя зад трона някакво движение, въпреки че бе затруднен от черните пламъци, които се блъскаха в щита на Пъг.

Накор махна на Бек да го последва.

— Стой до мен.

— Какво правим тук?

— Нещо добро.

— Накор, не ми пука за доброто.

— Тогава нещо забавно.

— Така може — усмихна се младежът.

Всички се бяха разбягали и Бек виждаше сблъсъка между мъжа на подиума и тримата долу. Около тях почна да се спуска някакъв течен черен мрак и Накор вдигна ръка, сякаш да го прогони.

Нещо невидимо ги пазеше от черните пламъци.

— Трябва да побързаме — каза Накор и махна към трона. — Не мога да издържа дълго. Това е труден трик.

Мъжът на трона пищеше истерично и сипеше вълна след вълна унищожителна енергия към тези долу. Само Пъг, Миранда и Магнус се бяха изправили срещу него и опитваха с всички сили да предпазят останалите.

Накор продължи да държи едната си ръка нагоре, а с другата потупа Бек по рамото.

— Убий го, моля те.

Младежът се усмихна, пристъпи напред и прободе обладания император в гърба.

Внезапно черните пламъци изчезнаха и настъпи тишина. Варен стоеше неподвижно, с отворена уста, и гледаше смаяно.

— Пак ли? — каза магьосникът и погледна щръкналото от корема му острие. Бек издърпа меча си и Лесо падна напред.

Тялото му потръпна.

— Назад! — каза Накор и дръпна Бек.

Чу се ужасяващ писък, като от гняв, трупан десетки хиляди години, и мнозина запушиха ушите си. От тялото изригна заслепяващ зелен пламък и заедно с него малка нишка енергия, която се издигна в небето и изчезна на североизток.

Настъпи нова паника, защото оцелелите побързаха да напуснат площада. Когато Пъг стигна до Каспар и принцовете, около тях бяха останали само шепа верни войници.

— Какво беше това? — попита Миранда.

— Смъртният разлом на Варен според мен — каза Пъг. — Нали, Накор?

— И аз така мисля — отвърна исаланецът.

— Какво значи това? — попита Магнус.

— По-късно ще ти обясня — рече Пъг. — Сега важното е, че Велики Кеш е в безопасност и че Варен изчезна завинаги.

Миранда не изглеждаше щастлива, но кимна.

— Ваши височества, добре ли сте? — попита Турган Бей, който се бе приближил до принцовете.

— Добре сме — отвърна Сезиоти и застана до брат си. — Дядо ни?

— Той е умрял преди година — отвърна Каспар. — Онова невероятно възстановяване от смъртно легло е бил магьосникът Лесо Варен, който е обсебил тялото му. Варен се опитваше да разпали кървав конфликт.

— Защо? — попита по-възрастният принц.

— Ваше височество, нека да отидем в Галерията на лордовете и командирите и да обясним събитията пред колкото се може повече хора

— каза Пъг. — Имаме много работа.

— Като за начало трябва да решите как ще управлявате Империята — каза Каспар на принцовете.

Магнус бе прегърнал майка си.

— Елате в двореца — каза Пазителят на цитаделата. — Трябва да възстановим реда възможно по-бързо.

Влязоха при стотина нетърпеливи благородници. Още стотици вече прииждаха в Галерията.

— Чуйте думите на императора! — провикна се Дангаи. — Чуйте думите на Сезиоти, Онзи, който е Кеш!

— Е, поне няма да се тревожим за този проблем — прошепна Миранда в ухото на съпруга си.

— Само че има други — въздъхна Пъг.

— Нима не е така винаги?

Стотици кешийски благородници с няма учудване слушаха историята на Пъг. Сезиоти седеше на трона. Дангаи беше от дясната му страна, а Миранда, Калерб, Накор и Бек малко по-встрани, вляво.

Пъг беше в центъра на арената и гледаше към надвисналите галерии. Говореше бавно и спокойно и се мъчеше да обясни за вековната си борба с Варен. Разбира се, внимаваше да не разкрива твърде много за Конклава. За благородниците звучеше така, сякаш малка група магьосници са издирили ренегат от своите и са го премахнали. Мнозина едва ли щяха да повярват на историята, ако сами не бяха видели финала. Сега бяха готови да приемат всичко, стига редът да се възстанови бързо.

За щастие въпросът с наследството бе уреден без спорове. Всички бяха съгласни, че Сезиоти ще управлява, а Дангаи ще е дясната му ръка.

— Уважаеми лордове и командири — каза Сезиоти. — Утре започва официалният траур за дядо ми. Въпреки това, което се случи тази нощ, той управлява справедливо и разумно почти век.

Въздъхна тежко и Пъг разбра, че напълно усеща тежестта на шестдесет и едната си години.

— Ние трябва да прегърнем наследството му и да управляваме също толкова разумно — Сезиоти огледа присъстващите. — Моля ви

да се върнете по домовете си и да кажете на всички, че в Кеш всичко е наред.

Постепенно лидерите на Империята напуснаха помещението. Турган Бей махна на останалите да излязат през вратата зад трона. Последен тръгна Сезиоти, лицето му бе тъжно.

Докато вървяха по коридора към императорските покои, към него се приближи Накор.

— Съжалявам за дядо ви, ваше величество. Той беше добър човек.

Сезиоти се изненада.

— Спомням си те! Но... тогава бях още момче...

— По-стар съм, отколкото изглеждам — засмя се Накор. — Аз дадох на баба ви малкия сокол, за да може имперската традиция да продължи.

Императорът погледна Турган Бей и той кимна.

— А този кой е? — попита Сезиоти, когато стигнаха до покоите му. Пред тях пазеха мъже от Вътрешния легион вместо убитите гвардейци.

— Това е Бек — отвърна Накор. — Той идва с мен.

— Къде? — попита Ралан.

— Тази нощ вкъщи, а после някъде другаде.

Бек кимна, сякаш думите на Накор обясняваха всичко.

Пъг се обърна към Магнус.

— Иди с Накор и проверете следите от смъртния разлом западно от Маладон. Ако Варен е избягал отново, трябва да разберем къде е отишъл.

— Добре, татко.

Пъг го спря с леко докосване по рамото.

— Справи се добре, сине. Гордея се с теб.

Магнус се усмихна.

— Благодаря — след това се обърна към Накор и Бек. — Нощта е млада и ни чака работа.

След секунда тримата изчезнаха.

— Татко, момчетата са с Чезарул и трябва да ида при тях — каза Калев и погледна многозначително. Искаше да се махне. Пъг много добре го разбираше: колкото по-малко агенти на Конклава останеха да обясняват, толкова по-малко лъжи трябваше да измислят.

— И ти се справи добре — каза той на втория си син.

Турган Бей беше свикал съвещание в императорските покои, с достатъчно храна, вино и ейл за двеста души. Повечето слуги се бяха разбягали, но най-верните бяха останали.

— Ваше величество, ще накарам да подготвят покоите за семейството ви до няколко дни — обясни Пазителят на цитаделата.

— Не бързам — отвърна Сезиоти. — Добре ми е и в моите. Тези стаи може и да са пригодени за един старец и множество момичета, но жените ми ще искат някои промени.

Императорът се настани на стола, на който бе седял дядо му, докато играеха шах с Каспар, и каза:

— Чух всяка твоя дума, Пъг. И видях ужаса, който се разигра преди колко... два часа? Но все още ми е трудно да повярвам какво се случи.

— Това е нормално, ваше величество. Злото, пред което се изправяме, е внушително и мнозина дори отказват да го възприемат. Накарайте историците да припишат смъртта на дядо ви и на останалите на някаква злополука. Инцидент с фойерверки, който е отнел живота на дядо ви и на тези около него. Не тормозете народа си с тайни. По-добре да ги оставим за нас.

— Ами тези, които ни нападнаха? — попита Дангаи.

Каспар погледна Пъг и той му кимна.

— Гвардията трябва да бъде разпусната до последния човек — каза бившият херцог. — И бих предложил да наблюдавате тези, които са служили най-близо до дядо ви. Варен е подготвял този план от години и мнозина от хората му са членове на Гилдията на смъртта.

— Други, като момичетата, които умряха тази нощ, са били омагьосани — каза Пъг. — Трябва да ги идентифицираме. Мога да накарам магьосниците от Звезден пристан да дойдат да проверят нещата.

— Как може да се защитим от подобно нещо? — попита Турган Бей.

— Преди години съпругът ми бе лорд в Островното кралство и кралят и принц Арута уважаваха мнението му. Тогава в двора имаше

магьосници и една от задачите им бе да бдят за подобни опасности — обади се Миранда.

Сезиоти погледна брат си, който кимна.

— Бихте ли ни препоръчали някой, който да изпълнява тази длъжност при нас?

Пъг се поклони.

— Мога да ви изпратя доверен човек, който да ви съветва по магическите въпроси. Кешиец, може би дори от Истинската кръв.

Сезиоти кимна и опита да се усмихне, макар да не му беше весело.

— Приеми нашата благодарност, магьоснико, за това, че с приятелите си спаси нас, семействата ни и цялата нация. Как може да ти се отплатим?

Пъг замълча за момент.

— Не искаме отплата, защото извършихме правилното нещо. Но бих ви помолил да помислите над две неща. Първото е официално да признаете независимостта на Звезден пристан. Нещо, което е очевидно от години.

— Няма да е лесно да убедя лордовете, защото Звезден пристан заема централно място в Долината на сънищата, но ще се погрижа да стане. Какво друго?

— Ако в бъдеще в Мидкемия се появи подобна заплаха, да ни окажете помощ, дори да е извън границите на Кеш и да не засяга пряко интересите ви. Ще помислите ли и върху това?

— Преди щеше да ми е трудно да видя мъдростта в искането ви, но сега си представям как щяха да се чувстват Ролдем и Кралството, ако този безумец седеше на трона на дядо ми и командваше несравнимите ни армии. Ако имате нужда от помощ, само ни известете и Кеш ще се отзове.

— Това е всичко, което искам.

— Тогава мисля, че приключихме. Нека си починем, да запомним дядо ми с добрите му дела и да изтрием днешните ужаси от паметта си.

— Така казва Той, който е Кеш — произнесе Турган Бей.

— Повикайте семействата ни — каза Дангаи. — Искам жените и децата ми да са подръка.

— И внуците — добави императорът. — Нека се порадваме малко на детските гласове.

— Веднага — Турган се поклони и махна на слугите.

— Сега какво? — попита Миранда.

— Да хапнем нещо — усмихна се Пъг. — Изтощен съм.

Тя също се усмихна и го сръчка в ребрата с лакът.

— Говорех за друго.

Пъг помръкна.

— Ще изчакаме вести от Накор и ще преценим щетите. През последната седмица загубихме доста хора и някои от агентите ни са компрометирани. Трябва да направим някои размествания.

— Никога не свършва, нали?

— Да, не свършва. Но понякога побеждаваме и можем да си починем за малко.

— А сега?

Той я прегърна.

— Тази нощ да, любима.

Първите лъчи на слънцето вече надмогваха сутрешния хлад. Капките роса по тревата блестяха като диаманти. Накор, Пъг и Магнус бързаха към мястото, където бяха открили разлома.

— Тук беше! — каза Накор.

— Но вече го няма — отбеляза Пъг.

— Татко — обади се Магнус. — Дали Варен все пак е оцелял?

— Мисля, че всичките убийства в цитаделата на Каспар са били, за да си създаде резервен вариант, ако унищожат съда с душата му — Пъг огледа мястото. — Не мога да кажа, че мисля като него, но го разбирам достатъчно, за да знам, че би платил всяка цена, за да избегне окончателно унищожение. Трябваше да се върна по-рано и да проуча това нещо по-добре.

— Дори ти не можеш да си на две места едновременно.

Накор се засмя.

— Не бъди толкова сигурен, Магнус. Просто още не е научил този трик.

— Нека да проверя дали все пак не е останало нещо — каза Пъг и затвори очи.

Накор и Магнус замълчаха и го оставиха да се съсредоточи. Пъг разтвори съзнанието си и проследи енергията, която бе дошла от Опардум и бе... Очите му се отвориха и той пребледня.

— Варен!

— Татко?

Пъг изглеждаше наистина потресен.

— Разпознах компонент от този разлом. Знам къде е избягал Варен.

— Къде? — обичайното весело изражение на Накор бе изчезнало.

— Нагласил е този разлом да се отвори при смъртта му. Прехвърлил се е на Келеуан. Лесо Варен е някъде в империята Цурануани!

Най-злото същество, което познаваха, беше на свобода в империя три пъти по-голяма от Велики Кеш и издирването му трябваше да почне отначало.

Джоми стоеше и мигаше учудено. Мари се втурна да посрещне Калев и синовете си. В един момент стояха в тайната квартира на Чезарул в Кеш, а в следващия се озоваха пред вилата на Острова на чародея.

За разлика от останалите си роднини, Калев бе останал още един ден, за да се види с Каспар и Турган Бей и да уредят въпроса с агентите на Конклава. Магнус беше съобщил на Мари, че останалите са добре и ще се приберат следобед.

— Кое е това момче? — попита Мари, щом спря да целува синовете си.

Калев се усмихна малко виновно.

— Може да се каже, че си осинових трето дете.

— Няма страшно — усмихна се червенокосият. — Няма да ти казвам „майко“, ако това те притеснява.

Мари поклати глава и се усмихна.

— Е, ще свикна. Хайде влизайте. Сигурно сте гладни.

Калев прегърна жена си и тръгнаха към къщата. Джоми понечи да ги последва, но Зейн го дръпна за ръката.

— Ядохме преди да тръгнем.

— Пак съм гладен! — намръщи се Джоми.
— Ще дойдем след малко — подвижна Тад и го хвана за другата ръка. — Само да му покажем острова.
— Дано да си струва — каза Джоми, докато го дърпаха от вилата.
— Хайде — Тад се затича.
— Къде отиваме?
— Към езерото! — извика Зейн и започна да се разкопчава.
— Езеро ли? Че за какво?
— Да поплуваме — отвърна Тад.
Джоми спря.
— Да плуваме!? Не искам да плувам. Искам да ям.
Зейн се обърна и пак го дръпна за ръката.
— Повярвай ми, искаш да плуваш.
В този момент някъде пред тях се чу женски смях и гласове, които поздравяваха Тад.
— Момичета? — лицето на Джоми светна.
— Ела да те запознаем.
Джоми хукна така, че чак изпревари Зейн.
Смехът и звуците от плискаща се вода ставаха все по-шумни.

ЕПИЛОГ ПРЕЦЕНКА

Двама облечени в черно мъже вървяха през полето.

И двамата носеха робите на Велики магьосници от Събранието. На зазоряване ги бяха пратили да проверят слуховете за нов потенциален разлом към света на дасатите.

— Ето — каза първият, посочи напред и забърза.

Високият му спътник го последва. Когато стигнаха до това, което търсеха, спряха. Нисичкият вдигна ръце, сякаш за да се защити.

Наистина имаше разлом и макар да беше широк само педя, през него се бе промъкнало някакво същество. Мъжете го загледаха учудено.

Не беше по-голямо от бебе, но стоеше право и ги наблюдаваше. Имаше хуманоидна форма — глава, две ръце и два крака. Лицето му беше почти без черти, а очите и устата бяха тесни цепки. Главата му беше съвсем кръгла. Имаше по четири пръста на ръцете и беше облечено в черни панталони и риза. Държеше малък метален жезъл и с цвърчащ звук го заби в земята до разлома.

— Какво е това? — попита първият магьосник.

— Не знам — отвърна другият.

Спътникът му го изгледа, защото гласът му звучеше странно.

— Добре ли си? — мъжът бе хванал треска и бе изкарал на легло последните три дни, но тази сутрин се бе оправил.

— Няма проблем.

Нещото погледна към сутрешното слънце и потръпна, въпреки че беше топло. Изобщо не обръщаше внимание на магьосниците.

— Какво ли прави? — попита по-ниският.

— Изглежда... — другият направи пауза, сякаш търсеше думи, — очаровано от слънцето.

— Ако това, което сме чували за света на дасатите, е вярно, тяхното слънце не свети.

— Така ли?

Първият отново изглежда спътника си.

— Виж жезъла!

Малкият жезъл пръскаше лилави искри, които отиваха в разлома. Скоро от него започнаха да излизат някакви лилави светкавици.

— Мисля, че черпи енергия — каза вторият и гласът му отново прозвуча странно.

— Според Пъг тези разломи са привлечени от талноя. Но той смята, че им трябва енергиен източник, за да ги поддържа отворени. Трябва да го унищожим веднага!

И започна да произнася заклинание срещу разлома и съществото, а вторият магьосник са дръпна назад. Вдигна ръце и от тях излязоха два зеленикави лъча, които изпепелиха първия на място.

Малкото същество се обърна към тях и изсъска предупредително.

— Не бива така, нали? — каза магьосникът.

Приблужи се и клекна до нещото, което отново се бе загледало в слънцето.

Вече бе топло, но съществото започна да трепери.

— Аха, още не можеш да се пригодиш, нали? — каза мъжът.

Треперенето стана още по-силно и съществото избухна в пламъци, които за момент заслепиха човека.

— Това беше интересно — вниманието му се насочи към жезъла, който поддържаше разлома. — Някой май иска да дойде на посещение?

Посегна и го измъкна от земята. Притокът на енергия спря и след минута разломът се затвори.

— Трябва да поработя над този език — каза мъжът и прибра жезъла под робата си. — Доста е различен и с моя акцент ще си имам проблеми.

Лесо Варен пристъпи към останките на Великия, тананикаше си без думи.

— Жалко, че трябваше да се жертваш за империята — коленичи и вдигна трупа на рамо. — Поне ще получиш геройско погребение, или каквото правите на този свят. — Извади една сфера изпод робата си, натисна копчето и изчезна.

Само малкото овъглено петно в тревата показваше какво се бе случило току-що в обширните равнини на империята Цурануани.

Издание:

Реймънд Фийст. Полетът на Нощните ястреби

Серия Войната на Мрачния, №1

Американска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2009 г.

ИК „Бард“ ООД, 2009 г.

ISBN: 978-954-655-048-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.